

இனம்

இனம் இனத்தைச் சேரும்!

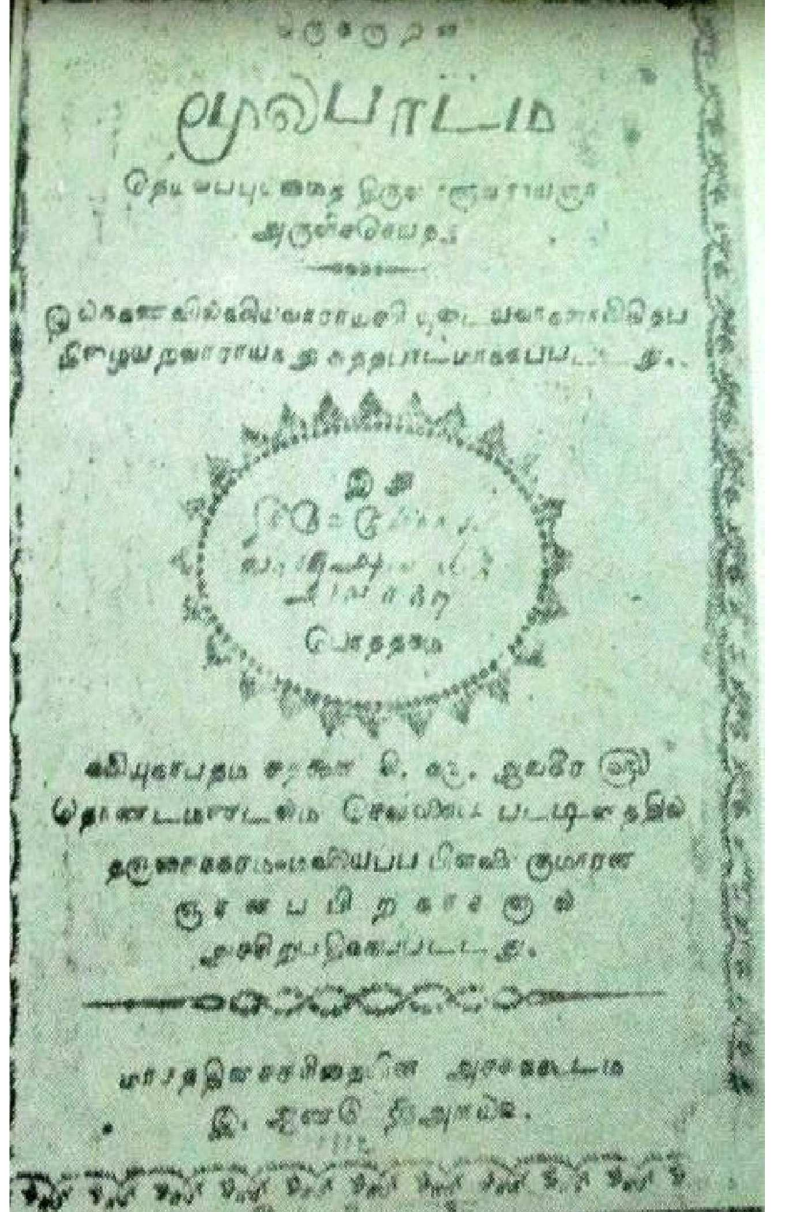
ISSN : 2455-0531

பன்னாட்டு இணையத் தஞ்சைய்ந்தி

இலக்கணம், இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, அறிவியல், கணினிசார் ஆய்வை இனங்காண!

மலர் : 1 இதழ் : 4, பிப்ரவரி 2016

Vol. I Issue 4, February 2016

இரா. சங்கீதா அடையாளம் ச. வையாபுரிப்பிள்ளை ஆ. மணி

சி. நவீன்குமார் ப. சிவமாருதி இரா. தமிழ்ச்செல்வன்

நா. பரமசிவம் த. சத்தியராஜ் மதிப்புரை

inam:International Research E_Journal Tamil Studies

இனம்

பன்னாட்டு இணையத் தமிழாய்விதழ்
An Internationally Refereed e_Journal of
Tamil Studies

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் மு.மனீஸ்ஸுமரீந்தி
முனைவர் த.சுந்தியராஜ்

ஆசிரியர்குழு

முனைவர் சிலம்பு நா. செல்வராஜ் (புதுச்சேரி)
முனைவர் ஆ. மணி (புதுச்சேரி)
முனைவர் க. பாலாஜி (கோவை)
முனைவர் ந. இராஜேந்திரன் (பெருந்துறை)
முனைவர் சி. இரவிசங்கர் (மதுரை)
முனைவர் ப. சிவமாருதி (தாய்லாந்து)
முனைவர் ச. முத்துச்செல்வம் (கோவை)

வெளியிடுபவர்

முனைவர் த.சத்தியராஜ்

கோவை

9600370671

inameditor@gmail.com

www.inamtamil.com

உள்ளே ...

நீலகேசியில் அரவானிகள் சித்திரிப்பு

இரா. சங்கீதா 3

அடையாளம் : வாரியார் நூலகம்

மணி. தமிழரசன் 7

தொல்காப்பியர் காலம்

ச. வையாபுரிப்பிள்ளை 12

திருக்குறளின் முதற்பதிப்பாசிரியர் யார்?

முனைவர் ஆ. மணி 19

ஓவையார் பாடல்களில் பெண்ணியம்

முனைவர் சி. நவீன்குமார் 24

தாய்லாந்தின் வாட் டாய் சுதீப் (Wat

Doi Suthep) கோயில் வரலாறு

முனைவர் ப. சிவமாருதி 30

தொல்காப்பியரின் திணைப் பாகுபாடும்

இளம்பூரணர் உரையின்

பொருத்தப்பாடும்

இரா. தமிழ்ச்செல்வன் 38

புறநானூற்றுப் போரியலில் இயற்கைச்

சிதைப்பு

முனைவர் நா. பரமசிவம் 43

இடைச்சொல் உறவு

(நன்னூல் - கேரள மாணினியம் -

மாலவியாகரணம்)

முனைவர் த. சத்தியராஜ் 52

கன்மணி குணசேகரனின்

“நெடுஞ்சாலை”

சேற்றில் புதைந்த பேருந்தை

இழுக்க உதவும் இழுவைக் கயிறாய்...

முனைவர் இரா. இராஜா 62

நீலகேசியில் அரவாணிகள் சித்திரிப்பு

இரா. சங்கீதா
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழாய்வுத்துறை
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 017.

நீலகேசி - நூல் வரலாறு

நீலகேசி நீலகேசித் தெருட்டு என்றும் வழங்கப்படும். பௌத்த சமயக் காப்பியமாகிய குண்டலகேசிக்கு எதிராக எழுந்த சமணக் காப்பியம். இதன் ஆசிரியர் யார் என்பது தெரியவில்லை. இது ஒரு சமயக்கருத்து நூல். யாப்பருங்கல விருத்தியுரை இதனை நீலம் எனச் சுருக்கிக் கூறுகின்றது. சமயதிவாகர வாமன முனிவர் எழுதிய சமயதிவாகரவிருத்தி எனும் சிறந்த உரை ஒன்று இந்நூலுக்கு உள்ளது. இந்நூல் 10 சருக்கங்களையும் 895 செய்யுட்களையும் கொண்டுள்ளது. குண்டலகேசி என்றால் சுருண்ட கூந்தலையுடையவள் என்று பொருள்படுவதைப் போல நீலகேசி என்பது கருத்த கூந்தலையுடையவள் என்று பொருள்படும். குண்டலகேசிக் காப்பியத்தை மறுப்பதற்கே நீலகேசிக் காப்பியம் எழுந்தது என்பதை உறுதி செய்யும் விதமாக இதில் குண்டலகேசி வாதச் சருக்கம் என்ற பகுதி காணப்படுகிறது.

நீலகேசி கதைச்சருக்கம்

நீலகேசி கதை வேறு எந்த நூலிலும் காணப்படாதது. நீலகேசி ஆசிரியர் ஒருநாள் தன் கனவில் கண்ட கதையை அப்படியே நூலாக்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. பாஞ்சால நாட்டில் புண்டவர்த்தனம் எனும் நகரருகே உள்ள சுடுகாட்டில் இடப்படும் உயிர்க்கொலையை முனிச்சந்திரர் எனும் சமண முனிவர் தம் தவ வலிமையால் தடுத்தார். அதனால் சினம் கொண்ட சுடுகாட்டுக்காளி, பழையனூர் நீலகேசி எனும் பேயரசியை முனிவரின் தவத்தைக் கலைக்க ஏவியது. ஆனால் முயற்சியில் தோற்ற நீலகேசி முனிவரின் மாணவியாகி, சமண சமயக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து தடுக்க வாதத்திறமையும் கைவரப் பெற்றவளாகிறாள். பிற சமயவாதிகளோடு வாதிட்டுச் சமண சமயத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டுகிறாள். பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த குண்டலகேசியுடனும் வாதிட்டு வென்று சமண சமயத் தலைவியான வரலாறே நீலகேசிக் காப்பியம் கூறும் கதை.

நீலகேசியில் அரவாணிகள் சித்திரிப்பு

சமணர்களின் தமிழ்த்தொண்டு மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும். சமணர்கள் இயற்றியுள்ள இலக்கண, இலக்கியங்கள் அனைத்தும் சமணக் கொள்கையைப் பின்பற்றி எழுதியுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. ஆண், பெண் என்ற இரண்டு பாலினங்களையும், கடந்து ஆணுமில்லாமல், பெண்ணுமில்லாமல் இடைநிலையில் வாழ்ந்த மனிதர்களையும் அவர்களின் வேதனைகளையும் கூறுவதாக நீலகேசி என்னும் காப்பியம் அமைகிறது. இவர்களுள் ஒரு பிரிவினரையே தற்போது

அரவானிகள் என அழைக்கின்றார்கள். அரசு “மூன்றாம் பாலினம்”, “மாற்றுப் பாலினம்” (TRANS GENDER) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய இயல்பிலி மனிதர்களை நீலகேசி அலி, பேடி என்று குறிப்பிடுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இவ்வியல்பிலி மாந்தர் வாழ்ந்துள்ளமையைத் தொல்காப்பியர் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. ஆனால், அலி, பேடி, பேடு என்பன போன்ற சொற்களை அவர் பயன்படுத்தவில்லை என்பதும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இச்சொற்களைப் பயன்படுத்தியே இக்கருத்தியலை விளக்கிச் செல்கின்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும்

“பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்

ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்”

எனும் சொல்லதிகாரம் - கிளவியாக்க நூற்பாவில் (4) சுட்டப்பெற்றுள்ள ‘ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி’ என்னும் தொடர் பேடியைக் குறிப்பதாகவே உரையாசிரியர்கள் அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர்.

அலி பற்றிய செய்தி

தமிழ் இலக்கியத்தில் சைவமும், வைணவமும் தத்தம் முழுமுதற் கடவுளை ஆணாய், பெண்ணாய், அலியாய்க் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் எந்த அடியவரும் இறைவனைப் பேடியாய்க் குறிப்பிடவில்லை. பேடி என்ற சொல்லை வீரமற்றவன், கோழை, பயனற்றவன் என்ற பொருளிலேயே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பேடி பற்றிய செய்தி

எதற்கும் பயனற்ற, கோழை, வீரமில்லாத நபர்களைச் சித்திரிக்கவே பேடி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இந்த நிலை தான் நீலகேசியிலும் பிரதிபலிக்கிறது. இருந்தாலும் அவர்களின் மனவேதனையை, உணர்வுகளைப் புரிந்து முதன்முதலில் இலக்கியமாகப் பதிவு செய்த காப்பியமாக இலக்கிய நூலாகவும் நீலகேசி திகழ்கிறது.

நீலகேசியில் அலி, பேடி பற்றிய செய்தி

நீலகேசியில் மூன்று இடங்களில் அலி என்ற சொல்லும் இரண்டு இடங்களில் பேடி என்ற சொல்லும் இடம்பெற்றுள்ளது. பேடிகளின் மனவேதனையையும் அவர்கள் படும் துன்பங்களையும் பேசிய முதல் நூல் நீலகேசி என்று கூறலாம். இந்தக் காப்பியத்திற்கும் முன் தோன்றிய எந்த இலக்கியத்திலும் பேடியின் வாழ்வியல் வேதனையைப் பற்றியோ, அவர்களைப் பற்றிக் கவலை கொண்டதாகவோ எங்குமே பதிவுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இந்நிலையைக் கடந்து அவர்களின் மனவேதனைகளையும், உணர்வுகளையும், சமணர்கள் நீலகேசியில் பதித்து இருக்கிறார்கள். இதன்மூலம் சமண சமயக் கொள்கையாகிய பிற உயிருக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது, திருடக்கூடாது, துறவு, அவாவுறுத்தல், நன்மை, தீமை, இன்பம், துன்பம், உயர்வுதாழ்வு இன்றி அனைவரையும் சமமாக நோக்கும் தன்மை என்ற கொள்கை அடிப்படையில் பேடிகளையும் அவர்களின் வேதனைகளையும் கூறுவனவாகப் பின்வரும் செய்யுள் அடிகள் அமைகின்றன.

“பேடி வேதனை பெரிது தோடி யூரு மாதலாற்

சேடி யாடு வன்மையிற் கூடி யாவ தில்லையே” (குருமவுரைச் சருக்கம் - 96)

சமூகத்தில் பேடிகளை வேடிக்கை மனிதர்களாகவும் கேலிப் பொருளாகவும் பார்த்தார்களே தவிர அவர்களின் மனவேதனையைப் புரிந்து கொள்வோர் யாரேனும் இல்லை. பேடிகள் ஆணாகப் பிறந்து உணர்வால் பெண்ணாகவும் பெண்களுக்கான உடைகளை அணிந்து கொள்வதுமாகிய செயல்கள் மிகுந்த வேதனையானது என்றும், இத்தகைய பேடிகள் படும் மனவேதனையைப் பேடி வேதனை எனவும் பதிவு செய்கிறது.

இயற்கையில் தோன்றிய ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து உருவாவது குழந்தைப் பேறு. ஆனால் ஆணாய்ப் பிறந்து உணர்வால் பெண்ணாக இருப்பவர்க்குக் குழந்தை பிறக்காது என்பதைத் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளது நீலகேசி.

“கூடியுமாக குணத்தின நீயவட் பாடியுரைத்த உயிரும் பகுதியும்
பேடிகள் சாறினும் பிள்ளை பெறாமையை

நாடியுங் காணென்று நண்ணுத நக்கான்” (சாங்கியவாதச் சருக்கம் - 764)

பேடிகள் இணைந்து குழந்தை பெற முடியாது. இவ்வேதனை கொடுமையிலும் கொடுமையானது. ஆனால் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இணைகிறபோதுதான் இத்தகைய பேடிகளும் பிறக்கிறார்கள். இது இயற்கையில் ஏற்படும் தவறு என்பதைச் சமூகம் மறந்து விடுகிறது. அரவாணிகளுக்கு அரவாணிகளே ஆதரவாக உள்ளனர். அரவாணிகளை அரவாணிகளே தத்தெடுத்து வளர்க்கும் முறை பழங்காலத்திலும் இருக்கிறது. என்பதை நீலகேசிக் காப்பியத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

நீலகேசியில் அலி பற்றிய செய்தி

நீலகேசியில் அலி என்ற சொல்லும் இயற்கையில் பிறப்பால் ஏற்படும் தவறு என்பதை,

“கீழா அலிகண் முழச்செலி கிண்ணர்க் ளெண்ணிகந்த

ஏழாம் பிறப்பு முவ்வாதமல் லாருக வெப்பினரே” (குருமவுரைச் சருக்கம் - 76)

என்ற பாடலடிகள் அவர்களின் நிலை பற்றிச் சித்திரிக்கின்றன. நீலகேசியில் புத்தவாதச் சருக்கம் 588வது பாடலிலும் அலிகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“ஆரம்பிச்சி அலி விலங்கு அவ்வுருச் சீரிற்கு

ஒத்தான் கணிகை தெருண்டான் பெண்” (குருமவுரைச் சருக்கம் -79)

என்ற பாடலில் பாலியல் உறவு கொள்வதற்கான பெண்களாக அலிப் பிறப்பையும் நீலகேசி குறிக்கின்றது. அலிகள் பெண் தன்மை நிறைந்தவர்கள் என்பதையும் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றது.

“வலிசெய்து பீசத்தின் மாண்பு மழிந்திட்ட

அலிசெய்து விட்டே னமையும் மதன்மேற்” (புத்தவாதச் சருக்கம் - 598)

என்ற பாடல் அடிகள் அலியின் உணர்வு, மனவேதனைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. அலிகளின் அவலநிலையை இவ்வளவு தெளிவாக வேறு எந்தவொரு இலக்கியமும் கூறவில்லை எனலாம்.

நிறைவுரை

தற்காலத்தில் அலி, பேடிகளைச் (அரவாணிகளை) சமூகத்தில் நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வர அரசும், சமூக ஆர்வலர்களும் போராடி வருகின்றனர். ஆனால் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய நீலகேசி அரவாணிகளின் உணர்வுகளை, வேதனைகளை உணர்ந்து கூறியுள்ளது. இதன்மூலம் எல்லா உயிரினங்களையும் சமமாகப் போற்றும் சமணக் கொள்கையின் உயரிய சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டில் உருவானதே நீலகேசி காப்பியம் என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம்.

துணை நின்றவை

1. நீலகேசி,
அ. சக்கரவர்த்தி நயினார் பதிப்பு,
கழகப் பதிப்பு.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2007
2. இந்தியத் தத்துவ ஞானம்,
கி. லக்ஷ்மணன்,
பழனியப்பா பிரசுரம்,
முதற்பதிப்பு - 2005
3. சமணமும் தமிழும்,
மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி
கழகப் பதிப்பு.
முதற்பதிப்பு - 2008
4. சமணம் (ஐனம்)
ஆர். பார்த்தசாரதி
முதற்பதிப்பு - அக்டோபர் 2009
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600098.

அடையாளம் : வாரியார் நூலகம்

மணி. தமிழரசன்
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
இந்துஸ்தான் கலை அறிவியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர் - 28

நொய்யல் ஆற்றின் வளம் கொழிக்க வேளாண் செழித்த ஊராக விளங்கிய கோயம்புத்தூர் இன்று தமிழகத்தின் முதன்மையான தொழில் நகரமாக (சென்னைக்கு அடுத்த இரண்டாவது பெரிய நகரம்) விளங்கி வருகின்றது. கல்வி நிறுவனங்களும் தொழிற்சாலைகளும் நிறைந்து பெருகி வரும் இவ்வூரில் பழுமரம் நாடும் பறவைகள் போல மக்கள் வந்து குடியேறுகின்றனர். இத்தகு சிறப்புமிக்க கோயம்புத்தூரில் நோக்கத்தாலும், தோற்றக் காரணத்தாலும் ஒவ்வொருவரையும் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்யும் சிறப்புடன் விளங்குகிறது வாரியார் நூல் நிலையம்.

அமைவிடம்

கோவையிலிருந்து மருதமலை செல்லும் சாலையில் வடவள்ளி அருள்மிகு காட்டுவிநாயகர் திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இத்திருக்கோயிலின் வெளிப்புறக் கீழ்த்தளத்தில் இவ்வாரியார் நூல்நிலையம் அமைந்துள்ளது.

நூலகத்தின் தோற்றம்

அருள்மிகு காட்டுவிநாயகர் அறக்கட்டளையானது அப்பகுதி மக்களுக்குத் தமிழர் பண்பாடு, இசை, நடனம் சார்ந்த வளர்ச்சிப் பணிகளைச் செய்து வருகிறது. இவ்வறக்கட்டளையின் செயலர் முனைவர் அ.பழனிச்சாமி அவர்களின் எண்ணங்களுக்குக் கொடுத்த செயல்படிவம் தான் வாரியார் நூல் நிலையம். 1998 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 25ஆம் நாள் திறக்கப்பட்ட இந்நூலகம் வாசிப்பை ஊக்குவிப்பதன் மூலம் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு வழிகோலுவதாய் அமைந்துள்ளது.

முதன்மை நோக்கம்

“நூலளவே யாகும் நுண்ணறிவு” என்னும் ஒளவையாரின் வாக்கிற்கிணங்க அதிக நூல்களைக் கற்பதன் மூலமே ஒருவர் நுண்ணறிவு உடையவராய்த் திகழமுடியும். அவ்வகையில் அதிக இளைஞர்கள் பயன்படுத்திப் பயன்பெற வேண்டும், அதன்மூலம் சமுதாயம் வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்பதனை முதன்மை நோக்கமாய்க் கொண்டு இந்நூலகம் செயல்பட்டு வருகிறது.

அறக்கட்டளையின் செயலர் முனைவர் அ.பழனிச்சாமி அவர்கள், “நாளைய சமுதாயம் இளைஞர்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. அவர்களே இந்தச் சமூகத்தை வழிநடத்தப் போகிறவர்கள். எனவே இளைஞர்களை நெறிப்படுத்தும் நல்ல நூல்களை வாசிக்கத் தூண்டுவதன் மூலம் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு வித்திடலாம் என்பதால் இளைஞர்களுக்காக மட்டுமே இந்நூலகம் உருவாக்கப்பட்டது” என்கிறார்.

நூல்கள் விவரம்

இந்நூலகத்தில் அறக்கட்டளையின் சார்பில் வாங்கப்பட்ட நூல்களுடன், சமூக ஆர்வலர்கள் பலரும் அன்பளிப்பாக வழங்கிய நூல்களும் சேர்த்துத் தற்போது 2453 நூல்கள் உள்ளன. அவற்றில் மகாத்மா காந்தி, சுவாமி விவேகானந்தர், திரு.வி.க., கிருபானந்த வாரியார் முதலியோரது அறம்சார் நூல்களுடன் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை, பன்னிரு திருமுறைகள், திருப்புகழ், திருவருட்பா, பெரியபுராணம் உள்ளிட்ட ஏராளமான சமயம்சார் நூல்களும் காணப்படுகின்றன. கல்கியின் அலைஓசை, பொன்னியின் செல்வன், பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம் உள்ளிட்ட பல்வேறு நாவல் இலக்கியங்களுடன், நீதிக்கதைகள், முல்லா கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள் முதலிய சிறுவர் இலக்கிய நூல்களும் காணப்படுகின்றன.

சர்.சி.வி.ராமன், திலகர், கௌதம புத்தர், சுபாஷ் சந்திபோஸ், வல்லபாம்படேல், முதலியோரது வரலாற்றைக் கூறும் சரித்திர நூல்களும்; அரிச்சந்திர புராணம், சிவபுராணம், விஷ்ணு புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கந்த புராணம், பாகவத புராணம் முதலிய புராண நூல்களும் உள்ள இந்நூலகத்தில் வால்மீகி ராமாயணம், ஸ்ரீராமாயணம், ஆனந்த ராமாயணம், கம்ப ராமாயணம் முதலிய இராமாயண நூல்களும் காணப்படுகின்றன. ஷேக்ஸ்பியர் உள்ளிட்ட பலரது சிறந்த ஆங்கில நூல்கள் பலவும் இந்நூலகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அரிய நூல்கள்

இந்நூலகத்தில் காணப்படும் சில அரிய நூல்கள் குறித்த விவரம் வருமாறு:

- 1923 - ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீ.அ.வீ.நரஸிம்ஹாசாரியராவ், வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனி, ஆனந்த அச்சுக்கூடம், சென்னை.
- 1931 - திருவிளையாடற் புராணம், இராய.சொ.(பதி.), மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில் வெளியீடு, மதுரை.
- 1932 - தனிப்பாடல் திரட்டு, இராமசாமி நாயுடு (உ.ஆ.)
- 1933 - ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள், மதராஸ் லா ஜர்னல் ஆபிஸ், மயிலாப்பூர்.
- 1941 - ஸ்ரீராமாயணம் சுந்தரகாண்டம், ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனி.
- 1945 - ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம், தேசியூர் சுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரிகள்.
- 1944 - ரமண நூற்திரட்டு, திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீரமணாச்சரம், ஸர்வாதிகாரி நிரஞ்ஜனானந்த சுவாமிகளால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.
- 1958 - அழிவற்ற காதல், பரல் பப்ளிகேஷன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், பம்பாய்.
- 1955 - லிங்கன், சங்கப்பலகை, சின்ன அண்ணாமலை பதிப்பகம், தியாகராய நகர், சென்னை.
- 1961 - ஆத்ம போதம், ஸ்ரீவாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.
- 1964 - திருவாசகம், திருவாடுதுறை ஆதீனம்.

- 1968 – இந்து தர்மம், செய்வீக வாழ்க்கைச் சங்கம், சிவானந்தா யோகாசன சாலை, இராசிபுரம், சேலம்.
- 1969 – திருக்குறள் அழகும் சிறப்பும்
- 1970 – விவேக சிந்தாமணி, இரத்தின நாயகர் சன்ஸ் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.
- 1972 (மூன்றாம் பதிப்பு) – நாடகக்கலை, பாரி நிலையம், சென்னை.
- 1973 – திருவிளையாடற் புராணம், மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில், மதுரை.
- 1986 – மகர நெடுங்குழைக் காதல் பிள்ளைத் தமிழ், டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், சென்னை.
- பதினோராந் திருமுறை (ஆண்டு விவரம் இல்லை) -, கன்னியப்ப முதலியார், சென்னை சி.டி.குரூஸ் மலைச்சாலையிலிருக்கும் அந்நீயம் அன்ட் டெலிநியூஸ் பிரான்ஸ் அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- பெரியபுராணம் (ஆண்டு விவரம் இல்லை) -, சென்னை B.இரத்தின நாயகர் சன்ஸ் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- திருவிளையாடற் புராணம் (ஆண்டு விவரம் இல்லை) - திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

இதழ்களும் இதழ்த் தொகுப்புகளும்

டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா, இந்து, தினமலர், தினமணி உள்ளிட்ட நாளிதழ்களும் துக்கக், தன்னம்பிக்கை முதலிய வார இதழ்களும் வாசகர்களின் பயன்பாட்டிற்காக வாங்கப்படும் இந்நூலகத்தில் தர்மச்சக்கரம் (1952 முதல்), பாகவத தர்மம் (1981), காமகோடி (1992), கல்கி (1963) முதலிய பழைய இதழ்த் தொகுப்புகளும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

வேலை நேரம்

மாலை 5.00 மணி முதல் இரவு 8.30 மணி வரை இந்நூலகம் வாசகர் பயன்பாட்டிற்காய்ச் செயல்பட்டு வருகிறது. வார விடுமுறையாக ஞாயிறு அன்று (ஒரு நாள் மட்டும்) நூலகத்திற்கு விடுமுறை.

வாசகரும் உறுப்பினரும்

பெருகிவரும் தொழில், நாகரிக வளர்ச்சியால் நூல்கள் வாசிப்போர் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. அதனால் நூலகத்தின் மதிப்பினை அறிந்து பயன்படுத்தும் நூலக வாசகர்களின் எண்ணிக்கையும் தேய்ப்பிறையாகிவிட்டது. இத்தகு சூழ்நிலையிலும் இந்நூலகத்தின் சிறப்பினை அறிந்த, இங்குள்ள நூல்களின் தரத்தினை உணர்ந்த வாசகர்கள் நாள்தோறும் குறைந்தது பதினைந்து பேர் இந்நூலகத்தைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

தொடக்க காலத்தில் 25 ரூபாய் மட்டுமே சந்தாத் தொகையாகப் பெற்றுக் கொண்டு நூலக உறுப்பினராகச் சேர்வதற்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து அரிய நூல்களைத் திருப்பித்

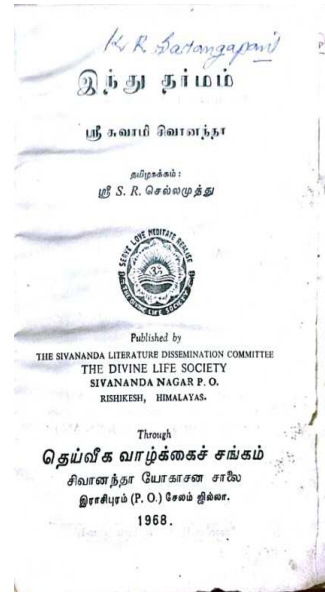
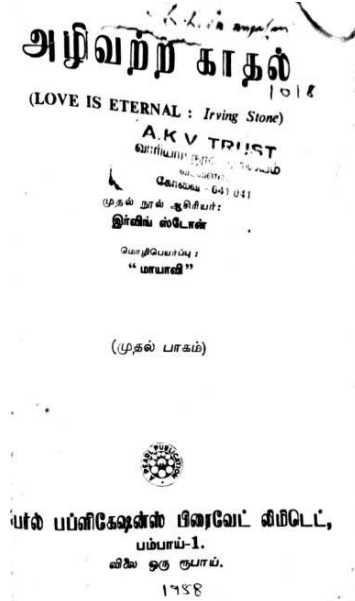
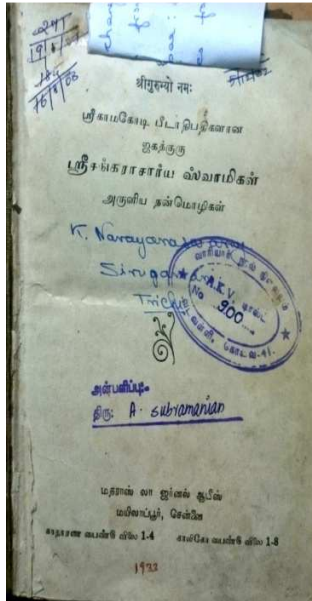
தராமல் செல்லும் வாசகர்களைக் குறைக்கும் நோக்கில் 250 ரூபாய் சந்தாத் தொகையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சந்தாத் தொகை நாளிதழ்கள், சிறுநிதழ்கள் வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது.

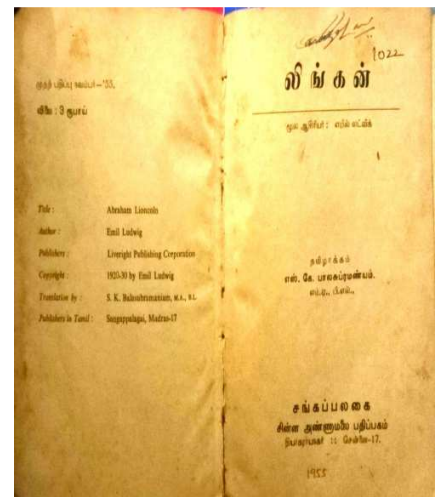
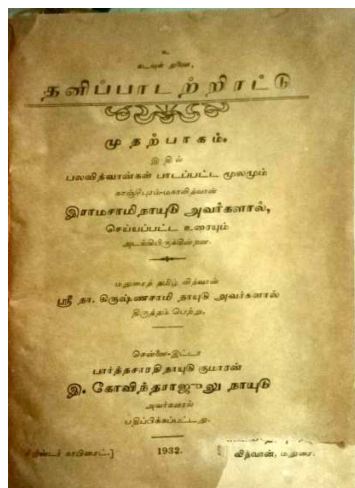
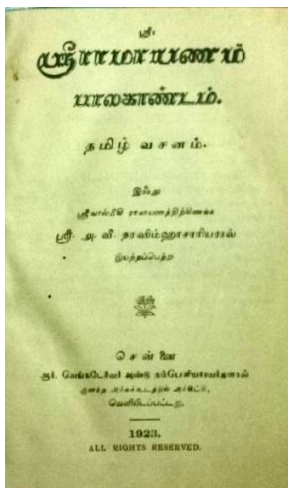
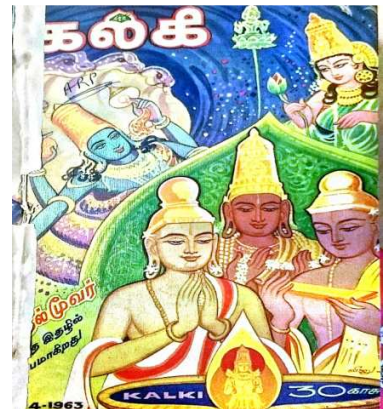
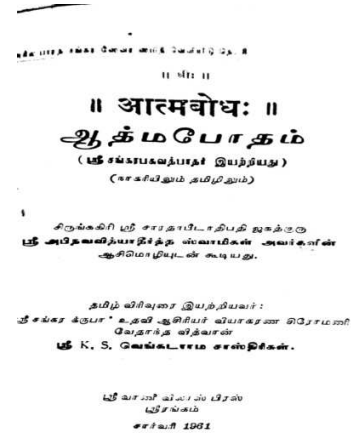
நல்ல நோக்கத்திற்காகத் தொடங்கப்பட்டு மக்களின் முழுப்பயன்பாடு இன்றிக் கிடக்கும் இந்நூலகத்தில் உள்ள நூல்களைத் தரம் பிரித்து, வகைமைப்படுத்தி அடுக்குவதற்கும், பராமரிப்பதற்கும் விரும்பிச் சேவை செய்யும் நோக்குடைய இளைஞர்கள் முன் வரவேண்டும் என விரும்புவதாகக் கூறிய முனைவர் அ. பழனியப்பன் அவர்கள் நூலகப் பயன்பாடு குறைந்து வருவது குறித்த தனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டதுடன் “வாரியார் நூலகத்தை வளப்படுத்தவும், வாசகர் மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும், ஏராளமான புதிய நூல்களை வாங்கவும் ஆலோசனை வழங்குவீர்களாயின் அவற்றை ஏற்றுச் செயல்படுத்தத் தயாராய் இருக்கிறோம்” என்கிறார்.

நன்றிக்குரியோர்

1. முனைவர் அ.பழனியப்பன் , செயலர், அருள்மிகு காட்டு விநாயகர் அறக்கட்டளை.
2. முனைவர் சேசாத்ரி , வாசகர், வாரியார் நூல் நிலையம்.

பின்னிணைப்பு : அரிய சில நூல்களின் படங்கள்

தொல்காப்பியர் காலம்

ச. வையாபுரிப்பிள்ளை

இப்பொழுதுள்ள இலக்கணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் தொல்காப்பியந்தான் மிகப் பழமையானது. இதனை இயற்றிய தொல்காப்பியர் வடமொழிப் பேரிலக்கணத்தைச் செய்த பாணினிக்கு முந்தியவர் ஆவார் என்று சில தமிழறிஞர்கள் கூறி வருகின்றார்கள். இக்கொள்கைக்குரிய முக்கியக் காரணம் தொல்காப்பியரோடு உடன்கற்ற ஒருசாலை மாணாக்கராகிய பனம்பாரனார் தொல்காப்பியரை ஐந்திரத்தில் வல்லவராவார் எனக் குறித்துள்ளமையேயாகும். ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்பது பனம்பாரனார் இயற்றிய பாயிரத்தில் வரும் ஓர் அடி. ஐந்திர வியாகரணம் பாணினியத்திற்கு முற்பட்டதென்றும் பாணினியம் தோன்றியபின் வழக்கொழிந்து விட்டதென்றும் இவர்கள் கருதுகிறார்கள். தொல்காப்பியனார் காலத்துப் பாணினியம் உளதாயிருக்குமேல், தொல்காப்பியர் அதனையே கற்று இதில் சிறந்து விளங்கியிருப்பார். பாணினியம் கற்று வல்லவர் என்று அவரைக் கூறாமையினாலே அவர் பாணினிக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் என்று இந்த அறிஞர்கள் கொள்ளுகின்றார்கள்¹.

ஐந்திரம்

இக்காரணத்தை நாம் ஊன்றி நோக்கினால் அது வலிமையுடையதாகாது என்பது விளங்கும். ஏனெனில் ஐந்திரம் பாணினியத்திற்குப் பின் வழங்கவில்லை என்று ஒரு தலையாகத் துணியமுடியாது. மேலும், ஐந்திரம்² ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கணமாக எப்பொழுதாவது இருந்தது உண்டா என்பதும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடனாயுள்ளதே. பாணினியினுடைய இலக்கண முறை ஸமிஜ்ஞை முதலியவற்றால் நிறைந்து இயற்கையான முறைகளோடு பெரிதும் மாறுபட்டுள்ளது. இதற்கு மாறாக ஓர் எளிய, இயற்கையான – யாவருக்கும் விளங்கும்படியான – வகையில் இலக்கண அமைப்பு முறை ஒன்று உளதாயிருத்தல் வேண்டும். பிராதிசாக்கியத்தில் இந்த எளிய முறை காணப்படுகிறது. இம்முறையை நமது புராணங்களில் கூறப்படும் இந்திரன் தோற்றுவித்தான் என்று நம்பினர். இவன் இந்த எளிய முறையை அமைத்து இலக்கண நூல் ஒன்று செய்தான் என்றும் கற்பித்தனர். எளிதாயிருந்தபடியாலே இம்முறையைப் பலர் கையாண்டார்கள். தனியான ஓர் இலக்கண மதமாகவும் இது கொள்ளப்பட்டது. இந்த மதம்தான் ஐந்திரம் எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. பாணினி ஆசிரியர், பதஞ்சலி ஆசிரியர், காசிகாவிருத்தி ஆசிரியர் இவர்களுள் ஒருவரேனும் இம்மதத்தை ஐந்திரம் என்ற பெயரால் அழைத்ததில்லை. வடமொழி இலக்கணங்களை ஆராய்ச்சி செய்த கீல்கார்ண் (Kiwelhorn), பெல்வெல்க்கர் (Belvalkar) என்ற இரு பேராசிரியரும், ஐந்திர மதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் பாணினியத்திற்கு முற்பட்டதாயினும், ஐந்திரமதமும் அதன் பெயரும் ஏற்பட்டமை அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தேதான் என்று கருதுகிறார்கள்³. ஸர்வவர்மன் சுமார் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் இயற்றிய காதாந்திரம் ஐந்திர மதத்தைச் சார்ந்தவற்றுள் சிறந்தது என்பர். இந்த இலக்கணம் கௌமாரம் அல்லது காலாபம் என்றும் வழங்கப்பெறும்.

மேற்கூறியவற்றால் ஐந்திரம் என்னும் பெயர்வழக்கும் மதமும் பாணினீயத்துக்குப் பிற்பட்டனவே என்பது விளங்கும். தற்காலத்துள்ள ஒருவன் வில்லிபாரதத்தில் வல்லவன் என்று கூறப்படுவானாயின் அவன் பெருந்தேவனார் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தவன் என்பது அமைதியுடைத்தாகுமா? மேற்குறித்த தமிழறிஞர்களது கொள்கையும் இது போன்றது தான்.

பாணினீயம் முற்பட்டதாயின், அதனை விடுத்து ஐந்திரத்தைத் தொல்காப்பியர் கைக்கொண்டதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்கலாம். காரணம் மிக வெளிப்படையாக உள்ளதே. பாணினி ஆசிரியர் குறியீடுகளையும் தாமாகப் படைத்துக் கொண்ட சொற்களையும் ஆண்டிருக்கிறார். இவை, பீஜகணிதத்தில் குறியீடுகள் போல, பாணினீய இலக்கணத்திற்கு உதவின. இவற்றைப் பயன்படுத்தத் தெளிவாகவும் மிகச் சுருக்கமாகவும் மொழி பற்றிய பீஜகணித நூலை இவர் இயற்றினார் என்று தான் நாம் சொல்ல வேண்டும். உதாரணமாக, நிலைமொழியீற்றில், இ, உ, ஜ, ஸ என்ற இவ்எழுத்துகள் குறிலாகவேனும் நெடிலாகவேனும் நின்று வருமொழி முதலில் உயிர்வருமாயின் நிலைமொழியீறு ய், வ், ர், ல் என முறையே திரியும். இவ்விதியை, **இகோயணசி** என்ற சூத்திரத்தால் பாணினி குறித்துள்ளார். இங்கே **இக்** என்பது இ, உ, ஜ, ஸ என்பவற்றையும் **யண்** என்பது ய், வ், ர், ல் என்பவற்றையும் **அச்** என்பது உயிரெழுத்துக்களையும் குறிக்கும். இவர் இலக்கணத்தை உணர்ந்து கொள்வதில் ரூபக சக்தி பெரிதும் வேண்டப்படும். ஒரு விதியின் பொருளை உணர வேண்டுமாயின், அவ்விதிக்கு முன்னருள்ள அனைத்து விதிகளையும் ரூபகத்தில் வைத்தலோடு தாதுபாடத்தையும் கணபாடத்தையும் மனனம் பண்ணியிருத்தல் வேண்டும். தாதுபாடம் வினைப்பகுதிகளையெல்லாம் ஒருசேரத் தொகுத்துக் கூறும். கணபாடம் என்பது சொல் – தொகுதிகளின் இயல். இத்தொகுதி ஒவ்வொன்றிலும் முதலாவது வரும் சொல்லையே ஓர் இலக்கண விதியில் பாணினியாசிரியர் குறித்திருப்பர். அங்ஙனம் குறித்த அளவில், அச்சொல்லோடு தொடங்கும் அனைத்துச் சொற்களும் அவ்விதியினையே பின்பற்றும் என்பது ஆசிரியரது கருத்தாகும். இவ்வாறாக பிரத்தியாகாரம் முதலிய சுருக்கங்களினாலும், பல்வேறு குறியீடுகளினாலும், பிற குறிப்புக்களாலும் வடமொழி முழுவதையும், அதன் சிதைவு வடிவம் முதலிய அனைத்தையும் ஒரு சிறு நூலாகப் பாணினி ஆசிரியர் மிக்க திறமையோடு அமைத்திருக்கின்றார்⁴.

இவ்வகையாய் அமைந்த பாணினீயமுறை வடமொழியோடு யாதொரு தொடர்புமற்ற பிறிதொரு மொழியின் இலக்கணத்தை அமைப்பதற்குச் சிறிதும் பயன்படமாட்டாது என்பது தெளிவு. அன்றியும் வேறொரு காரணமும் உளது. தொல்காப்பியர் ஜைனர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் உள்ளன; ஆதலால் அவர் ஓர் புறச்சமயி ஆவர். தம்போன்ற புறச்சமயிகளால் கற்றுப் போற்றப்பட்ட ஓர் இலக்கண முறையையே அவர் பின்பற்றுதல் இயற்கை, ஐந்திரம் அவ்வகை இலக்கணமுறையுள் ஒன்று.

தற்காலத்துள்ள ஓர் ஆசிரியர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: **சாந்திர வியாகரணம் முதலியன பாணினீயத்திற் கூறியுள்ள முறையையே பெரிதும் பின்பற்றின. எனினும்,**

புதுமுறைகளும் தோன்றத் தொடங்கின. இவற்றின் விளைவாகக் காதாந்தரம் என்னும் பெயருடைய ஓர் இலக்கணத்தை ஸர்வ்வரமன் இயற்றினார். அது அவர் காலத்தில், பெரிதும் பயன்பட்டிருந்தல் வேண்டும். ஏனெனில், மத்திய ஆசியா வரையிலும் அது வழக்கில் இருந்தது எனத் தெரிகிறது. தென்னிந்தியாவிலும் திராவிட மொழிகளின் இலக்கணங்களுக்கு அது முன் மாதிரியாகவும் பயன்பட்டது.

முடிவாகப் பாணினியின் பேரிலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் கையாண்டுள்ளார் என்பதையும் நாம் மறக்க முடியாது. யாஸ்கரது நிருக்தத்தில்,

சத்வாரி பதஜாதாரி நாமாக்யா தோசோபஸர்க்க நிபாதச்ச

எனச் சொற்களின் பாகுபாடு வரையறுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நாமம், ஆக்யாதம், நிபாதம் எனச் சொற்கள் நான்கு வகைப்படும் என்பது இதன் கருத்து. ஆனால் பாணினியத்தில் ஸீப் – திங்

– அந்தம் பதம் (1, 4, 14) என்று வருகின்றது. இதனையே தொல்காப்பியர்,

சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று

ஆயிரெண் டென்ப அறிந்திசி னோரே (தொல்.சொல்.158)

எனச் சூத்திரம் செய்தனர்.

இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்

அவற்றுழவி மருங்கில் தோன்றும் என்ப (தொல்.சொல்.159)

என நிருத்தம் கூறியுள்ளதனையும் அவர் அடுத்தபடியாக உடன்பட்டனர். பாணினி முனிவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் சிசைஷ்யுங் கூடத் தொல்காப்பியருக்குப் பயன்பட்டுள்ளது எனத் தோன்றுகிறது. சிசைஷ்யில்,

அஷ்டென ஸ்தாநாநி வர்ணாநாம் உர: கண்ட சிரஸ்ததா:

ஜிஹ்வாஸூலஞ்ச தந்தாஸ்ச நாசி கோஷ்டெனச தாலுச.

என வந்துள்ளது. இதனையே,

உந்தி முதலா முந்துவளித் தோன்றித்

தலையினும் மீடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்

பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்

அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்

உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி

எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லும் காலை

பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே றியல

திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான (தொல்.எழுத்.83)

என்ற சூத்திரத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே தொல்காப்பியர் பாணினி முனிவர்க்கு முற்பட்டவர் என்ற கொள்கை சிறிதும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதன்று. பிற்பட்டவர் என்றே நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பாணினியின் காலம்

இவ்வாறு சொல்லிய அளவில், தொல்காப்பியரது காலத்தை வரையறை செய்தவர்களாக மாட்டோம். பாணினியின் காலம் இன்னும் அறுதியிடப்படவில்லை. R.G. பண்டர்க்கர் கி.மு.8ஆம் நூற்றாண்டில் அவர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பர். கோல்ஸ்டக்கர் என்ற பேராசிரியர் தவிர, மற்றைய மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் கி.மு. 4 அல்லது 5ஆம் நூற்றாண்டினராக அவரைக் கொண்டுள்ளார்கள். வடமொழியிலுள்ள பூர்வ இலக்கியங்களின் காலம் பெரும்பாலும்

ஊகமாகவே உள்ளன. மாகாபாஷ்யத்தை இயற்றிய பதஞ்சலியின் காலம் ஒன்றே ஐயத்திற்கிடமின்றித் திட்டமாக அறியப்படுவது. வடமொழி இலக்கியத்தின் சரித்திரத்திற்கு அது ஒரு முக்கியமான, அறுதியான எல்லைக் கல்லாக உள்ளது. இப்பதஞ்சலி முனிவர் தம்முடைய மாகாபாஷ்யத்தை கி.மு. 150இல் இயற்றினார். இவருக்கும் தொல்காப்பியருக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா என்று நாம் நோக்குதல் வேண்டும்.

பதஞ்சலி

தொல்காப்பியத்தில் ஒரு சூத்திரம் பதஞ்சலியின் கூற்றை மொழிபெயர்த்து வைத்திருப்பது போல் உள்ளது. அது வருமாறு:

அவைதாம்,
முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்
இருமொழி மேலும் ஒருங்குடன் நிலையலும்
அம்மொழி நிலையாது அன்மொழி நிலையலும்
அந்நான்கு என்ப பொருள்தலை மரபே (6தளல்.6)சரல்.419)

இங்கே தொகைச் சொற்களின் பொருள் – நிலை கூறப்படுகிறது. முன்மொழியிலே பொருள் சிறந்து நின்றலும், பின் மொழியிலே பொருள் சிறந்து நின்றலும், இரு மொழிகளிலும் பொருள் ஒருங்கே சிறந்து நின்றலும் இரு மொழிகளிலும் பொருள் நில்லாது வேற்றுமொழியிலே பொருள் சிறந்து நின்றலும் என இங்ஙனம் நான்கு வகை என்று சொல்லுவர். பொருள் நிற்கும் நிலையின் மரபு என்பது பொருள். இதனை,

இஹகஸ்சித ஸமஸா: பூர்வ பதார்த்த ப்ரதாந:
கஸ்சித் உத்தர பதார்த்த ப்ரதாந:
கஸ்சித் அந்ய பதார்த்த ப்ரதாந:
கஸ்சித் உபய பதார்த்த ப்ரதாந:

என்ற பதஞ்சலியின் வாக்கியங்களோடு⁶ ஒப்பிட்டு ஒப்புமையை அறிந்து கொள்ளலாம். இரண்டும் பொருளில் சிறிதும் வேறுபடவில்லை என்பது தெளிவு. பாணினியாசிரியரும் காத்தியாயனரும் இவ்வாறு நான்கு கூறாகத் தொகைச் சொற்களைப் பகுத்துக் கூறவில்லை. பதஞ்சலி தாம் தமது மாகாபாஷ்யத்தில் இப்பாகுபாட்டை முதன்முதலாக எடுத்துக் கூறுகிறார். ஆகவே இப்பெருநூலிலிருந்து தொல்காப்பியர் இப்பாகுபாட்டினை எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. தொல்காப்பியர் அந்நான்கு என்ப எனத் தமது சூத்திரத்தில் கூறுதலால், அவர் தாமே படைத்துக் கொண்டார் என்று கூறுதற்கும் இடமில்லை. மயிலைநாதர் உரையால் (நன்.369) அவிநயரும் இப்பொருள்படச் சூத்திரம் ஒன்று இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதலாம். அவிநயர் தொல்காப்பியரோடு ஒருசாலை மாணாக்கர் என இப்பொழுது கூறி வருகின்றனர். இதற்கு ஆதாரம் அறியக்கூடவில்லை. பிற்பட்டவர் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

பதஞ்சலி முனிவர்க்குத் தொல்காப்பியர் கடப்பட்டுள்ளார் என்பது வேறொரு சான்றாலும் அறியக் கிடக்கிறது. தொல்காப்பியர் இலக்கணம் என்ற சொல்லை வியாகரணம் என்ற பொருளில் வழங்கி இருக்கின்றனர்.

இலக்கண மருங்கில் செல்லா நல்ல

எனச் சொல்லதிகாரம் 27ஆம் சூத்திரத்தில் வருகிறது. இலக்கணம் என்பது லக்ஷண என்ற வடமொழியின் பிராகிருதத் திரிபு. லக்ஷண என்பதை வியாகரணம் என்ற பொருளில் முதன்முதலாக வழங்கியவர் பதஞ்சலி முனிவரேயாவர். இவருக்கு முற்பட்டு வார்த்திகத்தை இயற்றிய காத்தியாயனர் இப்பொருளை ஒருவாறு குறிப்பித்துள்ளார்.

லக்ஷய லக்ஷணே சூத்ரம் லக்ஷணம்

எனப் பதஞ்சலி முனிவர் எழுதினார். வேறோரிடத்தும் லக்ஷணம் என்பதனை இப்பொருள்பட இவர் எழுதியுள்ளார்.

ந லக்ஷண பதகர அனுவர்த்யா: பதகரரை

நாம லக்ஷணம் அனுவர்யம்.

எனக் கீல் ஹார்ண் பதிப்பில் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில் 85ஆம் பக்கத்தில் காணப்படுகின்றது⁷. இதுமட்டும் அன்று. லக்ஷணம் என்பது வடமொழியில் குறி என்றும் பொருள்படும். இக் குறி என்ற சொல்லையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் என்ற பொருளில் வழங்கியுள்ளார்.

உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலமெனக்

கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தேரே (6தொல்.பொருள்.50)

என்பது பொருளதிகாரச் சூத்திரம். இவ்வாறாக, தொல்காப்பியர் பதஞ்சலி முனிவர்க்குக் கடப்பட்டுள்ளார் என்பது நன்கு தெளிவாகிறது. எனவே, அவர் கி.மு. 150க்குப் பின் வாழ்ந்தவர் என்பது அறுதியான முடிபாகும்.

தொல்காப்பியர் கி.மு.150-க்குப் பிற்பட்டவரென்று மேலே துணிந்தோம். இவர் காலத்தை இன்னுத் திட்டமாக அறுதியிடுவதற்கு வேறு சான்றுகள் உளவோ என்று நோக்குவோம்.

பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளும்

நீத்தகன்று உறையார் என்மனார் புலவர்

என்ற தொல்காப்பியர் கருத்து மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் (III, 46, 47) காணப்படுகிறது. இந்த ஸ்மிருயின் காலத்திற்குப் பின் – எல்லை கி.பி.200 என்பர் ஆசிரியர் காணே (P.V.Kane). எனவே தொல்காப்பியர் கி.பி.200க்குப் பிற்பட்டவர்.

கௌடில்யர்

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தின் இறுதியில் முப்பத்திரண்டு வகை உத்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்த உத்திகள் கௌடில்யரது அர்த்தசாஸ்திரம், சுசுருதம் முதலான நூல்களிலும் உள்ளன. கௌடில்யரது காலம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதன்று என்பர் ஆசிரியர் உவிண்டர் நீட்ஸ்⁸. எனவே தொல்காப்பியர் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளமை நன்கறியப்பட்டதே.

நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமீதம் வெகுளி உவகையென்று

அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப (6மெய்ப்பாட்.3)

என்பது சூத்திரம் . இங்கே என்ப என்ற சொல் கவனத்திற்குரியது. தொல்காப்பியர் தாமே வகுத்துக் கொண்ட மெய்ப்பாடுகள் அல்ல இவை. பிறர் கூறியனவற்றையே இவர் எடுத்துச் சொல்கிறார். சூத்திரத்தில் வரும் என்ப எனும் சொல் இதனை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. இப்பிறர் யார்? இளம்பூரணர், வியப்பெனினும் அற்புதம் எனினும் ஒக்கும்; காமம் எனினும் ஒக்கும்; அவலம் எனினும் கருணை எனினும் ஒக்கும்; உருத்திரம் எனினும் வெகுளி எனினும் ஒக்கும் என்று

எழுதினர். பேராசிரியரும் இங்ஙனமே எட்டு மெய்ப்பாடுகளுக்கும் உரிய வடமொழிப் பெயர்களைக் குறித்தனர். இவ்வாறு வடமொழிப் பெயர்களைத் தருதலினால் இவ்வடமொழிப் பெயர்களே பெருவழக்கென்பதும் இக்கருத்துகள் வடமொழியிலுள்ளனவே என்பதும் ஊகிக்கத் தக்கதாகும். ஆகவே முன்கூறிய பிறர் ஒரு வடமொழியாசிரியர் என்பது பெறப்படும். வடமொழியில் இப்பொருள்களைக் குறித்து முதன்முதல் நூல் இயற்றியவர் பரத முனிவர்.

ச்ருங்கர ஹாஸ்ய கருணா ரௌத்ர வீர பாயநகர:

பீப்தஸாத்தபு ஸம்ஸ்டௌ சேத்ய நாட்யேரஸா: ஸ்ம்குதா: (VI — 15)

எனத் தமது நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் கூறினர். தொல்காப்பியர் இவரது நூலினையே பின்பற்றியுள்ளார் என்பது வெளிப்படை. இம்முனிவருக்குப் பின்வந்த வடமொழி ஆசிரியர்களுள் சிலர், சுவைகள் ஒன்பதென்றும், வேறு சிலர் ஒன்பதுக்கும் மேலாக உள்ளன என்றும், இன்னும் சிலர் சுவைகளை வரையறைப்படுத்தல் இயலாது என்றும் கொண்டனர். முனிவர் மட்டுமே சுவை எட்டு எனக் கொண்டுள்ளார்; இவரது மதத்தினையே தொல்காப்பியர் மேற்கொண்டனர்.

பரத முனிவரின் காலம் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டென்பர்⁹. ஆகவே தொல்காப்பியரின் காலம் நான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதாகும். தலைவனைக் கண்டு பிரிந்த தலைவிக்குப் பத்து அவத்தைகள் உளவெனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர். இது,

வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதல் மெலிதல்

ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை யிறத்தல்

நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்

மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு என்றுஅச்

சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப (களவியல். 9)

என்ற சூத்திரத்தாலும் அதன் உரையாலும் விளங்கும். மொழிப என்று சூத்திரத்தில் வருவதனால் இவ்அவத்தைகள் தொல்காப்பியர் தாமே படைத்துக் கொண்டன அல்ல என்பது தெளிவு. இவற்றை தசாவஸ்தை என்பர் வடநூலார். இந்த அவத்தைகள் வாத்ஸாயனாரது காமசூத்திரத்தில் ஐந்தாம் அதிகரணத்தில், முதல் அத்தியாயத்தில் காணப்படுகின்றன. இக்காமசூத்திரமானது கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதென்பது வடமொழியாராய்ச்சியாளர்¹⁰ கருத்து. எனவே, தொல்காப்பியர் காலமாக நாம் மேலே கண்ட முடிவு வலியுறுதல் காணலாம்.

வர்ணனைக்குரிய மரபுகளில் ஒன்று வண்டே இழையே (களவியல் – 3) என்ற சூத்திரத்தில் காணப்படுகின்றது. இம்மரபு சங்கச் செய்யுட்களில் காணப்பெறவில்லை. தொல்காப்பியம் இம்மரபினைக் கூறுவதால், அச்செய்யுட்களுக்கு இவ் இலக்கணம் பிற்பட்டதாகும்.

மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்

துறந்த ஒழுக்கம் கிழவேற்கு இல்லை (களவு.45)

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் ஓரை என்ற சொல் வந்துள்ளது. இச்சொல் கிரேக்க மொழியிலிருந்து வடமொழியிற் புகுந்ததென்றும், இதனை வழங்கிய தொல்காப்பியம் 4ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதென்றும் ஆசிரியர் பெரிடேல் கீத் கூறியுள்ளார். இங்ஙனமாக

எவ்வகையால் நோக்கினும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதலே பொருந்துமெனத் தோன்றுகிறது.

குறிப்புகள்

1. M.Sreenivasa Iyengar, *Tamil Studies*, P.17.
2. முஜயபாதர் இயற்றிய ஜைனேந்தர் வியாகரணத்தை ஐந்திரம் என்று சிலர் கூறுவர். இது கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது.
3. *Systems of Sanskrit Grammar*, P.11
4. *History of Civilization: Ancient India and Indian Civilization*, P.247.
5. *History of Civilization: Ancient India and Indian Civilization*, P.248.
6. Kielhorn i. pp.379 — 380, 382, 392.
7. P.C. Chakravarthi : *Linguistic Speculations of the Hindus*, P.409.
8. Winternitz; *History of Indian Literature (German Edition) Vol. III*, P.523.
9. P.R. Bhandarker: *Indian Antiquary Vol.41 (1912)*, P.158. Jacobi : *Bhavasatte of Dhanavala*, P.84. Probably 3rd Century A.D.
10. Winternitz; *History of Indian Literature (German Edition) Vol. III*, P.540.

இக்கட்டுரை 'தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்' நூலில் உள்ள “தொல்காப்பியர்” என்னும் கட்டுரையின் ஒரு பகுதியாகும். இது பா.இளமாமான் பதிப்பித்த **தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு (திசம்பர் 2008)** எனும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு ஆய்வுலக வாசகர் பார்வைக்குத் தரப்படுகின்றது. அப்பதிப்பாளருக்கு இனம் நன்றி நவில்கின்றது.

இதன் தொடர்ச்சியாக இனி, ஒவ்வொரு இதழிலும் **தொல்காப்பியர் காலம் குறித்த பதிவுகள்** வெளிவரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

திருக்குறளின் முதற்பதிப்பாசிரியர் யார்?

முனைவர் ஆ. மணி
துணைப்பேரரசிரியர்

தமிழ்த்துறை

பாரதிதாசன் மகளிர் கல்லூரி

புதுச்சேரி - 8

பேசி: 9443927141

சுருக்கம் (Abstract)

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஒன்றாகிய திருக்குறள் பழங்காலத்தில் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டுக் கற்கப்பட்டும் கற்பிக்கப்பட்டும் வந்தது. பனையோலை எழுதும்முறைகளில் இருந்த சிக்கல்கள் எண்ணற்றவை. அச்சுக்கலையின் வருகை எழுதுவதில்; கற்பிப்பதில் பலவசதிகளைப் பரப்பியது. கி.பி.1554இல் போர்ச்சுகலில் இலிஸ்பன் நகரில் ரோமன் எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்ட லாசோ தமிழ் வினா விடை என்பதே தமிழின் முதல் அச்ச நூலாகும் என்பர். அதன் பின்னர்த் தமிழ் இலக்கியங்களில் அச்சான முதல் நூல் திருக்குறள் ஆகும் என்ப. அந்நூல் 1812இல் அச்சானது. அப்பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துரைப்பது இக்கட்டுரை.

குறிச்சொற்கள் (Keywords)

திருக்குறள், அம்பலவாணக்கவிராயர், பதிப்பாசிரியர், முதல்பதிப்பு, ஞானப்பிறகாசன், மாசத்தினசரிதைஅச்சுக்கூடம், 1812.

1. உரைக்களம் / முன்னுரை (Introduction)

தமிழ் இலக்கியங்களில் முதல் அச்ச கண்ட நூல் எனக் கருதப்படுகின்ற திருக்குறள் 1812 இல் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்தது. அப்பதிப்பு தஞ்சை நகரம் மலையப்பபிள்ளை குமாரன் ஞானப்பிறகாசனால் பதிப்பிக்கப்பட்டது எனப் பலரும் கருத்துரைத்துள்ளனர். அப்பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர் அம்பலவாணக் கவிராயர் என்றும், பதிப்பாசிரியர் தெரியவில்லை என்றும் கூறுப. அக்கருத்துக்களின் பொருத்தத்தை ஆராய்ந்து விளக்குவது இவ்வுரையின் களமும் தளமும் ஆகும்.

2. தரவுகளும் ஆய்வு அணுகுமுறைகளும் (Materials and Methods)

திருக்குறள் 1812ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு இவ்வுரைக்கு முதன்மைத் தரவாகும் (இப்பதிப்பு தற்போது பார்வைக்குக் கிட்டவில்லை. எனினும், அப்பதிப்பின் முதல் இருபக்கங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஒருபக்கம் படப்படியாகவும், மற்றொருபக்கம் நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்ட நிலையிலும் கிடைத்துள்ளது. அவையே இங்கு மூலங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன). திருக்குறள் பற்றிய ஆய்வு நூல்களும், அச்சுக்கலை பற்றிய நூல்களும், ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் பிறவும் துணைகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சிக்கலை மையமிட்ட இந்த ஆய்வு, விளக்கமுறை (Descriptive Method), ஒப்பீட்டுமுறை (Comparative Method), மதிப்பீட்டுமுறை (Evaluative

Method) ஆகியவற்றைப் பின்பற்றி, வரலாற்று அணுகுமுறையில் (Historical Approach) அமைந்ததாகும்.

3. முடிவுகள் (Results)

பதிப்பாசிரியர் கருத்து வேறுபாடுகள்

1812 இல் வெளிவந்த திருக்குறள் மூலபாடம் என்னும் பெயரிய நூலே தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் முதன்முதலில் அச்சானநூல் எனக் கருதுப (தி. தாமரைச்செல்வி 2012: 24). திருக்குறள் மூலபாடம் எனத் தலைப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், அப்பதிப்பானது நாலடியார்; திருவள்ளுவமாலை ஆகியவற்றின் மூலபாடங்களையும் கொண்டது என அறிஞர் கூறுப. '19ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சான இலக்கியநூல்கள்' என்னும் தலைப்பில் 1812ஆம் ஆண்டுத் திருக்குறள், நாலடியார்ப் பதிப்பினைக் குறித்துள்ள மயிலைசீனீ. வேங்கடசாமி (1962: 379) பதிப்பித்தவர் பெயர் என்ற இடத்தில் தெரியவில்லை என்பதன் அடையாளமாக “...” என்ற குறியீட்டைத் தந்துள்ளார். தொண்டைமண்டலம் சென்னைப்பட்டினத்தில் தஞ்சை நகரம் மலையப்பபிள்ளை குமாரன் ஞானப்பிறகாசனால் அச்சிற்பதிக்கப்பட்டது. மாசத்தின சரிதையின் அச்சுக்கூடம் இ. ஆண்டு 1812 (1812) என ஆண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ள அப்பதிப்பு ஞானப்பிறகாசனால் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்னுமாப்போல அறிஞர் பலரும் மொழிந்துள்ளனர் (மா.சு. சம்பந்தன் 1997: 123; இ. சுந்தரமூர்த்தி 2006: 87; தி. தாமரைச்செல்வி 2012: 24). அம்பலவாணக் கவிராயரைப் பதிப்பாசிரியர் எனக் குறித்துள்ள இளங்குமரன் (2001: 148) அதற்கான காரணங்களை எடுத்துரைக்கவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கது. (ஞானப்பிறகாசன் எனப் பிரகாசன் என்பதை வல்லின நகரமிட்டே அப்பதிப்பு குறித்துள்ளது. சிலர் பிரகாசன் என இடையின ரகரமிட்டும் குறித்துள்ளனர்). 19.04.2014ஆம் நாளிட்ட தினமணி நாளிதழில் 'தமிழ் அறிஞர்கள் அறிவோம்: திருவள்ளுவர் - திருக்குறள்' என்னும் தலைப்பில் வெளியான செய்தியில்” மலையத்துவசன் மகன் ஞானப்பிரகாசம் 1812-ல் திருக்குறளை முதன்முதலில் பதிப்பித்துத் தஞ்சையில் வெளியிட்டார்” (<http://www.dinamani.com/specials/kalvimani/2014/04/19/article2177357.ece>) என்னும் குறிப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. மலையப்பபிள்ளை மலயத்துவசன் ஆகிவிட்டார். சென்னைப்பட்டினத்தில் வெளியான திருக்குறள் தஞ்சையில் வெளியாகிவிட்டது. இப்படித்தான் தமிழ் இலக்கியங்களின் பதிப்புக்களைப் பற்றிய செய்திகள் மக்களிடம் வழங்கி வருகின்றன என்பது வருத்தத்திற்குரிய ஒன்று.

4. உரையாடல் (Discussion)

முற்காலப் பதிப்புக்களில் பெயர் குறிக்கும்முறை

தொண்டை மண்டலம் சென்னைப்பட்டினத்தில் தஞ்சை நகரம் மலையப்பபிள்ளை குமாரன் ஞானப்பிறகாசனால் அச்சிற்பதிக்கப்பட்டது என்னும் தொடரை ஆழ்ந்துபடிக்கும் போது, அது அச்சுத்தாரைக் குறிப்பது போலத் தோன்றுவதை உணரமுடிகின்றது. முற்காலப் பதிப்புக்கள் சிலவற்றைக் காணும்போது இவ்வாய்பாடு அச்சு உரிமையாளரைக் குறிக்கவே வழங்குவது வழக்கம் என்பதை உணரமுடிகின்றது. இவ்வுண்மையைப் பின்வரும் கருத்துக்கள் தெளிவுபடுத்தக் காணலாம்.

“தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ள நூல்களில் நூலின் பெயரும், நூலாசிரியரின் பெயரும், நூலைப் பரிசோதித்தவரின் பெயரும், நூலைப் பதிப்பித்தவரின் பெயரும், நூலை மேற்பார்வையிட்டவரின் பெயரும், நூலை அச்சிட்டவரின் பெயரும் பொதுவாகக் காணப்படும். சில சமயங்களில் நூலை அச்சடுக்கியவரின் பெயரும் குறிக்கப்படுவதுண்டு” (மா.சு. சம்பந்தன் 1997: 313)

என்னும் கருத்து முற்காலப் பதிப்புக்களையெல்லாம் ஒருசேர நோக்கி, அவற்றின் அமைப்பினை எடுத்து மொழிகின்றது. இதன் மூலம் முற்காலப் பதிப்புக்களில் நூல்; நூலாசிரியர் பெயர் மட்டுமன்றி, நூலைப் பரிசோதித்தவர், நூலை மேற்பார்வை செய்தவர், அச்சிட்டவர் ஆகியோர் பெயர்கள் இடம்பெற்றிருந்ததை அறியலாம். சில பதிப்புக்களில் அச்சடுக்கியவர் பெயர் கூடத் தரப்பட்டுள்ளது அறியத்தக்கது.

நூற்றலைப்புப் பக்கத்தில் பெயர்களை அச்சிடும் முறையையும் காண்பது பொருத்தமுடையது. “.. பொதுவாக நூலின் பெயரும், நூலாசிரியரின் பெயரும், நூலைப் பரிசோதித்தவரின் பெயரும் தடித்த எழுத்துக்களில் அச்சக் கோர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கும். சில நூல்களில் ஆசிரியரின் பெயர் சிறிய எழுத்திலும், பதிப்பித்தவரின் பெயர் பெரிய எழுத்திலும் அச்சிடப்படுவது உண்டு. சில நூல்களில் நூலாசிரியர் பெயரைக் காண்பதும் அரிதாகவே இருக்கும். சில நூல்களில் ஆசிரியர் பெயர் சிறிய எழுத்தில் அச்சக் கோர்க்கப்பட்டு மறைவுண்டு, நூலை அச்சிட உதவியவரின் பெயர் பெரிய எழுத்தில் விளக்கமாகத் தரப்பட்டிருக்கும்” (மா.சு. சம்பந்தன் 1997: 313) எனவரும் பகுதி நூலின் தலைப்புப் பக்கத்தில் பெயர்களை அச்சிட்ட முற்கால முறைமையை நமக்கு உணர்த்துகின்றது. இந்தப் பின்புலத்தில் திருக்குறளின் முதற்பதிப்பினை நோக்கும்பொழுது சில உண்மைகள் புலனாகின்றன.

1812ஆம் ஆண்டுத் திருக்குறட் பதிப்பில் நூலாசிரியராகிய திருவள்ளுவர் பெயர் சிறிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இலக்கணவிலக்கிய வாராய்ச்சியுடையவர்களால் சுத்த பாடமாக்கப்பட்டது எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், அப்பக்கத்தில் அவர்கள் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. எனவே, அப்பக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள ஞானப்பிறகாசன் பதிப்பாசிரியரோ, பரிசோதனை செய்து கொடுத்தவரோ, மேற்பார்வை செய்தவரோ அல்ல என்பது உறுதியாகின்றது. எனவே, அப்பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ள ஒரே ஒரு பெயராகிய ஞானப்பிறகாசன் என்பது அச்சிட்டவர் பெயராகவே இருக்க வேண்டும். நூற்றலைப்புப் பக்கத்தில் அச்சிட்டவர் பெயர், அச்சகப் பெயர், அச்சகத்தின் ஊர் ஆகியவற்றைத் தருவது அக்காலத்தின் இன்றியமையாத வழக்கமாகும். அதன் அடிப்படையில் பார்த்தால், அப்பக்கத்தில் உள்ள அச்சகத்தின் ஊர், அச்சக உரிமையாளரின் ஊர், அவர்தம் தந்தை பெயர், அவர்தம் பெயர், அச்சகத்தின் பெயர் ஆகியன ஞானப்பிறகாசனையே குறிக்கும் என்பது தெளிவாகும்.

பிற்காலத்தோர் சிலர் இம்மரபினை மனங்கொள்ளாமல் அவரையே பதிப்பாசிரியர் எனக் குறித்துச் சென்றது வரலாற்று எடுகளில் பதிவாகியுள்ளது. முன்னுரை எழுதியவரைக் கூடப் பதிப்பாசிரியராகக் கருதும் போக்குத் தமிழில் இருந்துள்ளது என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பதிப்புக்கள் காட்டுகின்றன (விரிவுக்கு: ஆ.மணி 2014:77). எனவே, திருக்குறள் மூலப்பாடப் பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர் என ஞானப்பிறகாசன் கருதப்பட்டதில் வியப்பில்லை. எனினும், ஞானப்பிறகாசன் அப்பதிப்பினை அச்சிட்டவர் என்பதை மனங்கொள்வது நல்லது.

இவ்வுண்மையை அப்பதிப்பின் தலைப்புப் பக்கத்தில் உள்ள “ஞானப்பிறகாசனால் அச்சிற்பதிக்கப்பட்டது” என்னும் தொடரும் வலியுறுத்தும். ஞானப்பிறகாசன் பதிப்பாசிரியர் இல்லை என்றால் அப்பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர் யார்? என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பானது. அதற்கும் விடை காண்போம்.

திருக்குறள் முதற்பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர்

திருக்குறள் மூலபாடப் பதிப்பின் உள்ளே “வரலாறு” என்னும் பெயரிய பதிப்புரை ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளது. அப்பகுதி மா.சு.சம்பந்தன் (1997: 302 – 321) ; இரா. இளங்குமரன் (2001: 147 – 150) ஆகியோர் நூல்களில் தரப்பட்டுள்ளது. அதில் “... தெய்வப்புலமை திருவள்ளுவ நாயனாரருளிச் செய்த அறம் பொருளின் பமென்னும் முப்பாலையும் நுட்பமாக விளங்கவுணர்த்துந் திருக்குறள் மூலபாடமும் முனிவர்களருளிச் செய்த நீதிநூலாகிய நாலடி மூலபாடமும் இப்போதச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன” என்ற குறிப்புக்களும் அதன்கீழ் “இப்படிக்கு அம்பலவாணக் கவிராயர், திருநெல்வேலி” என்னும் முகவரிக் குறிப்பும் உள்ளன. இவற்றை ஆராய்ந்து நோக்கும்பொழுது ஓர் உண்மை புலனாகின்றது. பதிப்புக்கான முயற்சிகளை எடுத்தவரே பதிப்பாசிரியர் ஆவார் என்பதே வரலாறு கண்ட உண்மை. அவ்வகையில் திருக்குறள்; நாலடியார் ஆகியவற்றின் பதிப்புக்களை அச்சிற்பதிப்பிக்க முயற்சி மேற்கொண்டவராகிய அம்பலவாணக் கவிராயரே திருக்குறள்; நாலடியார் பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர் ஆவார் என்பதே பொருத்த முடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

திருக்குறட் பதிப்பினைக் கொண்டுவரத் தாம் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை அம்பலவாணக் கவிராயர், தாம் எழுதிய வரலாற்றுப் பகுதியில் விவரித்துள்ளார். அவற்றையும் காண்போம். “இவை அச்சிற் பதிப்பிக்குமுன் தென்னாட்டில் பரம்பரை ஆதீனங்களிலும் வித்துவ செனங்களிடத்திலுமுள்ள சுத்த பாடங்கள் பலவற்றிற்குமிணங்கப் பிழையற — இலக்கணவிலக்கிய வாராய்ச்சியுடையவர்களாலாராய்ந்து சுத்த பாடமாக்கப்பட்டன.

இந்தப் பொத்தகத்திலெழுதிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரருளிச் செய்த திருக்குறள் மூலபாடமும் நாலடியார் மூலபாடமும் திருவள்ளுவமாலையும் — ஆக மூன்று கவடியும் வெகு மூலபாடங்கள் — உரைபாடங்களாதற்குக் கருவியாக வேண்டும் — இலக்கணவிலக்கியங்களுள்லாம் வைத்துப் பரிசோதித்துப் பாடதீர்மானஞ் செய்து — ஓரெழுத்து — ஓர்சொல் நூதனமாகக் கூட்டாமற் குறையாகமலனேக மூலபாடங்களுக்கிணங்கினதாகத் தீர்மானம் பண்ணியந்தப் பாடம் பார்த்தெழுதிச்சரவை பார்த்த பாடமாகையாலும் — அந்தப்படி — தீர்மானம் பண்ணியெழுதின பாடமென்பதும் — இவடங்களிக்குந் தமிழாட்சியுடைய மகாவித்துவ செனங்களாற் பார்க்கும்போதுமவர்கள் கருத்தின்றோன்படும் — ஆகையால் பாடங்களிலெவ்வளவேனுஞ் சந்தேகப்படுவதின்று. இப்படிக்கு அம்பலவாணக்கவிராயர்” (மா.சு. சம்பந்தன் 1997: 321). என்று எழுதி விட்டு அதன் அடியில் “இந்தப் பாடங்களை இவடம் வந்திருந்த திருவாவடுதுறை ஆதீனவித்துவான் அம்பலவாணத் தம்பிரான் சீர்காழி வடுகநாத பண்டாரம் — இவர்களாலும் மறுபடி கண்ணொட்டத்துடனாராயப்பட்டன” (மா.சு. சம்பந்தன் 1997: 321) என எழுதுகின்றார். இத்தகைய அரும்பெரும் முயற்சியை மேற்கொண்ட அம்பலவாணக் கவிராயரை மறந்து, அச்சிட்டவராகிய ஞானப்பிறகாசனையே தமிழுலகம் இதுகாறும் பதிப்பாசிரியராகக் கருதி வந்துள்ளது எனின், நம்முடைய நிலையை என்னவென்று சொல்வது?.

5. முடிவுரை (Conclusion)

தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் முதல் பதிப்புக் கண்ட நூல் எனக் கருதப்படுகின்ற பெருமைக்குரிய திருக்குறள் பதிப்பினைச் செய்தவர் யாரென அறிவதும், அவர்தம் பெயரைப் பதிவுசெய்வதும் காலத்தின் தேவையாகும். அவ்வகையில் 1812ஆம் ஆண்டுத் திருக்குறள் பதிப்பின் பதிப்பாசிரியர் என அம்பலவாணக் கவிராயரைக் குறிப்பதும் இன்றியமையாத செயலாகும். ஞானப்பிறகாசன் அச்சிட்டவர் என்பதை அறிவதும் காலத்தின் தேவையாகும்.

6. நன்றியறிதல் (Acknowledgement)

புத்தொளிப் பயிற்சிக்குச் செல்ல அனுமதி வழங்கிய தாகூர் கலைக் கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் வ. இராமசாமி அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் தி.செல்வம் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

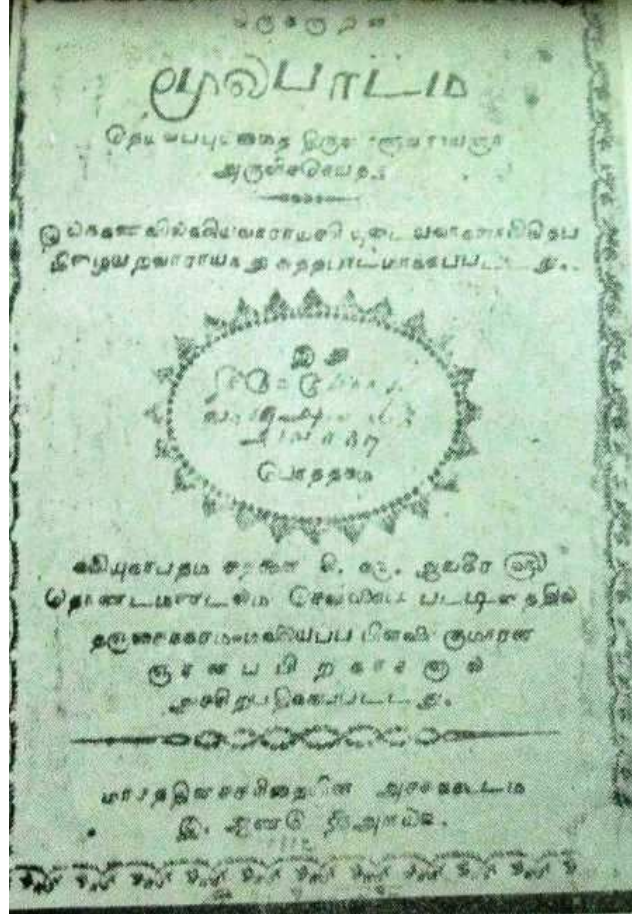
புத்தொளிப் பயிற்சியை நடத்தி, ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதும் எண்ணத்தைத் தூண்டிய புதுவைப் பல்கலைக்கழக மனிதவள மேம்பாட்டு மையத்தின் இயக்குநர் முனைவர் ஹரிஹரன் அவர்களுக்கு நன்றி. மனிதவள மேம்பாட்டு மைய அலுவலகப் பணியாளர்களுக்கும் என் நன்றி.

7. பார்வை நூல்கள் (References)

1. இளங்குமரன். இரா., 2001, சுவடிப் பதிப்பியல் வரலாறு, சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்.
2. சம்பந்தன். மா.சு., 1997, (திருத்திய பதிப்பு). அச்சும் பதிப்பும், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
3. சுந்தரமூர்த்தி. இ., 2006, திருக்குறள் சில அரிய பதிப்புகள், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
4. தாமரைச்செல்வி. தி., 2012, திருக்குறள் பதிப்பு வரலாறு, புதுச்சேரி: செயராம் பதிப்பகம்.
5. மணி. ஆ., 2014, மலைபடுகடாம் பதிப்பு வரலாறு (1889 – 2013), சென்னை: காவ்யா.
6. வேங்கடசாமி. மயிலை.சீனி., 1962, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம், திருச்சி: அழகப்பா புத்தக நிலையம்.
7. <http://www.dinamani.com/specials/kalvimani/2014/04/19/%E0%AE%A4%E0%AE%AE%E0%AE%BF%E0%AE%B4%E0%AF%8D-%E0%AE%85%E0%AE%B1%E0%AE%BF%E0%AE%9E%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AF%8D-%E0%AE%85%E0%AE%B1%E0%AE%BF%E0%AE%B5%E0%AF%87%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AF%8D-%E0%AE%A4%E0%AE%BF/article2177357.ece> Accessed on 12.08.15.

பின்னிணைப்பு (Appendix)

1. திருக்குறள் 1812 பதிப்பு முகப்புப் பக்கம்

ஓவையார் பாடல்களில் பெண்ணியம்

முனைவர் சி. நவீன்குமார்
உதவிப்பேரரசிரியர்
தமிழாய்வுத்துறை
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி(தன்னாட்சி)
திருச்சிராப்பள்ளி-17.

பழங்கால இலக்கியங்களை நோக்கும் போது ஆண் பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தாலும் பாரம்பரியமாகப் பெண்கள் பற்றி வழங்கி வருகின்ற புனைவுக் கருத்துகளைத் தகர்ப்பனவாக அமைந்தாலும் ஆணாதிக்கச் சார்பானவையாகவே கொள்ளப்படும். இதற்கு மாறாக அவை, ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை ஏதோ வகையில் மறுப்பனவாக அமைந்தாலும், பெண்கள் பற்றி - அவர்களை அடிமையாக்கும் வண்ணம் - காலம் காலமாக வழங்கி வருகின்ற சமூகப் படிமங்களை மேலும் வலியுறுத்துவனவாக அமைந்தாலும் அத்தகைய இலக்கியங்கள் பெண்ணியத்திற்கு எதிரானவை என்றே கருதப்படும். சங்ககாலப் புலவர்களின் கவிதைகளை ஆராயும்போது இந்த அளவுகோல்களின் வாயிலாகவே அவர்தம் சிந்தனைகள் பெண்கள் சார்பானவையா அன்றிப் பெண்களுக்கு எதிரானவையா என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஒரே ஆசிரியரே, ஒரு சமயத்தில் அல்லது ஒருசில கருத்துகளில் பெண்களுக்குச் சார்பானவராகவும், ஒரு சில கருத்துகளில் பிறிதொரு சூழ்நிலையில், பெண்களுக்கு எதிரான கருத்தமைவு கொண்டவராகவும் புலப்படுத்தல் கூடும். அவ்வாறு அமைந்தால் அவர்தமது காலத்தினாலும் சூழலினாலும் தம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற சிந்தனைகளிலிருந்து எவ்வளவு விடுபட்டுள்ளார் அல்லது அதற்கு ஒத்துப்போயிருக்கிறார் என்பதை வைத்தும், மொத்தத்தில் அவரது சிந்தனைகள் பெரும்பான்மை அளவில் எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பதை வைத்தும் அவரை மதிப்பிட முடியும்.

அகம் - புறம் பாகுபாடு

சங்க இலக்கியங்கள் அகம் - புறம் என்னும் இருதிணைப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. அகம் என்பது தலைவன் தலைவி இருவருக்கு மட்டுமே உரிய அந்தரங்க நடவடிக்கைகள், உணர்வுகள் என்றும், புறம் என்பது அனைவரும் அறிய / உணரத்தக்க பொதுவான நடவடிக்கைகள் அல்லது உணர்வுகள் என்றும் கருதப்படுகின்றன.

அகப்பாடல்களில் தலைவி, தலைவனுக்கே உரியவளாக - அவன் அன்பை யாசிப்பவளாக - அவன் பிரிந்தால் அவனது வரவை எதிர்நோக்குபவளாக - அவன் அலட்சியத்திற்கு வருந்துபவளாக மொத்தத்தில் அவனே உயிராக, அவனே வாழ்வாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஆனால் தலைவனோ, தலைவியின் அன்பை யாசிப்பவளாக - அவள் காதலை மட்டுமே போற்றுபவளாக - அவள் பிரிவிற்கு வருந்துபவளாகக் காட்டப்படுகின்ற இடங்கள் குறைவு. பாலைப் பாடல்களில் ஒரு சில மட்டும் இத்தகைய போக்கின என்று இரா.பிரேமா தன்னுடைய 'பெண்ணியம் - அணுகுமுறைகள்' என்ற நூலில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். இதனை

ஆணின் சமூக மேலாண்மையைக் காட்டுவதாகவும், பெண்ணின் அடிமைத் தன்மையைக் காட்டுவதாகவும் கொள்ள இடமுண்டு.

புறப்பாக்கள் அனைத்தும் தலைவனுக்கே உரியவனாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக மன்னனின் வீரம், கொடை, புகழ் பற்றிப் புகழ்ந்து உரைப்பனவாக உள்ளன. அரசியலைப் பற்றியோ அல்லது பிற பெண்களைப் பற்றியோ ஒருசில பாடல்கள் மட்டுமே உண்டு.

மேலும் ஆண் என்பவன் அகத்தில் தலைவியை ஆள்பவனாகவும், புறத்தில் நாட்டை ஆள்பவனாகவும், சித்திரிக்கப்படுகிறான். பூமி அல்லது நிலம் என்பதற்கும் பெண்மைக்கும் ஒப்புமைகளும் மிகுதி. எனவே நிலத்தையோ அன்றிப் பெண்ணையோ ஆளும் தன்மை கொண்டவன் - ஆண்மை கொண்டவன் - ஆடவன். ஆனால் ஆளப்படுவன நிலமும் பெண்ணும். பெண்ணை உடைமையாகப் பார்க்கின்ற மனநிலையே இங்குக் காணப்படுகிறது. இதனை பொதுவாகச் சங்க இலக்கியத்தின் பொதுஇயல்பெனக் கூறலாம். இப்பொது இயல்பினை ஒட்டியே ஓளவையார் பாக்களும் அமைந்துள்ளன.

அகப்பாடல்கள் வாயிலாக வெளிப்படும் செய்திகள்

ஓளவையாரின் அகப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் பெண்ணின் ஆழ்மன உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பனவாக அமைந்துள்ளன. ஆகவே பிற அகப்பாடல்களை விட இவை உணர்ச்சித் துடிப்பு மிக்கவை எனலாம். அதேசமயம், ஓளவையார் பெருமளவு மரபுமீறல்களை நிகழ்த்தியிருக்கிறாரா என்பது கூர்ந்து நோக்க வேண்டிய ஒன்று. 'அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு' என்னும் மரபவழிப்பட்ட குணங்களைப் பெண்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் இவர் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அதேசமயம் அம்மரபுப் பண்புகளை விடுத்துச் சுயசிந்தனை கொண்டு வாழும் ஓர் உயிரியாகப் பெண் இருக்க வேண்டும் என்றும் இவர் கருதியிருக்கிறார்.

ஓளவையார் பாடல்கள் வாயிலாக, அவரது பெண்கள் சார்பான சிந்தனைகளையும் அவரது பார்வையில் சங்ககால மகளிர் நிலையையும் நன்கு அறியலாம். மேலும் திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலை, பிந்தைய நிலை ஆகிய இவ்விருவகைப்பட்ட நிலைகளுக்கு ஊடாகவும் எப்படிப் பெண்ணின் பண்புமாற்றம் நிகழ்கிறது என்பதையும் ஓரளவு கண்டறியலாம். ஆண்களின் பார்வைக் கோணத்திலிருந்து அக்காலப் பெண்கள் எவ்வாறு இருந்தனர் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஓளவையார் பாடல்களில் (களவில்) பெண்கள் நிலை

சங்க அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றபடிப் பார்த்தால், சங்ககால மகளிர் தாமதவே காதலிக்கும் உரிமையும், காதல் வாயிலாகத் தமக்குரிய கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையையும் பெற்றிருந்தனர் என அறியலாம். எனினும் அவர்கள் கட்டுப்பாடற்ற முழுச் சுதந்திரம் பெற்றவர்களும் அல்லர். மரபுவழியாக வந்த கட்டுப்பாடுகள் இறுக்கும் நிலையும் அவர்களுக்கு இருந்தது. உதாரணமாக, பெண்கள் காதலில் ஈடுபட்ட பிறகு, அதனை எப்படியாவது பெற்றோர்க்கு வெளிப்படுத்தியாக வேண்டும். அவ்வாறு வெளிப்படுத்தும் முறையே அறத்தொடு நிற்பல் என்பது. ஆனால் இதற்கொரு நீண்ட செயல்முறை இருக்கிறது. தலைவி குறிப்பாகவோ

வெளிப்படையாகவோ தனது காதலைத் தோழியிடம்தான் உணர்த்த முடியும். பிறகு தோழி தன் தாயாகிய செவிலிக்கு அதை உணர்த்த, பிறகு செவிலி அதனை நற்றாய்க்கு உணர்த்த, பிறகு நற்றாய், தலைவியின் அண்ணன்மார்க்கோ தந்தைக்கோ இதனை வெளிப்படுத்தித் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒரே வழி - அபூர்வமான சமயங்களில் கூட இதனை மீறக்கூடாதா? மீறல் நிகழ்ந்த மாதிரி ஒளவையார் பாடல்கள் காட்டவில்லை. ஆனால் எவ்வளவு சிறப்பாகத் தோழி, தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தன் தாயாகிய செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள் என்ற செய்தியை ஒளவையார் பாடல்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே” எனத்தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாட்டின் வாயிலாக, தோழியின் சாதுரியத்தை அறிகிறோம். தலைவனின் மலையைப் பன்முறை பாடச்சொல்வதன் வாயிலாக அவள் எவ்வளவு நாகுக்காகத் தலைவி காதல் வயப்பட்ட செய்தியைத் தன் தாய்க்கு உணர்த்துகிறாள் என்பது புலனாகிறது. ஆயினும் இச்செயலுக்குப் பின்னால் காணப்படும் மரபின் அழுத்தம் - தானே தன் காதலை ஒரு பெண் எவருக்கும் வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு கவனிப்பதற்குரியதாகிறது.

மேற்கூறிய பாடலில் மரபினை ஒட்டியே ஒரு பெண் தன் காதலை தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதைத் தமது பாடலில் கடைபிடித்திருக்கும் ஒளவையார், இன்னொரு பாட்டில், அதனை மீறுவதைக் காணலாம். இப்பாடல் ஒரு பெண் தன் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகவே கூறலாம் என்பது போல அமைகிறது.

முட்டுவேன்கொல் தாக்கு வேன்கொல்
ஒரேன் யானும்ஓர் பெற்றி மேலிட்டு
ஆஅ ஒல்லனக் கூவுவேன்கொல்
அலமரல் அசைவளி அலைப்பென்
உயவுநோய் அறியாது துஞ்சம் ஊர்க்கே (குறு.28)

“வரைவிடை ஆற்றாளாய்க் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது” என்னும் துறைக்குறிப்பு இப்பாடலுக்கு அமைந்துள்ளது. தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிய, ‘என்னை ஆற்றியிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் இவ்வூராருக்கு என் ஆற்றாமையை எவ்விதம் வெளிப்படுத்துவேன்’ என்று ஒரு பெண் பரிதவிக்கிறாள். இப்பாடல் உணர்வுகள் சமூகத்தால் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு பெண் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் குமுறலாகவே அமைந்திருக்கிறது. வெளிப்படையாகப் பெண் தன் காதலுணர்வினைத் தெரிவிக்க கூடாது என்று கட்டுப்பாடு விதிக்கும் சமுதாயத்திற்கு இப்பாட்டின் மூலம் ஒளவையார் ஓர் அறைகூவல் விடுக்கின்றாள் என்றே கூறலாம்.

தலைவன் கூற்றாக வரும் பிறிதொரு பாடலில் பெண்ணின் முதன்மையை ஒளவையார் எடுத்துகாட்டுகிறார். பெண்ணின் விருப்பமின்றி ஆண் அவளை அடைதல் இயலாது என்கிறார்.

திருமணத்திற்கு முன் போற்றப்படும் காதலொழுக்கத்தின் மேன்மையினையும், காதல் என்பதே திருமண வாழ்க்கையை அடைய மேற்கொள்ளும் முயற்சி என்ற கருத்தினையும் ஒளவையார் அப்பாடலில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அப்பாடல் வருமாறு:

நல்லுரை இகந்து புல்லுரை தாஅய்ப்

பெயல்நீர்க்கேற்ற பசுங்கலம்போல
உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி
அரிதுஅவா உற்றனை நெஞ்சே நன்றும்
பெரிதால் அம்ம நீன்பூசல் உயர்கோட்டு
மகவுடை மந்திபோல
அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே (குறு. 29)

‘அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே’ என்று தலைவன் குறிப்பிடுவதால், அவ்வாறு தலைவி அவனைத் தழுவக் கேட்கவில்லை என்ற செய்தியும் வெளிப்படுகின்றது. அவளை வற்புறுத்த விரும்பாத தலைவனின் நெஞ்சமும் வெளிப்படுகின்றது. தலைவனின் காதல் வேட்கை, தலைவனின் விருப்பத்திற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் தலைவியின் உரிமை ஆகியன இப்பாடலில் வெளிப்படுகின்றன. இப்பாடலுக்கான உ.வே.சா. தரும் உரை வருமாறு:

“வரைதல் வேண்டும் என்ற நல்ல சொற்களைக் கைவிட்டு, களவிற் கூடுதல் வேண்டும் என்ற புல்லிய சொற்களைப் பேசுகின்ற நெஞ்சமே! அரியதான ஓர் அவாவினை நீ அடைந்திருக்கின்றாய். அந்த அவா, பச்சை மண்கலத்தில் பெய்த நீரைப் போன்று அழிவினையே ஏற்படுத்தும். எனவே உனது பூசல் பெரிதாகின்றது. உயர்ந்த மரக்கோட்டினிடத்தே தன் மகவினைத் தழுவிக்கொண்டு செல்லும் பெண்குரங்கு போல, நீயும் தலைவியும் அகம் பொருந்தத் தழுவுதல் கூடும். எவ்வாறெனில், அவன் உன் சொற்களைக் கேட்கும் பொழுது”

தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக அமையும் பாடல் இது. இங்குக் குரங்கு எவ்வாறு தன் மகவைத் தாய் என்ற உரிமையுடன் தழுவுகின்றதோ, அதுபோல நீ தலைவியை உன் மனையாளாக்கிக் கொண்டால் மனைவி என்ற உரிமையுடன் தழுவ இயலும் என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக உரை அமைகின்றது.

ஆனால் இதற்கு வேறொரு பொருள் எளிதாகக் கொள்ளலாம். ‘நெஞ்சே! நீ அரிது அவா உற்றனை. நின் பூசல் பெரிது. ஆனால் அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறின்’ - (அதாவது, அப்படிப்பட்ட தலைவி இருந்தால்) உன் அவா தீரும். (ஆனால் அப்படிப்பட்டவளாகத் தலைவி இருக்க விரும்பவில்லை. ஆகவே உன் அவா தீராது)’ என்று தலைவன் கருதுவதாகப் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது தலைவி தலைவனுடைய ஆவலை என்ன காரணத்தினாலோ தீர்க்க விரும்பவில்லை. அவளது விருப்பமின்றித் தலைவன் அவளோடு கூடவும் விரும்பவில்லை. ஆகவே, ஆசையுற்ற தன் நெஞ்சத்தோடு போராடுகின்றான் என்பதாக அமையும். அவ்வாறாயின், இங்குத் தலைவியின் விருப்பத்தினை மதிக்கும் தலைவனைத் தமது பாடலில் காட்டி, அவ்வாறுதான் இல்லறத்தில் ஒருவரையொருவர் மதித்து ஒழுக வேண்டும் என்பதாக ஒளவையார் கருத்துரைக்க முயன்றுள்ளார் என்று கருதலாம்.

உரையாசியரின் மரபான உரைப்படிப் பொருள் கொண்டால், பெண் காதலியாய் வாழ்ந்து பழிச்சொற்களுக்கு ஆளாவதைவிட, மனைவியாய் வாழ்வதே சிறப்பு என்றாகும். காதல் வாழ்க்கையைவிட ஒளவையார் கற்பு வாழ்க்கைக்கே முதன்மை தருகின்றார் என்றும் ஆகும். அவ்வாறு பொருள் கொள்வதைவிட, இரண்டாவதாகப் பொருள் கொண்டது போலக் கொண்டால், மனைவியின் அனுமதியின்றி (மனைவியின் விருப்பமின்றி) அவளை அவளது

கணவன் தழுவ இயலாது என்னும் பெண்ணின் உரிமையினை ஒளவையார் பேசுகின்றார் எனக் கருதலாம்.

துணைநூல்

சாமிநாதய்யர் உ.வே.(உரை.), 2009, குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், டாக்டர் உ.வே.சா.நூல்நிலையம், சென்னை.

தாய்லாந்தின் வாட் டாய் சுதீப் (Wat Doi Suthep) கோயில் வரலாறு

முனைவர் ப. சிவமருதி

முனைவர்பட்ட மேலாய்வாளர்

மருந்தியல் துறை

தாய்லாந்து.

இந்தியாவின் அண்டை நாடான தாய்லாந்தின் வடக்கு மாகாணங்களில் ஒன்றாக 'ச்சிங்மாய்' (Chiang Mai) அமைந்துள்ளது. இம்மாகாணத்தில் Wat Phra Thart Dai Suthep என்னும் கோயில் உள்ளது. இக்கோயில் உருவானமுறை, அமைப்பு, அங்குக் கற்பிக்கப்பெறும் கல்விமுறைகள் ஆகியனவற்றைக் களஆய்வின் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது.

ச்சிங்மாய் - உருவாக்கம்

பிங் (Ping) ஆற்றங்கரையில் / ஆற்றுப்படுகையில் ச்சிங்மாய் நகரம் அமைந்துள்ளது.இந்நகரம்கி.பி.1296ஆம் ஆண்டு மெங்ராய் (Mengrai) அரசனால் புதிய தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, கட்டுமானப் பணிகள் தொடங்கப்பட்டது. ச்சிங்மாய் என்றால் 'புதிய நகரம்' என்பது பொருள். தற்போது, இதன் வயது ஏறக்குறைய எழுநூறு ஆண்டுகள். கி.பி.1259 – 1317ஆம் ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த மெங்ராய் அரசனே, ச்சிங்ராய் (Chiang Rai) என்ற இடத்திலிருந்து ச்சிங்மாய்க்குத் தலைநகரை மாற்றினான். வடக்குத் தாய்லாந்து நாட்டின் தலைநகராக இருந்தது ச்சிங்மாய். வடதாய்லாந்தானது லானா (Lanna) என அழைக்கப்பட்டது. மேலும், தாய்லாந்து, சியாம் (Siam) என்ற பெயரிலும் அழைக்கப்பட்டது.

ச்சிங்மாய் நகரானது பல படையெடுப்புகளைக் கடந்து வந்துள்ளது. உதாரணமாக, 1558ஆம் ஆண்டு பிரின்நாங் (Burengnong) என்னும் பர்மிய மன்னரால் கைப்பற்றப்பட்டு முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் ஆளப்பட்டதைக் குறிப்பிடலாம். பின் நரீசன் (Naresuan) என்னும் தாய் மன்னன் மீட்டு இருபது ஆண்டுகள் ஆன நிலையில் மீண்டும் பர்மிய ஆதிக்கம் வந்தது. இறுதியாக கி.பி.1774ஆம் ஆண்டு ச்சிங்மாய் தாய்லாந்துடன் இணைந்தது. இதற்காக நான்கு ஆண்டுகள் (1767 – 1774) தாய் – பர்மா போர் நடைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இன்றிலிருந்து என்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு (1933) ச்சிங்மாய் மாகாணமாக ஆக்கப்பட்டது. இன்று அம்மாகாணம் தாய் அரசின்கீழ் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது (ChiangMai Province).

வாட் டாய் சுதீப் (WatDoiSuthep) - அமைப்பு

தாய்லாந்து மக்களில் தொண்ணூறு விழுக்காட்டினர் புத்த மதத்தைச் சார்ந்தே உள்ளனர். ஆகையால் ஆயிரக்கணக்கான பெளத்தக் கோயில்கள் நாடு முழுவதும் பரவி உள்ளன. ச்சிங்மாயில் மட்டும் சுமார் முந்நூறு புத்த கோயில்கள் உள்ளன. அவற்றில் மிக முக்கியமாகக் கருதப்படுவது வாட் டாய் சுதீப் என அழைக்கப்படும் வாட் பரா தாட் டாய் சுதீப் (Wat Phra Thart Dai Suthep) ஆகும்.

பௌத்தத் துறவியான சுமணா (Monk Sumana) ஒரு எலும்புத்துண்டைக் குயினா (Kueana) என்னும் அரசனிடம் கொடுத்தார். அது புத்தரின் முதுகெலும்பின் ஒரு பகுதி எனக் கருதப்படுகின்றது. அதனைப் பாதுகாத்து வழிபடுதல் வேண்டும் என விரும்பிய அரசன் கி.பி.1386ஆம் ஆண்டு வாட் டாய் சுதீப் கோயிலைச் சுதீப் மலையின் மீது கட்டினான். இக்கோயிலுக்கான இடத்தினைத் தேர்வு செய்யும் பொறுப்பை ஓர் வெள்ளை யானையிடம் கொடுத்ததாகவும், அந்த யானையின் முதுகில் எலும்புத் துண்டை வைத்துக் கட்டி அதன் போக்கில் விடப்பட்டதாகவும், அந்த யானையானது சுமார் 3542 அடிகள் உயரம் உள்ள சுதீப் மலைப்பகுதிக்குச் சென்று மூன்று முறை பிளிறிவிட்டு, மூன்று முறை ஓர் இடத்தை வட்டமிட்டுக் கீழே விழுந்து உயிர் துறந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு யானை தேர்ந்தெடுத்த சுதீப் மலையில்தான் வாட் டாய் சுதீப் கோயில் நிறுவப்பட்டது.

கோயிலின் முகப்புப் படிக்கட்டு இருபுறமும் நாகங்கள் பாதுகாப்பது போன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் முந்நூற்றுஆறுபடிகள் உள்ளன. இந்தப்படிக்கட்டமைப்பு நாகவாசல் என்றே (Naga Staircase) அழைக்கப்படுகின்றது. இதனைக் காட்டும் படங்கள் வருமாறு:

(படம்: 1, 2 வாட் டாய் சுதீப் கோயிலின் நாகவாசல் படிக்கட்டுகள்)

முதன்மை வாசலைக் கடந்து உள்ளே சென்றால், நம் வலப்பக்கமாகப் புத்தத் துறவி சூமணாவின் சிலை, இந்துக் கடவுளான பிரம்மாவின் சிலை, சிறிய மணி மண்டபம், இந்தியாவில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட போதி மரம் போன்றவை அமைந்துள்ளன. மேலும், ஒரு வெள்ளை யானையின் சிலையும், அரசன் குயினாவின் சிலையும் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

(படம்:3பௌத்தத் துறவியின் சிலை)

(படம்:4, 4.1.மணிமண்டபமும் மணிகளும்)

(படம்:5 போதி மரம்)

(படம்:6 அரசன் குயினாவின் கோயில்)

(படம்:7 அரசன் குயினாவின் யானை)

(படம்:8 பிரம்மாவின் கோயில்)

அடுத்த தளத்திற்குச் செல்லும்போது அங்கே பெரிய, சிறிய கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. அதில் புத்தர் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த அறையில் பௌத்தத் துறவிகள் மந்திரங்களையும், மதபோதனைகளையும் மக்களுக்கு வழங்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அதன் சுவர்களில் புத்தரின் வாழ்வினைச் சித்திரிக்கும் வகையில் நாற்பத்தியேழு சுவர் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. முக்கியமாக, புத்தரின் ஆரம்ப வாழ்க்கையையும் முக்தி நிலைகளையும் (Nirvana) சித்திரிக்கும் வகையில் அவை அமைந்திருக்கின்றன.

(படம்:9 கோயிலின் சுவர் ஓவியம்)

கோயில் வளாகத்தின் மையத்தில் தங்கக் கோபுரம் (Golden Pagoda)அமைந்துள்ளது. அக்கோபுரத்தின் அடியில்தான் புத்தரின் முதுகெலும்பெனக் கருதப்படும் எலும்பானது பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. இக்கோபுரம் தங்க மூலம் பூசப்பட்டுச் சூரிய ஒளியில் மின்னுவதைக் காண்பதற்கு மிகவும் அற்புதமாக உள்ளது. அப்படங்கள் வருமாறு:

(படம்:10, 11 தங்கக் கோபுரம்)

(படம்:12 சுற்றுப்பாதை – தங்கக் கோபுரம்)

இந்த டாய் சுதீப் கோயிலானது இரண்டு பெரிய நிலநடுக்கங்களை எதிர்கொண்டுள்ளது. நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட நிலநடுக்கத்தில் பெருந்த இழப்பிற்கு உள்ளானது. அதன் பின்னர் மறுசீரமைப்புப் பணிகள் செய்யப்பட்டது. அச்சமயத்தில் தங்கக் கோபுரத்தின் மீது தங்கத்தினாலான தாமரை பொருத்தப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில்தான் அனைத்து மக்களும் எளிதில் கோயிலுக்குச் செல்லும் வகையில் சுதீப் மலைப்பகுதிக்குத் தார்ச்சாலை அமைக்கப்பட்டது.

(படம்:13, 14 டாய் கோயிலுக்குச் செல்லும் பாதை)

இதற்கு முன்புவரை, ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட சாலை வசதி இல்லாமல் காட்டுவழிப் பயணமாகவே மக்கள் நடந்து சென்று வழிபட்டு வந்தனர்.

கற்பித்தலும் கல்விமுறையும்

கோயிலின் சுற்றுப் பகுதிகளில் பல இடங்களில் சிறியதும் பெரியதும் ஆன மணிகள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. அம்மணிகளைப் பொதுமக்கள் அடித்துச் செல்கின்றனர். இவ்வாறுசெய்வது புனிதச்செயல் என்றும், இவ்வாறு செய்வதால் நன்மை கிட்டும் எனவும் நம்பப்படுகின்றது. கோயில் வளாகத்திற்குள்ளேயே பௌத்தத் துறவிகளுக்கான பள்ளிக்கூடம் அமைந்துள்ளது. சிறுகுழந்தைகள் புத்தமதக் கொள்கைகளை, மத நூல்களைப் படிக்கின்றனர். அதுமட்டுமின்றி அவர்கள் விரும்பும் துறையிலும் சிறப்பு வகுப்புகள் நடத்தப்படுகின்றன. ஆக, மத

நூல்களை மட்டும் கற்காமல் உலக அறிவையும், அவர்களின் தனித்திறன் சார்ந்த துறைகளில் வளரவும் கல்விமுறை அமைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிப்பாக, வாட் டாய் சுதீப் மட்டுமல்லாது பல பெளத்தக் கோயில்களில் இந்து மதத்தினைச் சார்ந்த செயல்பாடுகளும், பிரம்மா, கணபதி போன்ற இந்துக் கடவுள்களின் சிலைகளும் காணப்படுகின்றமை இவ்வுலகம் கூர்ந்து நோக்கத்தவை.

துணைநின்றவை

1. <http://www.chiangmai-chiangmai.com/wat-phra-thart-doi-suthep.html>
2. www.lanna.com
3. www.thaiwaysmagazine.com

தொல்காப்பியரின் திணைப் பாகுபாடும் இளம்பூரணர் உரையின் பொருத்தப்பாடும்

இரா. தமிழ்ச்செல்வன்
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி - 17.
பேசி: 98435 25325.

மின்னஞ்சல் : rtamilphd@gmail.com

முன்னுரை

தொல்காப்பியம், சங்கநூல்கள் எனச் சுட்டப்படும் தமிழ்நூல்களின் உரைபற்றி அவ்வப்போது தமிழறிஞர் பலர் ஆராய்ந்து தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். கல்வெட்டுக்கள் வழியும் மேனாட்டு ஆராய்ச்சிமுறைவழியும் தமிழின், தமிழரின் பெருமைகள் வெளிப்பட்டுவரும் இக்காலத்தில், கிடைக்கும் புதிய சான்றுகளைக் கொண்டு முன்னோர் முடிவுகளுடன் பொருத்தி இனங்காணுதலும் தேவையான ஆய்வுமுறைகளுள் ஒன்றாகும். அதேவேளை, இம்முறை பற்றி ஆராய்ந்த பெருமக்களின் முடிவுகளை நினைவுகூரலும் அவசியமான ஒன்றே! காலம் செல்லச் செல்ல, புதிய சான்றுகள் வெளிப்பட வெளிப்பட முன்னோர் முடிவுகளும் மாற்றம் பெறலாம். ஆராய்ச்சியானது முடிவிலித்தன்மை கொண்டது. அகத்திணை, புறத்திணை என்ற இருதிணை வாழ்வியலைப் பேசும் நூலாகத் தொல்காப்பியம் திணை வாழ்வியலை அகம் - புறம் என இரண்டாகப் பகுக்கின்றது. அவ்வாறு அகம் - புறம் என இரண்டாகப் பகுத்தாலும் அவற்றுக்கிடையே நிலவும் ஓர் ஓர்மையை, ஒருமித்த இழையோடும் பாங்கை இளம்பூரணர் உரையே நமக்குத் தனித்து அடையாளப்படுத்திக் காட்டுகின்றது. அவ்வடையாளத்தை அடையாளப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திணை

திணை என்பது பலபொருள் ஒருசொல் ஆகும். திணை என்பதற்கு ஒழுக்கம், இடம், குடி, குலம், நிலம், பொருள் ஆகிய பொருள்களை அகராதிகள் சுட்டுகின்றன. இவற்றுள் தொல்காப்பியர் சுட்டுவது ஒழுக்கம் எனும் பொருளினதாகும். திணையைத் தொல்காப்பியர் கைக்கிளை, அன்பின் ஐந்திணை, பெருந்திணை என மூவகையாக (தொல்.அகத்.1) எழுதிணையாகப் பாகுபடுத்துகின்றார். இத்திணையானது (ஒழுக்கமானது) முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் எனும் முப்பொருளை (தொல்.அகத்.3) உள்ளடக்கியதாக அமையும். திணையைத் தொல்காப்பியர் செய்யுள் உறுப்புகள் முப்பத்து நான்கனுள் ஒன்றாகவும் (தொல்.செய்யு.1) குறிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்காப்பியர் சுட்டும் மற்றொரு செய்யுள் உறுப்புதுறை என்பதாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் திணை - துறை

தொல்காப்பியத்தில் அகத்திணையியல் செய்திகள் ஐம்பத்து ஐந்து நூற்பாக்களிலும், புறத்திணையியல்; செய்திகள் முப்பது நூற்பாக்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அகம், புறம் என்பவற்றிற்கான வரையறையைத் தொல்காப்பியர் சுட்டவில்லை. அப்பணியை உரையாசிரியரான இளம்பூரணரே செய்கின்றார். அவற்றை விரித்துரைக்குமிடத்துக் குறிப்பிட்ட பகுப்புமுறையைப் பின்பற்றுகின்றார் இளம்பூரணர். அவற்றின் முதற்பகுதி திணையின் இயல்பைச் சுட்டுகிறது. இரண்டாம் பகுதிதிணையின் இலக்கணத்தை வரையறுக்கிறது. மூன்றாம் பகுதி துறைகளை வகைப்படுத்தி விரித்துரைக்கிறது.

“அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்

புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்” (தொல்.புறத்.-1)

அகத்திணை இலக்கணத்தைப் பிழையற நன்கறிந்தவர்களால் மட்டுமே புறத்திணை இலக்கணத்தைத் தெளிவுபடப் பகுத்துரைக்க இயலும் என்பதை மேற்கண்ட நூற்பா புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் புறத்திணை ஒழுகலாறுகள், துறையின் செயல்வகைகளை அறியக் கீழ்க்காணும் நூற்பாக்கள் துணைசெய்கின்றன.

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே (புறத்.1)

வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே (புறத்.6)

உழிஞை தானே மருத்துப் புறனே (புறத்.8)

தும்பை தானே நெய்தலதுப் புறனே (புறத்.12)

வாகை தானே பாலையது புறனே (புறத்.15)

காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே (புறத்.18)

பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே (புறத்.20)

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் அகத்திணை முதற் பொருள்களே புறத்திணைகளுக்கும் களமாக அமைகின்றன. முதற்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள் எனும் அகப்பொருட்கூறுகளைப் புறத்திணைக் கூறுகளோடு ஒப்பிடும்போது அகம், புறம் இரண்டும் ஒரே நேர்ப்பண்பைப் பெற்றுள்ளதனை காணலாம். இதற்கு இளம்பூரணர் உரையே துணைசெய்கின்றது.

அகத்திணை - புறத்திணைக் கூறுகளின் வைப்புமுறை

மேற்சொல்லப்பட்ட புறத்திணையின் திணை, துறைகள் அகத்திணைக்குப் புறமாக வைத்தமையை உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர்வழி நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். ஒரு திணையை விளக்கவேண்டுமானால் அத்திணைக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருளை விளக்குதல் வேண்டும். இதனை இளம்பூரணர் பொருளதிகாரத்தின் தொடக்க உரையில் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். இதனை ‘பிற்படகிளப்பது’, ‘முற்படக்கூறல்’ எனும் கருத்தியல்வழிச் சிறப்புற உணர்த்தியுள்ளார்.

“முதல்னைப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே” (அகத்.4)

நிலம் – நிலத்திற்குக் காரணமாகிய நீரும், நீர்க்குக் காரணமாகிய தீயும், தீக்குக் காரணமாகிய காற்றும், காற்றிற்குக் காரணமாகிய ஆகாயம் ஆகியவற்றை ஐம்புலன்களாகிய ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்னும் உணர்ச்சியைப் போல் மண், புனல், தீ, காற்று, வான் என இளம்பூரணர் வரையறுத்துள்ளார்.

காலமாவது – மாத்திரை முதலாக நாழிகை, யாமம், பொழுது, நாள், பக்கம், திங்கள், இருது, அயநயம், ஆண்டு, உகம் எனப் பலவகைப்படும் என்கிறார்.

இங்குப் பொழுதினை நாம் எடுத்துக்கொள்வோம். “கருப்பொருள் – இடத்தும் காலத்தினும் தோற்றும் பொருள். ”தெய்வம் முதலாத் தொழில் ஈறாப் பதினான்கும் என இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். உரிப்பொருள் – மக்கட்கு உரிய பொருள். அஃது அகம், புறம் என இருவகைப்படும் எனும் தொல்காப்பியரின் கூற்றுவழி இளம்பூரணர் பொருளை உணர்ந்து உரையாத்துள்ளார். இனி அதனைப் பொருத்தும் விதத்தினைக்கீழ்க் கண்டவாறு அறியலாம்.

1. வெட்சி

திணை	வெட்சி	குறிஞ்சி
நிலம் பொழுது பூ	மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் நள்ளிரவு (ஆநிரை கவர்தல்) வெட்சிப்பூ	மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் நள்ளிரவு வெட்சிப்பூ

(நிலத்திற்குக் காரணமாகிய புனல்)

வெட்சி- மண்ணாசையின் திண்மையால் ஆநிரை கவர்கின்றான் மன்னன்.

குறிஞ்சி - பெண்ணாசையின் திண்மையால் களவு மேற்கொள்கிறான் தலைவன்.

(முற்பகுதியில் கூறப்பட்ட இளம்பூரணர் உரையைக் கருத்திற்கொண்டு மண் – குறிஞ்சி நிலமாகவும், தலைவியின் உடலாகவும் கொள்ளலாம்)

2. வஞ்சி

திணை	வஞ்சி	முல்லை
நிலம் பொழுது பூ	காடும் காடு சார்ந்த இடமும் வேனிற் காலம் (கார், மாலை) வஞ்சிப் பூ	காடும் காடு சார்ந்த இடமும் வேனிற்காலம் காட்டிடத்துப் பூ

வஞ்சி - முன்பு பகைநாட்டு அரசன் நட்புப் பூண்டிருந்தான், தற்போது பகை உணர்ச்சியுடன் இருக்கின்றான் என அரசன் ஆற்றி இருப்பான்.

முல்லை - போர்க்காலப் பிரிவில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றியிருப்பாள்.

3. உழிஞை

திணை	உழிஞை	மருதம்
நிலம் பொழுது பூ	வயல் சார்ந்த இடம் விடியல் உழிஞை	வயல் சார்ந்த இடம் விடியல் மருதநிலத்துப் பூ

(நீருக்குக் காரணமாகிய தீ)

உழிஞை - பகைநாட்டு மன்னனையும் அவன் மதிலையும் கைப்பற்ற எண்ணி மதிலைக் கைப்பற்றல், அதனைக் காத்தல்.

மருதம் - பரத்தமைப் பிரிவை விடுத்து விடியற்காலை தலைவியிடம் (இல்லம்) வந்து வாயில் திறக்குமாறு வேண்டி நின்ற தலைவன், தலைவி வாயில் மறுத்தல்.

4. தும்பை

திணை	தும்பை	நெய்தல்
நிலம் பொழுது பூ	கடல் சார்ந்த இடம் எற்பாடு தும்பை	கடல் சார்ந்த இடம் எற்பாடு நெய்தற் பூ

(நீருக்குக்காரணமாகியகாற்றுநெய்தல்நிலத்தில்மிகுதி)

தும்பை- போர்க்களத்தில் ஊக்கத்துடன் போர் புரிதல். வீழ்ச்சியின் காரணமாக இரங்கல்

நெய்தல் - தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி இரங்கல்

5. வாகை

திணை	வாகை	பாலை
நிலம் பொழுது பூ	நானிலத்திற்கும் நடுப்பட்டவை இளவேனில், நண்பகல் வாகை	மணலும் மணல் சார்ந்தவை இளவேனில், நண்பகல் பாலைநிலப் பூ

(காற்றிற்குக் காரணமாகியவான்)

வாகை - வெற்றிபெற்ற அரசன் வெற்றியைக் கொண்டாடிய பின் வேற்று அரசனைப் பிரிதல்.

பாலை - உடன்போக்கின்கண் மகிழ்ச்சி அடைதல் (அல்லது) தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல்.

பன்னிருபாட்டியல் பற்றி இளம்பூரணரின் கருத்து

தொல்காப்பியம் புறத்திணையை அகம்போல் ஏழெனவே மொழிய, பன்னிருபாட்டியல் புறத்திணையைப் பன்னிரண்டாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கருத்தில் உடன்பாடு கொள்ளாத இளம்பூரணர் இக்கருத்தைப் பின்வருமாறு மறுக்கின்றார்.

புறப்பொருள் பன்னிரண்டு வகைப்படக் கூறில், அகமும் பன்னிரண்டாகி மாட்டேறு பெறுதல் வேண்டும். அகத்திணை ஏழாகிப் புறத்திணை பன்னிரண்டாகில், 'மொழிந்த பொருளோடு ஒன்றவைத்தல்' (மரபு.112) என்னுந் தந்திர உத்திக்கும் பொருந்தாதாகி 'மிகைபடக்கூறல்' 'தன்னான் ஒருபொருள் கருதிக் கூறல்' (மரபு.110) என்னும் குற்றமும் பயக்கும் என்க.

“பல்அமர் செய்து படையுள் தப்பிய

நல்லாண் மாக்கள் எல்லாரும் பெறுதலின்

திறப்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து

முதற்பட எண்ணிய எழுதிணைக்கும் உரித்தே”

எனத் தாமே கூறுகின்றாராதலின், மறத்திற்கு முதலாகிய வெட்சியின் எடுத்துக்கோடற்கண்ணும் கூறாமையானும், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் புறம் என்றாராயின் அகத்திணை ஏழ் என்னாது ஐந்து எனல் வேண்டுமாதலானும், பிரம்ம முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மணம் எட்டனுள்ளும் யாமோர் கூட்டமாகிய மணத்தை ஒழித்து

ஏனைய ஏழும் புறப்பொருளாதல் வேண்டுமாதலானும், முனைவன் நூலிற்கும் கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்குடும் உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் பொருந்தாது என்க.

முடிவுரை

அகத்திணைகள் ஏழும் புறத்திணைகள் ஏழனுக்கும் களனாக அமையும் என்பது தொல்காப்பியர் தரும் குறிப்பு. ஆனால் அவை எவ்வாறு களனாக (புறமாக) அமையும் எனும் தன்மை பற்றித் தொல்காப்பியர் குறிப்பேதும் தரவில்லை. இந்நிலையில் இளம்பூரணரின் உரைக்குறிப்பே அத்தன்மையை வாசகனுக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. அந்த வகையில் இளம்பூரணர் உரை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம், கழக வெளியீடு, முதற்பதிப்பு 1959.

புறநானூற்றுப் போரியலில் இயற்கைச் சிதைப்பு

முனைவர் டா. பரமசிவம்

உதவிப்பேரரசிரியர்

தமிழ்த்துறை

டாக்டர் என்.ஜி.பி கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

கோவை - 641 048.

ஐம்பூதங்களுள் தலையாயது இந்த மண்ணே. அதனால்தான் மண்திணிந்த நிலம் என்று மண்ணையே முதலில் கூறினான் புலவன். அத்துடன் மண்செறிந்த இந்த பூமி விசித்திரமானது. அவ்வாறு கூறுவதற்கான முதற் காரணம் ஒரு வித்து மண்ணில் விழும்பொழுது அது மண்ணால் அழியாது உறக்க நிலையிலிருந்து, குறித்த காலம் வந்தவுடன் தன்னைப் பாதுகாத்த மண்ணைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படுவதற்கு மண்ணே முக்கியக் காரணியாக விளங்குகின்றது. அதேபோன்று ஒருமனிதன் அம்மண்ணிலே வி(வீ)ழும் பொழுது ஒரு விதைபோன்று அவன் மீண்டும் உயிர்த்தெழாதவாறு அம்மண்ணே அவனைச் சிதைத்து விடுகிறது. ஆக, இயற்கையானது மனிதனுக்குச் சற்று முரண்பட்டே இருக்கின்றது. இப்பேசாமுரண் மண்ணோடு மனிதனிடத்திலும் உள்ளது. அதனால்தான் மண்ணிற்கும் மண்ணையே நம்பி உயிர்க்கும் அனைத்து உயிர்க்கும் அவன் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றான். இத்துன்பம் இடையறாத துன்பம். காலம் தன்பேரேட்டைப் புரட்டிப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் கூட வெவ்வேறு வகைகளில் வெவ்வேறு வழிகளில் மண்ணை முதலாகக் கொண்ட மனிதன் இயற்கையைச் சிதைத்துக் கொண்டிருப்பவனாகவே விளங்குகின்றான்.

‘மரம்சா மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்’ எனக் கூறிய சங்ககாலம் இயற்கையைத் தன்வாழ்வியலோடு பிணைத்துக்கொண்ட காலம். தன்காதலின் இயல்பைச் சொல்லும் உயர்நிலையிலும், மன, உடல் உறுதியைக்கூறும் திண்ணிய நிலையிலும், தலைவியின் அழகுநலனை எடுத்துரைக்கும் இன்பநிலையிலும், இம்மரம் எமக்குத் தங்கைபோன்றது என இயற்கையைப் பின்னிப்பிணைத்துக் கூறும் உறவுநிலையிலும், தலைவன் பிரியும்பொழுது தான் வைத்த முல்லையானது மலரும்காலத்தே வந்துநிற்பேன் எனத் தலைவியிடம் கூறும் உறுதியை மொழிகின்ற நிலையிலும், மழைபொழியும் கார்காலத்தே வந்துசேர்வேன் எனப் பொழுதை முன்னிறுத்தும் நிலையிலும், அங்கு மலரும் தளிரும், பொழுதும் பருவமும் மட்டுமே முன்னிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அகத்துடன் மட்டுமின்றி புறத்திலும் வாள், தோள் வலிமையைக்கொண்ட வரைமார்பார்கள் கூட, போருக்குச் செல்லும் முன்பாக உன்ன மரத்தைப் பார்த்துச் செல்லும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனார் என்பதைப் புறநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது. எனவே, வாழ்வின் பிரதிபலிப்பாக விளங்கியிருந்த அகத்திலும், புறத்திலும் இயற்கையே முன்னிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் முக்கியத்துவப்பட்டிருக்கின்றதா? என்ற வினாவினைக் கேட்கும்பொழுது விடையேதும் இல்லாத வினாவே நம்மைக் கேள்வி கேட்கின்றது.

புறப்பாடல்களில் வீரத்தை முன்னிறுத்திச் செய்திகள் புனையப்பட்டிருப்பினும் அவ்வீரத்தின் ஊடே பிறார் நாடுகளை, குறிப்பாக இயற்கை வளங்கள் சூறையாடப்பட்டுள்ள செய்தியை அறியலாகின்றது. முரண்பட்ட மன்னார்களை அழிப்பதை விடுத்து அவார்களின்

இயற்கைவளங்களை அழிப்பதுதான் வீரத்தின் அடையாளமா? அவ்வாறு அழிக்கும்பொழுது அறநெறி கூறிய, குறிப்பாக செவியறிவுறா உறுதியையும், பாடாண்திணையையும் பாடிய புலவர்கள் என்செய்தார்கள்? பிறநாட்டின் இயற்கையை அழிக்கும் அவ்வேளையில் மட்டும் இயற்கை குறித்த அறிவு மன்னார்களுக்கும், புலவார்களுக்கும் நினைவு தப்பியிருக்குமோ? என்ற வினாக்கள் எழுகின்றன. இயற்கை அழித்தலை மன்னன் மேற்கொள்ளும் பொழுது அவனின் அடாத செயல் குறித்துப் புகழ்ந்து பாடுவதைத்தவிர வேறில்லை என்ற விளிம்புநிலைக்குப் புலவர்கள் தள்ளப்பட்டனரா? என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது. இவ்வனைத்து வினாக்களுக்கும் விடைதேடும் முயற்சியில் இக்கட்டுரை நகர்கின்றது.

நாடு, ஊரனை எரியூட்டல்

சேர நாடு வேழமுடைத்து, சோழ நாடு சோறுடைத்து, பாண்டிய நாடு முத்துடைத்து என மூவேந்தர்கள் தங்களுக்குரிய பெருமையான உடைமைப்பொருளை முன்னிறுத்திப் பெருமைப்பட, தொண்டை நாடோ சான்றோர் உடைத்து எனப் பெருமை கொண்ட நிகழ்வும் இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே நல்நாடும் ஊரும் பிறார்போற்றும்படித் திகழவேண்டும் எனில் நற்சான்றோர்கள் இந்த அவனியில் இருத்தல் வேண்டும். அதுவே சிறந்த வளம். இதைமறந்த மன்னார்கள் 'செல்வத்தாபத்தை நெஞ்சினில் வளார்த்திடல் மன்னார் சாத்திரத்தே முதற்கூத்திரம்' என்ற பாரதியின் வார்த்தைகளுக்கிணங்க பிறார்நாட்டைக் கொள்ளையிடக் கருதியிருக்கும் நிலையில் மன்னனோடு உறைந்துள்ள புலவர்கள் அவனுக்கு அறத்தை வலியுறுத்துவதை விடுத்துப் போர்வெறி ஊட்டியதை இறைவனே! நின் மாலை பகைவர்தம் நாடுகளை எரிப்பதனாலும் பரவும் புகை வீசுவதாலும் வாட்டும் என்பதை,

வாடுக/இறைவ நின் கண்ணி - ஒன்னார்

நாடுகடுகமழ்புகை எறித்தலானே (புறம் 6:21-22)

என்றஅடிகளால் உணரமுடிகின்றது.

இருபெரும் வேந்தார்கள் முரண்பட்ட காரணத்தால் அவ்வேந்தர்களுக்கு உட்பட்ட நாட்டைச் சேர்ந்த அனைத்து உயிர்களும் போர்காரணமாகத் துன்புறும். ஆகவே போர் என்பது அழிவைத்தரும் சக்தியாக இருக்கின்றது. போரினை நடக்கவிடாது சந்துசெய்வித்தலே புலவார்களுக்கு அழகு. ஆனால் இதற்கு மாறுபட்டவகையில் நீர்நிலைகளில் வளரும் வல்லை, ஆம்பல், கொன்றை, பாகல் செடிகளைக் கொண்டதும் கரும்பு அல்லாது வேறுகாட்டை அறியாததுமான மருதநிலம் பாழாகுமாறு கடிநாட்டைத் தீயில் எரிக்கப்பட்டதை,

கரும்பு அல்லது காடுஅறியா

பெருந்தண் பணை பழ ஆக

ஏம நல் நாடு ஒளர்எரி ஊட்டினை (புறம் 16:14-16)

என்று புகழ்கிறார். இது தகுமா? ஊண்தரும் விளைவயலை அழித்தல் முறையா? எனக் கேள்வி கேட்காது அவன் செயல் குறித்துப் புகழ்ந்தது மட்டுமின்றி அதனினும் உச்சமாக, மன்னனே! நீ அச்சம் தரத்தக்க நல்ல போரைச் செய்தாய் என்பதைப் புகழும் 'நாமநல்அமார்' (புறம்-16:17) என்ற அடியில் அழிவைத்தரும் போரை 'நற்போர்' என்று போற்றும் விந்தையைக் காணமுடிகின்றது. ஒரு புலவனிடத்தில் உமக்கு நரைதிரை வாராமைக்கான காரணம் எது எனக் கேட்க 'நல்மனைவி மக்களோடு எம்மூரில் சான்றோர் பலார் உள்ளனர். அதனால் நரைதிரை வரவில்லை' என்றானாம்.

ஆக ஊர் என்பது குடியிருப்புகளால் நிறைந்தது அல்ல, அது சான்றோர்களால் நிறையப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இருப்பின் ஊர்களும் ஊர்களை உள்ளடக்கிய நாடுகளும் மனிதவளம் பெறும். ஆனால் பொருள் வெறி கொண்ட மன்னனும் அதை ஊக்குவிக்கும் புலவர்களும் இருப்பின் பிறநாடுகள் எந்நிலை அடையும் என்பதற்குப் புறப்பாடல்களே சான்றாகின்றன.

மண்ணால் அடைக்காது மீனால் அடைக்கும் நீர்வருவாயை உடைய ஊர்களைக் கொண்டு எதிரி நாடுகள் விளங்கும். நீகொள்ளையை விரும்பினை ஆகையால் அந்நாடுகள் நல்ல பொருள்கள் இல்லாது அமையும் என்பதை,

பகைவர்

ஊர்கடு விளக்கத்து அழுவிளிக் கம்பலைக்

கொள்ளை மேவலை (புறம் 7:7-9)

என்ற அடிகளில் மன்னனது விருப்பமும், அதை உணர்ந்த புலவர்களின் உணர்வும் புலப்படுகின்றது. ஆகவே ஊரும் ஊரை ஆதாரமாகக் கொண்ட நாடும் இல்லாது போயின் மனிதவாழ்வு எப்படி நிகழும்? “தேருடன் முல்லைக்கு ஈத்த” (புறம்-201:2-3) வாழ்ந்த இப்பூமியில் இயற்கையை அழிப்பதனாலேயே பகை நாட்டைக் கைப்பற்ற முடியும் என்ற எண்ணம் கொண்ட மன்னனால் மக்களை எவ்வாறு வாழ்விக்கமுடியும்? என்ற எண்ணம் எழுகின்றது. தன் செந்நாவால் பொய்கூறேன் எனத் தீர்க்கமாகக் கூறிய புலவர்கள் இயற்கையை அழிக்கும் மன்னனை இடித்துரைக்காது ஏன் புகழ்ந்தார்கள்? அவர்கள் பாடிய அறநெறி அன்றைய பொழுதுக்கும் அந்தந்தச் சூழலுக்கும் மட்டுமே பாடப்பட்டதா? என்ற வினாக்களே மேலெழும்புகின்றன. அவ்வாறெனில் அழிக்கப்பட்ட நாடுகளைச் சார்ந்த சான்றோர்களும் மக்களும் அப்புலவன் பாடிய அறநெறி குறித்த வேறொரு பாடலைப் படிப்பின் எக்கண்ணோட்டத்தில் கண்டிருப்பார்? என்று நினைக்கும் பொழுது அப்புலவனின் எழுத்துக்கு, அவன் கூறிய அறிநெறிக்கு இழிவான சிரிப்பையே பரிசாகத் தந்திருப்பார் என எண்ணவேண்டியுள்ளது.

நீரியல் மேலாண்மை

‘நீரின்றி அமையா உலகு’ ‘பருகுவோர்க்குத் தானும் ஓர் உணவாக இருப்பது நீர்’ ‘நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும்’ என்பதை வள்ளுவன் வார்த்தைகள் உணர்த்தும். இக்கருத்துகளுக்கு உச்சமாகக் குடபுலவனார் என்னும் புலவர் நீரின் மேன்மை குறித்துக் கூறும்பொழுது உணவு எனப்படுவது நிலத்துடன் நீரும் ஆகும். நிலத்தையும் நீரையும் ஒன்று சேர்த்தவர் இவ்வுலகில் உடலையும் உயிரையும் கூட்டிப் படைத்தவர் ஆவர் என உழவனையும் இயற்கை ஆர்வலர்களையும் கடவுள் நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதை,

நீரும் நிலனும் புணரீயோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே (புறம் 18:22-23)

என்ற சத்தியவாக்கினை அழுத்தமாகக் கூறியுள்ளார். இந்நிலையை உணர்ந்தும் நீர்நிலைகளின் அவசியத்தை உணராது பகைவர் நிலத்தைக் கழுதையைப் பூட்டிப் பாழ் செய்தும் விளைவயலில் குதிரையின் குளம்புகள் படியுமாறு தேரைச் செலுத்தியும் யானைகளை நீர்நிலைகளில் படியச்செய்தும் கலக்கியுள்ள செய்திகளை,

ஒளிறுமறுப்பின் களிறு அவர

காப்பு உடைய கயம் படியினை

(புறம் 15:9-10)

என்ற பாடலடிகளோடு

களிறு படிந்து உண்டென கலங்கிய துறை (புறம் 23:2)

என்ற பாடலடியும்

ஆறு ஊரனரால் என்ன அக்கரைக்காரன் பரமுனரால் என்ன

என்ற பழமொழியும் அன்றைய காலத்திலும் நீரியல் மேலாண்மை இல்லாமையை உணர்த்துகின்றது. அத்துடன் கூர்மையான நல்ல அம்புடன் வளைந்த வில்லுடைய வீரர்கள் எதிரி நாட்டில் கைக்கொள்ளும் அளவு கொண்டபின் எஞ்சிய பொருளைப் பகைவர்கள் கொண்டு உணவாக்காதவாறு விளைநிலங்கள் அழிக்கப்பட்டதையும் கோடரி பாய்தலால் ஊர்தோறும் சோலைகளில் உள்ள காவல் மரங்கள் நிலைகுலைந்ததையும் வீடுகளை எரியூட்டியமையையும் அறியலாகின்றது (புறம்.23). இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று உள்ளது. அது என்னவெனில் மரங்களை அழிக்கும்பொழுது பகைவீரர்கள் ஊர்தோறும் சென்று முழுவதும் அழித்ததை,

ஊர்தோறும்

கடிமரம் துளங்கிய கரவும் (புறம் 23:8-9)

எனும் அடிகளில் உணர்த்தியுள்ளார் கல்லாடனார். மழைக்குக் காரணமான மரத்தையும் அம்மரத்தால் பொழியும் நீரையும் காக்கும் மேலாண்மை அறிவைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுடன், வெவ்வேறு மலைகளில் வாழ்ந்த புலவர்கள் வற்கடம் காரணமாக மதுரை வந்தனர் என்றும், மீண்டும் மழைபெற தன்இருப்பிடம் செல்லும் பொருட்டு தனைக்காத்த பாண்டியனிடம் கூறாது ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடல்வீதம் எழுதி விட்டுச் சென்றனர் என்றும், அதையறிந்த பாண்டியன் அப்பாடல்களை ஆற்றில்விட அந்நீரை எதிர்த்து வந்த பாடல்களே நாலடியார் என்பதைச் செவிவழிச் செய்தியால் அறியமுடிகின்றது. ஆக இயற்கையைப் பாதுகாக்காது வற்கடத்தால் எழுந்த இலக்கியம் நாலடியார் என்பதும் இங்கு சிந்திக்கத்தக்கதுடன் சங்கம்மருவிய காலத்திலும் இயற்கையைப் பாதுகாக்காத தொடர்ச்சியையும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும். நீராதார அழிவுகுறித்துக் கூறுகின்ற அதே வேளையில்,

நிலன் டெனீ மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்

தட்டோர் அம்ம, இவண் தட்டோரே

தள்ளாதோர் இவண் தள்ளாதோரே (புறம் 18:28-30)

என்ற வரிகளில் குடபுலவியனார் நிலம் குழிந்த இடங்கள் தோறும் நீர்நிலை பெருகச்செய்தல் வேண்டும் அவ்வாறு நிலத்துடன் நீரைக்கட்டியோர் இவ்வுலகில் நிலைக்குமாறு நற்பெயரை உலகுள்ளவரை நிலைத்த புகழை அடைவர். அவ்வாறு செய்யாதவர் புகழ் அடையார் என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு ஒரு புலவர் நீரின் நிலத்தின் அவசியத்தைக் கூற, மற்ற புலவர்களோ அதற்கு முரண்பட்டு பிறர் பகைப்புலத்திற்குச் சென்று நீர்நிலையை அழித்தலாலேயே அவன் புகழ்பெறுவதாகக் கூறி, மன்னனிடம் இருக்கின்ற குறைந்த அளவு இயற்கை அறிவினையும் இயற்கையைச் சிதைக்கின்ற பான்மையையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுக்குப் போர் வெறியூட்டியுள்ளனர் என்பதுடன் அவ்வவ்வேளையில் ஏற்படும் பசியெனும் வயிற்றுத்தீயை அவிக்கவே நீராதாரத்தை அழிக்கும் மன்னனின் 'வீரத்தை'ப் புகழ்ந்து பாடியமையை அவ்வப்புலவர்களின் பாடல்கள் மூலம் உணரமுடிகின்றது.

ஓரறிவு குறித்த மேலாண்மை

மன்னனுக்கு இணையாக அவன் வளார்த்த காவல்மரங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. அவற்றிற்கு ஏதாவது ஊறுசெய்யின் அவர்களுக்குத் தண்டனை கிடைக்கும் என்பதோடு அதனுடைய பயனை மன்னன் தவிர்த்த பிறர் அனுபவிப்பின் அவர்களின் உயிர் பறிக்கப்படும் என்பதைப் பெண்கொலை புரிந்த நன்னனின் வரலாற்றின் மூலம் உணரலாம். மரத்தின்

முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த அக்கால மன்னர்கள் வேப்பம் பூ மாலையையும் பனம்பூவையும் ஆத்திமாலையையும் அணிந்ததோடு போரில் ஈடுபடும் வீரர்களுக்கும் புறத்திணைகளுக்கும் பூவினையே அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். இதனுடைய எச்சம் இன்றளவும் உள்ளதை நம்மாநில மரமாகப் பனையையும் தேசிய மரமாக ஆலமரத்தையும் வைத்துள்ளதன் மூலம் உணரலாம்.

மாறுபட்ட மன்னனோடு போரிட விரும்பிய மன்னன் முதலில் அவன் ஊரின் மரங்களை வீழ்த்த நினைத்து அதனைச் செயல்படுத்துகின்றான். அவ்வாறு வெட்டும்பொழுது மானமுடைய மன்னன் மரத்தின் மீது விழும் கோடரி தன்மீது பட்டது போன்று தன்மானம் கொண்டு போர் செய்ய வருவான்; வரவேண்டும். அவ்வாறு வாராது இருப்பின் அவன் மானம் இழந்தவனாகக் கருதப்படுவான் என்பதோடு அம்மரத்தை வெட்டிய மன்னனுக்கும் பழி ஏற்படும்.

கடிமரம் தடியும் ஓசை தன்ஊர்....

நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப

ஆங்கு இனிது இருந்த வேந்தனொடு

மலைத்தனை என்பது நானுத்தகவு உடைத்தே (புறம் 36:9-11,13)

என்ற அடிகள் பகைவர் சினத்தை மிகுவிப்பதற்காக காவல்மரத்தை வெட்டிய செய்தியை உணர்த்துகின்றது. ஓர் அரசனுக்குப் பெண்தராது இருப்பின் அவனுடைய நாட்டில் உள்ள பருத்த அடிகளைக் கொண்ட மரத்தில் பெண்கேட்ட மன்னன் தன் யானையைக்கட்டி அக்காவல் மரத்தை அசைக்கச்செய்து அங்குள்ள மக்களை உளவியல் அடிப்படையில் துன்புறுத்திய செய்தியைக் கபிலர்,

வினைநலில் யானை பிணிப்ப

வேர் துளங்கின நம் ஊருள் மரனே (புறம் 347:11-12)

என்னும் பாஅடிகளில் உணர்த்தியுள்ளார். இவ்வாறு தன்மானத்தின் அடையாளமாக மரத்தை வைத்ததற்கான காரணம் யாது? உண்மையாகவே மரத்தை மக்கள் நேசித்தனரா? என ஆராயும்பொழுது அகழியையும் காவற்காட்டையும் காத்து இறந்த வீரருடைய வெற்றியைச் சொல்லும் செய்தியில் நொச்சி மரத்தைக் காதல் மரமாகக் குறித்துள்ளார் பெயர் தெரியாப் புலவர். அவ்வாறு கூறுவதற்கான காரணத்தை அவர் விளக்கும் பொழுது நொச்சி இலைகள் இளமகளிரின் ஆடையாகவும் மதிலுள் வரும் எதிரி வீரர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் வீரனின் பெருமை பொருந்திய தலையில் அணியப்படும் அணியாகவும் இருக்கின்றது என்ற செய்தியை,

தொடியுடை மகளிர் அல்குறும் கிடத்தி

ஊர்ப் புறங்கொடாஅ நெடுந்தகை

பீடுகெழு சென்னிக் கிழமையும் தினதே (புறம் 272:5,7-8)

என்ற புறநானூற்று அடிகளில் பதிவுசெய்துள்ளார். ஆக மரங்களை அதன் தளிர்களை மனிதர்கள் தன்னுயிர்போல் நேசித்திருக்கிறார்கள் என்பதுடன் தனக்குப் பயன்படாத செடிகளையும் கொடிகளையும் 'பூடு' என்ற சொல்லால் ஒதுக்கி வைத்துள்ளனர். ஆனால் அனைத்து உலகும் தொழும் தெய்வங்களோ அனைவரும் விரும்பாத எருக்கம்பூ மாலையைச் சூட்டினும் அதை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை என்பதை,

நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவி இணார்ப்

புல்லிலை எருக்கம் ஆயினும் உடையவை

கடவுள் பேணேம் என்ன (புறம் 106:1-3)

என்ற அடிகளால் உணார்த்தியுள்ளார். மனிதன் இப்பூமியில் வாழ்வதற்கு எவ்வளவு உரிமை உள்ளதோ அவ்வளவு உரிமை இப்பூமியில் தோன்றும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் உண்டு என்பதை மேற்கண்ட அடிகள் உணர்த்துவதாயினும் மரங்களை அழிப்பதையும் அதன்மூலம், அம்மரத்திற்கு உரிமையுடைய மன்னர்களின் மானமும் அம்மரம்போல வீழ்வதாகவும் கொண்டு அழிந்த செய்தியுடன்,

சீர்இயல் வெண்குடைக் கரம்பு நனிகொண்டு

கண் இடைநலமணி ஒழுக்கி (சிலம்பு, புகார். அரங். 115-116)

என்ற சிலப்பதிகார அடியில் மன்னனின் கொற்றக்குடையைத் தாங்குவது மரக்கோல். எதிரியின் அம்மரக்கோலை புனித நீராட்டி தலைக்கோல் பட்டம் அளித்தசெய்தி மூலம் மரத்தில் மறமும் தன்மானமும் பொதிந்திருப்பதோடு “புல்லும் மரனும் ஓரறிவினவே” (தொல்.மரபு.1527) என்ற தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி ஓரறிவினதான மரத்தைக் காப்பாற்றாதவன் எப்படி ஆறறிவினதான மனிதனைக்காப்பான் என்ற கருத்தமைவுடன் ஒருமன்னனின் காவல்மரத்தை அழிக்கும்பொழுது அது அம்மன்னன் தோற்றுப்போனதாகவோ, தன்மானம் இழந்தவனாகவோ கருதப்படுவான் என உளவியல் அடிப்படையில் உணரமுடிகின்றது.

மலைவளம்

மலைதோறும் குன்றுதோறும் குமரக்கடவுளை வைத்து வழிபடல் வைதீகமரபு. வளம் இருக்கும் இடத்தில் இறை உருவம் வைக்கப்படும் பொழுது அங்கு வாழும் மாந்தார்களுக்கு மனமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டு அதன்வழி உடல்நலம் சீர்பெறும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டே அவ்வாறு அமைத்துள்ளனர். அத்துடன் மலைகளில்தான் நீரானது சீவ ஊற்றாகப் பெருகி உலகை நனைக்கும் ஆறாகப் பெருகுகிறது. ஆக மலையில் பல்வளம் உள்ளது என்பதையும் தேடுதலில்லாத உணவு கிடைக்கும் என்பதையும் கபிலர்,

உழவார் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே

ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே

இரண்டே தீம்களைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே

மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே

நான்கே அணிநீற ஓர்பாய்தலின் மீது அழிர்ந்து

திணிநெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே (புறநர்-109:4-9)

என்ற புறப்பாடல் மூலம் கபிலர் காலத்திய மலைவளத்தை உணரமுடிகின்றது. மூவேந்தர்களால் பாரி இறந்துபட திக்கற்ற அவனின் மகள்களைக் காப்பாற்றப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறார் கபிலர். பாரியை இழந்த துயரம் ஒருபுறம் இருப்பினும் பாரி மகளிரின் பேதைமைக் குணத்தை நினைத்து ஏற்படும் துயர் மற்றொரு புறம் இருப்பினும் என்றும் வற்றாத வளம் கொண்ட பாரியின் பறம்புமலையை விடுத்துச் செல்லும் ஏக்கநிலையே அவர்தம் பாடல்களில் ஓங்கி ஒலிப்பதைக் காணலாகின்றது. கடையெழு வள்ளல்களில் பாரி புகழப்படுவதற்குக் காரணம் அவனின் இயல்பான கொடைத்தன்மையே. எனினும் அக்கொடைத் தன்மைக்கு ஊற்றுக்கண்ணாக இருந்தது அப்பறம்பு மலைதானோ? என்ற நினைவு எழுகின்றது. மழை இல்லாது போய்விடின் தானம் இல்லாது போய்விடும் என்ற வள்ளுவனின் வாக்கிற்கொப்ப பறம்பின் வளம் இல்லாது போயிருப்பின் அவனின் கொடைத்தன்மையும் இல்லாது போயிருக்குமோ? என எண்ணமுடிகின்றது. எனவே பறம்புமலையை விட்டுப் பாரிமகளிரை அழைத்து வரும்பொழுது தம் கையறுநிலையை நினைத்து வருந்தியதைவிட பாரியின் வளம்மிகுந்த மலை பறிபோனதை நினைத்தே கழிவிருக்கம் கொள்வதை, பாரியை நாடிச் செல்லும் பாணர்களே! நகரை எரித்தலால்

ஏற்படும் புகைபோன்று மேகங்களால் சூழப்பட்ட மலையைக் கொண்ட பறம்புமலையினைப் போய்ச் சேருவீராக என்பதை “முனைசுட எழுந்த மங்குல் மாப் புகை, மலைசூழ் மஞ்சின்” (புறம் 103: 6-7) என்ற அடிகளாலும், மது இருந்த சாடியை வாய்திறப்பவும் ஆட்டினை வெட்டிச் சமைத்த கொழுந்துவையையும் ஊன் சோற்றையும் விரும்பியவாறே அளித்தும் செல்வத்தால் நிறைந்தும் எம்மொடு நட்புச்செய்தாய் (புறம் 113) எனப் பறம்புமலையைப் பார்த்துப் பரிதவித்துக் கூறுமிடத்தும், யானை மென்றுபோட்ட சக்கைபோல மதுப்பிழிந்து போட்ட சக்கையிலிருந்து மதுச்சேறு ஒழுகும் முற்றத்தையும் தேர்வழங்கும் இருப்பையும் உடையது பறம்புமலை (புறம் 114) என்று அம்மலையின் உயர்வினைக் கூறுமிடத்தும் பறம்பின் வளத்தை உணரலாம்.

கலையும் கொள்ளவாக, பலவும்

காலம் அன்றியும் மரம் பயம் பகரும்

யாணார் அறாஅ வியல்மலை அற்றே (புறம் 116:12-14)

என்னும் வரிகளில் பழங்களை உண்ணும் விருப்பத்தையுடைய குரங்கும் பழத்தை வெறுத்ததோடு மட்டுமின்றி உரிய காலமன்றியும் காயும் பழமும் விளைவித்துக் கொடுக்கும் புதுவருவாய் ஒழியாத அகன்றமலை பறம்புமலை என்பதனால் வளத்தின் உச்சத்தைப் பறம்பு பெற்றிருந்ததை உணரமுடிகிறது. அவ்வாறு வளமுடைய பறம்பினை மூவேந்தர்கள் கொண்ட பொழுது பாதுகாத்தனரா? பாடலில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றதா? என்ற வினாவிற்கு புறப்பாடல்களில் விடைகாண முடியவில்லை. மேலும் “வானத்து, மீன்கண் அற்று, அதன் சுனையே” (புறம் 109:9-10) என்ற அடியில் பாரியின் பறம்புமலையில் வானத்து விண்மீன்கள் போன்று எண்ணிலடங்காச் சுனைகள் இருந்ததைப் பதிவு செய்துள்ளமையையும், அவைகள் பேரரசர்களின் மண்ணாசைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சிதைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். அம்மலைவளம் மட்டுமின்றி அதைச் சார்ந்த பிற நிலத்தின் வளத்தைப் பாதுகாத்த அறிவுநிலையைப் பெற்றிருந்தனரா? என நோக்கும்பொழுது இயற்கையைக் காத்தலைவிட அதை அழிக்கச் செய்வதிலேயே அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் காரிக்கண்ணனார் தம் பாடலில் தெளிவாக்கியுள்ளார். நீ பகைவர் நாடுகளைக் கொள்ளும்பொழுது அவர்களின் வயலை நின்வீரர் கொள்ளையிடட்டும், பெரிய ஊரினைத் தீயிட்டு எரிக்கட்டும் நின் பகைவர்களை அழிக்கட்டும் என்பதனை,

இறங்கு கதிர்க் கழனி நின் இளையரும் கவார்க

நனந்தலைப் போர்ஊர் எரியும் நைக்க

மீன்னு நியீர்ந்தன்ன நின்ஒன்று இலங்கு நெடுவேல்

ஒன்னார் செகுப்பினும் செகுக்க (புறம் 57:6-9)

என்ற பாடலடிகளால் உறுதிப்படுத்துகிறார். மருதன் இளநாகனாரோ இதை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் வழுதியிடம் போர் செய்ய வருவோரின் ஊர் நீர்வருவாயிலிருந்து நீங்கும், தெய்வங்கள் தாம் உறைந்த இடங்களிலிருந்து அகன்று, பலிபெறும் இடங்களை மாற்றிக்கொள்ளும். அப்பாழான இடங்களில் சூதாடுகையினால் இடம் குழியும். அவ்விடத்தில் கானக்கோழி முட்டையிடும் காடாகிக் கெட்டழியும் என்ற கருத்தமைவை,

காடுஆகி விளியும் நாடு உடையோரே(புறம் 52:17)

என்று எதிரி நாட்டுக்கு இரங்குவதைக் காணலாகின்றது. ஒளவையும் அதியனைப் புகழும் இடத்து நெற்கதிர்கள் சுழலும் வயல்களுடன் மிகுதியான நீர்ப்பரப்பை உடைய அப்பகைவர் தம் நாடுகள்

இரங்கி வருந்துமளவு அழிவனவே (புறம் 98) எனப்பதிவு செய்துள்ளார். இயற்கையின் வளத்தினை முரண்பட்ட மன்னர்கள் இடையறாது அழிப்பின் அது வளமற்றுப் போவதுடன் உண்ண உணவு கிடைக்காது போய்விடும். எனவே, இயற்கையின் முக்கியத்துவத்தை,

விரகு இன்மையின் வித்து அட்டு உண்டனை (புறம் 227:2)

என்ற ஆடுதுறை மாசாத்தனாரின் கூற்றாலும், “வாழ்தலின் வருஉம் வயல்வளன் அறியான், வீழ்குடி உழவன் வித்து உண்டா அங்கு” (புறம் 230:12-13) என்ற அரிசில்கிழாரின் வாக்காலும் இயற்கை எனும் வித்தினை உண்டு அடுத்த வேளைக்கான உணவின்றித் திண்டாடும் அறிவிலிக் கூட்டமாய், இயற்கைப் பாதுகாப்பையும், பல்லுயிர்ப் பெருக்கத்தையும் அறியமாட்டாதவர்களாய் அறியினும் அதைக்கருத்தில் கொள்ளாதவர்களாய்ப் புலவர்கள் பாடும் புகழ்மயக்கத்தால் அரசர்கள் அன்றைய பொழுதுக்கு மட்டும் செவிக்கு இன்பத்தையும் புலவர்கள் தன்வயிற்றுப் பாட்டுக்கான உணவையும் பெறப்பட்டவர்களாகவே வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

இயற்கையின் ஆற்றல்

எண்ணும் எண்ணங்கள் எங்குமே பாயும் என்பது மனித சிந்தைக்குக் கூறப்பட்ட நற்சான்று. ஆனால் மனிதன் எவ்வளவு அறிவு கொண்டவனாக இருப்பினும் அவனுக்கு ஆற்றல் கொடுப்பதாக விளங்குவது இயற்கையே. இயற்கை இல்லையேல் மனிதவாழ்வு தொலைந்து போயிருக்கும். இதை உறுதிப்படுத்தும் முகத்தான் ஊன்பொதி பசங்குடையார் எனும் புலவர்,

கழிந்தது பொழிந்தது' என வான்கண் மாரினும்,

தொல்லாது விளைந்தது' என நிலம் வளம் கரப்பினும்,

எல்லா உயிர்க்கும் இல்லால் வாழ்க்கை (புறம் 203:1-3)

எனும் அடிகள் கடந்த காலத்தில் பெய்தேன் எனக்கருதி பெய்யாது விட்டாலும், முன்பு விளைந்து விட்டேன் எனக் கூறி நிலம் விளையாது போயினும் இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் உயிர்வாழ்க்கை இல்லை என்ற பொருள் விளக்கத்தால் மேகம் நீராகவும், நீர் ஆறாகவும், ஆறால் நாகாரிக உருவாக்கமும் பெற்றமனிதன் இயற்கையை முற்றிலுமாகச் சிதைத்தான். பின்னார் நாகாரிகத்திலிருந்து தன்னை முற்றிலுமாக விடுவித்துக் கொண்டு மீண்டும் இயற்கைவளம் உள்ள இடத்தை நாடிச்செல்லும் கால்நடையாகவே மாறும்காலம் விரைவில்வரும் என்பதற்கு இன்றைய இயற்கைப் பேரிடர் நிகழ்வே கட்டியம் கூறுகின்றது. அத்துடன் நாடானது வளமும் நலமும் பெறுவதற்குச் செல்வமும் படைக்கலன்களும் தோள்வலிமையும் பாதுகாப்பு அரணும் வருமுன் பகையழிக்கும் திறனும் சூழ்ச்சியும் தேவை. இவையனைத்தும் எதிரி மன்னனிடமிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கான வழிவகையே. இவ்வாறு வரும் புறப்பகையை இனங்கண்டு எளிதில் அழித்துவிடலாம். ஆனால் உட்பகையை அதுவும் மக்கள் பகையை இனங்கண்டு அவர்களை அழிப்பதென்பது இயலாத காரியம். ஆக தன்நாட்டு மக்களின் உட்பகையையும் எதிரிகளின் சூழ்ச்சியையும் எவ்வாறு தடுப்பது எனச் சிந்திக்கும் பொழுது வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்னும் புலவார்,

பகடு புறந்தருநார் பாரம்ர் ஓம்பி

குடி புறந்தருகவை ஆயின், நின்

அடி புறந்தருகுவார் அடங்காதோரே (புறம் 35:32-34)

என்னும் அடிகளில் ஏரைப் பாதுகாத்து உழவு புரிவோர்தம் குடியைக் காத்தும் அதனால் நின் குடிமக்களையும் காத்துவருவாய். அவ்வாறாயின் நின் பகைவரும் நின் அடியைப் போற்றி வணங்குவார் என்னும் பொருளில் உழவையும் உழவோடு தொடர்புடைய இயற்கையையும்

பாதுகாப்பின், உலகானது ஆட்சிசெய்பவனின் கையில் நிலைத்து நிற்கும் என்பதுடன் இயற்கையே எல்லாம் வல்லது என மெய்ப்பிப்பதை உணரமுடிகின்றது.

குறிப்பாகச் சில...

புறநானூற்றில் பாடப்பட்டுள்ள பாட்டுடைத் தலைவர்களில் பெருமன்னர்களை விடக் குறுநிலத்தலைவர்களே மிகுதி. ஆயினும் நாட்டை எரியூட்டுதல், நீர்நிலைகளைக் கலங்கச்செய்தல், காவல்மரத்தை வீழ்த்துதலுமாகிய செயல்களை பெருநிலமன்னர்களே செய்திருக்கின்றனர் என்பதைப் புறநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது.

முரசுகட்டிலில் படுத்துறங்கிய புலவனுக்கு மன்னன் கவரி வீசினான் என்ற ஒருசெய்தி பதிவாகியிருப்பினும் புலவனை எதிரிநாட்டு ஒற்றன் எனச் சந்தேகித்த செய்தியும், புலவர்களின் வரிசையறியாது பரிசில் நல்கும் பண்பும், பரிசு கொடுப்பினும் அதைக் காலம் தாழ்த்திக் கொடுக்கின்ற செய்தியும், மீண்டும் மீண்டும் வறுமை எய்தி மன்னனிடமே யாசிக்கும் வாழ்வும், புலமை கொண்டு வறுமை வெல்வதற்கான போராட்டமும் எனப் புறநானூற்றுப் பாக்களில் புலவர்களின் துயர் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே தன்வாழ்வு கருதி, தன் குடும்பம் கருதி இயற்கையைச் சிதைக்கும் மன்னனை இடித்துரை செய்யாது அச்செயலையே புகழ்ந்துபாடும் விளிம்புநிலை மாந்தார்களாகவே புலவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற வைரவரிகளின்படி போர்வெறியும் மண்ணாசையும் கொண்ட மன்னர்கள் அனைத்து ஊரும் தனது ஊரே எனக் கொண்டாலும் அங்கு வாழ்ந்த மக்களை கேளிராகக் கொள்ளாது அவர்களின் வீடு மற்றும் ஊர்களுக்கு எரியூட்டி அங்குள்ள மரத்தையும் நீர்நிலைகளையும் சிதைத்து இருப்பதன்மூலம் அவ்வைர வரிகளை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டிய நிலைக்கு மன்னர்கள் ஆளாக்கியுள்ளதை உணர முடிவதோடு அவ்வாறு இருக்கவேண்டும் எனக் கனவு காணும் துயரத்தின் குரலாக ஒலித்திருக்குமோ? என ஐயம்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

துணைசெய்த நூல்கள்

1. சுப்பிரமணியன் கு.வெ. (உ.ஆ), புறநானூறு. நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை.
2. மாணிக்கவாசகன் ஞா. (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், உமா பதிப்பகம், சென்னை.
3. சுப்பிரமணியம் ச.வே. (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
4. சென்னை.
5. பாரதியார் கவிதைகள், பாப்புலார் பப்ளிகேசன்ஸ், சென்னை.

இடைச்சொல் உறவு

(நன்னூல் - கேரள பாணினீயம் - பாலவியாகரணம்)

முனைவர் த. சத்தியராஜ் (நேயக்கேர)

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

இந்துஸ்தான் கலை அறிவியல் கல்லூரி

கேரவை, தமிழ்நாடு, இந்தியா

9600370671

inameditor@gmail.com

www.meyveendu.blogspot.in

www.inamtamil.com

திராவிட மொழிகளுள் தொன்மையான இலக்கிய, இலக்கண வளமுடையது தமிழ். பிற திராவிடமொழிகளுக்கு இத்தன்மை இல்லை. இம்மொழிகளுக்குக் (தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம்) கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பே இலக்கிய, இலக்கண வளம் வருகின்றது என்பதை அவற்றின் வரலாறுகள் காட்டுகின்றன. இத்தகு சூழலில் திராவிடமொழி இலக்கண நூல்களுக்கிடையே எங்ஙனம் உறவு இருக்க முடியும்? என வினவலாம். இதனை முதன்மைப்படுத்தித் தமிழின் நன்னூல், மலையாளத்தின் கேரள பாணினீயம், தெலுங்கின் பாலவியாகரணம் ஆகிய நூல்களுக்கிடையே இடைச்சொல் அளவில் இருக்கும் உறவினை இக்கட்டுரை கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது.

திராவிடமொழி இலக்கணங்கள் : அறிமுகம்

தமிழில் கி.பி.பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பவணந்தி முனிவரால் எழுதப்பட்ட இலக்கணநூல் நன்னூல். கங்க நாட்டை ஆண்ட சீயகங்கன் வேண்டிக் கொண்டதற்காக எழுதப்பட்ட நூல் எனச் சிறப்புப்பாயிரம் நவிலுகின்றது. இந்நூல் எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களைப் பேசுகின்றது. இந்நூலின் திட்டமிடல் தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளின் இலக்கணிகளுக்குத் துணையாக இருந்துள்ளமை கவனிக்கற்பாலது.

தெலுங்கில் கி.பி.1858-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இலக்கணநூல் பாலவியாகரணம் (சின்னயசூரி). இந்நூல் சொல்லிலக்கணத்தை விரிவாகப் பேசுகின்றது. இதனைப் போன்று மலையாளத்தில் கி.பி.1895-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இலக்கணநூல் கேரள பாணினீயம் (இராசராச வர்மா). இந்நூலும் சொல்லிலக்கணத்துக்கே முக்கியத்துவம் தருகின்றது. ஆக, இவ்விரு இலக்கண நூல்களும் பாணினீயத்தை (சமசுகிருதம்) முன்மாதிரியாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்றவை என்பது வெளிப்படை. சொல்லிலக்கணம் மட்டும் கூறும் இலக்கணங்கள் பாணினியை முன்மாதிரியாகக் கொள்கின்றன எனக் கூறுவது சரியா? ஆம். எங்ஙனம்? தமிழில் கி.பி.பதினேழாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற பிரயோகவிவேகம், இலக்கணக்கொத்து போல்வனவும் சொல்லுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் தருவதைக் காரணமாகக் கூறலாம். ஏனெனின் தொல்காப்பியமும் அசுட்டாத்தியாயும் சமகாலத்து இலக்கண நூல்கள் என

ஆய்வறிஞர்கள் கருதுவர். அவ்விரு இலக்கண நூல்களுள் தொல்காப்பியம் ஐந்துவகை (எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி) இலக்கணக் கூறுகளையும் பேசுகின்றது. ஆயின், அசுட்டாத்தியாயி சொல்லுக்கு மட்டுமே கூடுதல் முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது. ஆக, அதனை அடியொற்றி வரக்கூடிய இலக்கண நூல்களை அவற்றின் பெயரிலிலே இனம் காண்கின்றனர் ஆய்வறிஞர்கள். அதுமட்டுமின்றி அவ்விலக்கணங்களை எழுதிய இலக்கணிகளும் வெளிப்படையாகவே அசுட்டாத்தியாயிதான் முன்மாதிரி எனக் கூறுகின்றனர்.

இவ்விரு இலக்கண நூல்களும் அசுட்டாத்தியாயியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டாலும் பிற திராவிடமொழி இலக்கணங்களையும் கருத்தில் கொண்டே தத்தம் மொழிக்கூறுகளை விளக்குகின்றன. அதனடிப்படையில் அவ்விரு நூல்களும் தமிழின் நன்னூலை முன்மாதிரியாகக் கொண்டுள்ளன எனலாம். அதனைப் பின்வரும் பகுதிகள் விளக்கி நிற்கும். அதற்கு முன்பு இடைச்சொல் பற்றி விளக்கப்படுகின்றது.

இடைச்சொல் என்றால் என்ன?

பெயர் அல்லது வினை, பெயரடை அல்லது வினையடை ஆகாது; பெயர், வினைச் சொற்களுடன் ஒட்டியோ அல்லது தனித்தோ நின்று பொருள் தருவது இடைச்சொல் எனப்படும் (ச.அகத்தியலிங்கம் 2011:271). சான்றுகள் வருமாறு:

1. நகுலன் நாதனைப் பார்த்தான். (ஐ)
2. நகுலனும் நண்பன். (உம்)
3. நகுலனே வென்றான். (ஏ)
4. நகுலன் மட்டும் பயிற்சி பெற்றான். (மட்டும்)
5. நகுலன் வரமல் கூட இருப்பான். (கூட)
6. நகுலன் மாத்திரம் வந்தான். (மாத்திரம்)

இங்குக் காண்பிக்கப்பெற்ற முதல் மூன்று சான்றுகளில் உள்ள ஐ, உம், ஏ ஆகிய இடைச்சொற்கள் சொற்களுடன் இணைந்து (நாதனை, நகுலனும், நகுலனே) வந்துள்ளன. இறுதி மூன்று சான்றுகளில் உள்ள மட்டும், கூட, மாத்திரம் ஆகிய இடைச்சொற்கள் தனித்து வந்துள்ளன. இவ்வாறு தொடரில் அமைந்து கிடக்கும் இடைச்சொற்களைப் பட்டியலிட்டும், அவற்றின் பொருண்மைகளைச் சுட்டியும்; காண்பிக்கின்றனர் இலக்கணிகள்.

திராவிடமொழி இலக்கணிகளின் இடைச்சொல் விளக்கமுறை

நன்னூல் இலக்கணக்கலைஞர் இடைச்சொல்லின் பொருள், வகை ஆகியனவற்றை விளக்கி, தமிழ்மொழியில் உள்ள சமகாலத்திய, சமகாலத்துக்கு முந்திய இடைச்சொற்களைப் பட்டியலிடுகின்றார். அதனுடன் அவ்விடைச்சொற்கள் புலப்படுத்தும் (விளக்கும்) பொருண்மைகளையும் கூறுகின்றார். அதனைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் புலப்படுத்தும்.

வேற்றுமை வினைசாரியை ஒப்பு உருபுகள்

தத்தம் பொருள் இசைநிறை அசைநிலை

குறிப்பு என்னை பகுதியில் தனித்து இயலின்றிப்

பெயரினும் வினையினும் பின்முன் ஓரீடத்து

ஒன்றும் பலவும்வந் தென்றவது இடைச்சொல்

(நன்.420)

தெரிநிலை தேற்றம் ஐயம் முற்று எண்சிறப்பு

எதிர்மறை எச்சம் வினா விழைவு ஒழியிசை

பிரிப்புக் கழிவு ஆக்கம் இன்னன இடைப்பொருள்

(நன்.421)

ஆயின், சின்னயசூரியோ, இராசராச வர்மாவோ இடைச்சொற்களைப் பட்டியலிடுவதையே முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். அதனூடே அவ்விடைச் சொற்கள் தரும் பொருண்மைகளையும் தருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. காட்டாக,

யுவதி விடி ரஜஸ்வலலு கு³ப³ப³த மிண்ட³த முட்டுதலு நாப³டு³து³ரு (குத்தித.21)
(யுவதி விடி ரஜஸ்வலகன் முறையே கு³ப³ப³த மிண்ட³த முட்டுதகன் ஆகும்)

எனும் பாலவியாகரண விளக்கமுறையையும்,

என் நீரூபகமாம் தாது,

ஸம்பத்திக்ரீய யாவுக:

இவ ரண்டின் பற்றுவின

ரூபம் அவ்யயமாய் வரும்

(167)

என்ற கேரள பாணினீய விளக்கமுறையையும் கூறலாம். அதிலும் மலையாள இலக்கணி இடைச்சொல்லுக்கான இலக்கணத்தை முன்றே நூற்பாக்களில் வரையறுக்க முனைகின்றார். இது சமசுகிருத பாணினி இலக்கணம் கற்றுத் தந்த இலக்கண உத்தியாக இருக்கின்றது. இருப்பினும் அவ்விலக்கணி இடைச்சொற்களின் வகைகளையும், பொருண்மைகளையும் நூற்பாவாகத் தருவது வீண்செயல் எனும் கருத்துடையவராகவும் திகழ்கின்றார். அதனைப் பின்வரும் கருத்து விளக்கும்.

இடைச் சொற்களின் பொருள் வகைகளும், வழக்கு மரபுபாடுகளும் இலக்கணத்தில் கூறவேண்டிய செய்திகள் அல்ல. எனினும் சமுச்சய விகற்பங்களைப் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டியுள்ளது (மர.இளையபெருமான் 1977:317).

இருப்பினும் இடைச்சொற்களை இவ்விரு இலக்கணிகளும் தனித்த இயலமைப்புக்குள்ளே விளக்க முனைகின்றனர். அசுட்டாத்தியாயியை முன்மாதிரி எனக் கூறுபவை நூலைக் கட்டமைப்பு செய்வதில் தமிழிலக்கணிகள் துணைநின்றன எனக் கூறுவதற்குத் தயங்குகின்றன. காரணம் தமிழ்மொழி ஆட்சி அதிகாரத்தில் இல்லாமையே எனலாம். இலக்கணக் கூறுகளை விளக்குவதற்கு இலக்கணக் கலைச்சொல், நூற்பா அமைப்பு, இயல் அமைப்பு, உத்திகள் போல்வன ஓரிலக்கணிக்குத் துணையாவனவாகும். இவையனைத்தும் ஓரிலக்கணத்தின் கொடையே என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. அந்த வகையில் கலைச்சொல், விதி அமைப்பு, விதி எடுத்துரைப்பு போல்வனவற்றை வேண்டுமானால் சமசுகிருத பாணினி அவ்விரு (இராசராச வர்மா, சின்னயசூரி) இலக்கணிகளுக்குத் துணையாகலாம். ஆனால், இயல் அமைத்து விளக்கக் கூடிய எண்ணம் தமிழிலக்கணிகளின் கொடையே எனலாம். ஏனெனின் இந்திய இலக்கண வரலாற்றில் (கிடைக்கப்பெற்றதின் அடிப்படையில்) தொல்காப்பியமே அத்தகு தன்மையில் உள்ளது. அதாவது, பிறமொழி இலக்கணிகளுக்குத் தமிழ்மொழி இலக்கணிகளும் முன்மாதிரியாக இருந்துள்ளனர் எனச் சில ஆய்வுகள் எடுத்துரைக்கின்றன என்பதை இரா.அறவேந்தன் (செவ்வியல் அழகியல் 2009:69) கூறுகின்றார். அஃது வருமாறு:

தமிழ் மரபிலக்கண நூல்கள் பிறமொழி மரபிலக்கண நூல்களுக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்துள்ளதை ஆய்வுகள் சில விளக்கி உள்ளன. அவை வருமாறு:

1. வீரசோழியம் எனும் தமிழ் இலக்கண நூல் சிங்கள மொழியின் முதல் இலக்கண நூலுக்கு மாதிரியாக அமைதல்.
2. அதே வீரசோழியம் எனும் நூல் தெலுங்கு மொழியின் முதல் இலக்கண நூலுடன் தொடர்புபடுத்தத் தக்கதாக அமைதல். அகத்தியம், யாப்பருங்கலம், திவாகரம் ஆகிய தமிழ் இலக்கண நூல்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றிருத்தல்.

இக்கருத்து தமிழிலக்கணிகளிடமிருந்தும், சில சிந்தனைகளைப் பிற திராவிடமொழி இலக்கணிகள் வருவித்துக் கொண்டுள்ளனர் என வலியுறுத்துகின்றது. இது அம்மொழிகளினூடே இருக்கும் உறவினைக் காட்டுகின்றது.

இடைச்சொல் உறவு

பொதுவாக ஒவ்வொரு மொழி இலக்கணக் கலைஞருக்கும் புதிய சிந்தனை உடனே தோன்றிவிடுவது கிடையாது. அது தொடர்புடைய தரவுகளை நோக்கிய பின்பே வேருன்றும். பின்பு எடுத்துரைப்பு நிகழும். அதனடிப்படையை நோக்கினால் ஓர் இலக்கணக்கலைஞன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளை அறிந்தவனாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். அவனால் மட்டுமே இலக்கண உலகில் புதிய சாதனையை நிகழ்த்திக்காட்ட முடிந்தது. இதனைத் தொல்காப்பியம், பாணினி தொடங்கி இன்றைய இலக்கணிகள் வரை செய்து காட்டியுள்ளனர்.

பன்மொழிகளை அறிந்தால் மட்டும் இலக்கண உலகில் புதுமையைப் புகுத்த முடியுமா? இயலாது. அது பன்மொழிப் புலமையாகுமே தவிர மொழியியல் புலமை ஆகாது. அம்மொழியியல் புலமை இல்லை எனின் மொழிகளின் அமைப்பையோ (இலக்கணத்தையோ) அல்லது மொழிகளுக்கு இடையேயான உறவையோ விளக்க முடியாது (செ.வை.சண்முகம் 1992:86). ஆக, மொழியியல் சிந்தனையும் ஓரிலக்கணக் கலைஞனுக்குத் தேவையான ஒன்றாக இருக்கின்றது. அம்மொழியியல் சிந்தனைகளுடன் பன்மொழி இலக்கிய, இலக்கணப் புலமைகளும் இலக்கணக் கலைஞர்களிடத்து அமைதல் இன்றியமையாதது. இத்தன்மைகள் யாவும் இங்கு ஒப்பீட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்ட கலைஞர்களிடத்து அமைந்துள்ளமை ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கது. இது குறித்துப் பேசின் விரிந்து நிற்கும். அதற்கு இது களம் இல்லை. இதன் களம் இடைச்சொல் உறவைச் சுட்டிக்காட்டுவது. அதற்கு முன்பு உறவுகள் எவ்வெவ் வகையில் அமையும் என்பதை இங்கு அறிய முயல்வோம்.

பொதுவாக ஓரினம் பிறிதோர் இனத்துடன் மொழி, பண்பாடு, இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உறவினை வைத்துக் கொள்கின்றது. இவ்வகையான உறவுகள் புலம்பெயர்வு சூழலிலும், மொழி அறிதலின் சூழலிலும் நிகழ்கின்றன எனலாம். புலம்பெயர்தலில் உறவு இருக்க முடியுமா? ஆம். மொழிகளை அறிதலால் உறவு இருக்க வாய்ப்புண்டா? ஆம். ஓரிடத்தில் இருந்து கொண்டே, அம்மொழிகளுடன் கருத்தியல் முறையில் உறவு வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதாகும்.

திராவிட மொழிஉறவு

பரந்துபட்ட இவ்வுலகின் தொடக்கத்தில் ஒரு மொழி மட்டுமே உருப்பெற்றிருக்க முடியும் என்பதை ஆய்வறிஞர்கள் கூறிவருகின்றனர். அம்மொழி இடவமைவு சூழலாலும், காலச் சூழலாலும், தட்பவெட்ப மாறுபாட்டாலும் வேறுபட்டு நிற்கும் தன்மையுடையது. கடும் வெயில் நிலவும் சூழலில் வாழும் மனிதன் பேசும் மொழிக்கும், இயல்பான (மழைவளம் மிக்க பகுதி) சூழலில் வாழும் மனிதன் பேசும் மொழிக்கும் நிரம்ப வேறுபாடுண்டு. அவ்வகையில்தான் இவ்வுலக மொழிகளுக்கிடையே உறவுகள் உண்டு என்பதை வலியுறுத்த முடிகின்றது.

தமிழ், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளுக்கிடையே உறவு உள்ளதா? எந்த வகையில் அவ்வுறவு உள்ளது? என்பது குறித்து அறிதல் அவசியமாகின்றது. தமிழிலிருந்துதான் அவ்விரு மொழிகளும் பின்பு தனித்த மொழிகள் ஆகின என வரலாற்று அறிஞர்களும், ஆய்வறிஞர்களும்,

இலக்கிய இலக்கணிகளும் கூறி வருகின்றனர். 1957-க்கு முன்பு வரை தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் பேசும் பகுதிகள் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. அது சென்னப்பட்டணம் என்பதாகும். அதன் பின்பு மொழிவாரி அடிப்படையிலே தமிழ்நாடு, கர்நாடகா, ஆந்திரா, கேரளா எனப் பிரிக்கப்பட்டன. இம்மொழிகள் தொல்காப்பியம் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் வட்டார மொழிகளாக இருந்திருக்கின்றன. அதனை ஞா.தேவநேயப் பாவாணரின் கருத்துக்களின்வழி அறிய இயலும்.

பெலுச்சித்தானத்திலும் வட இந்தியாவிலும் இன்னும் திரவிட மொழிகள் வழங்குவதையும், வடநாட்டு ஆரிய மொழிகளிலும் திரவிட நெறிமுறைகளே அடிப்படையாய் அமைந்து கிடப்பதையும், குச்சரமும் (குச்சராத்தி), மராட்டியும் பண்டைக் காலத்தில் பஞ்சத் திராவிடிகளில் இரண்டாக வடமொழியாளராலேயே கொள்ளப்பட்டதையும், இந்திய மொழிகளிலெல்லாம் மூலிடப்பெயர்களும் முக்கியமான முறைப்பெயர்களும் தமிழ்ச் சொற்களாய் அல்லது தமிழ் வேரடிப் பிறந்தனவாயிருப்பதையும், சென்ற நூற்றாண்டில் தெலுங்கு நாட்டிற்கும் கன்னட நாட்டிற்கும் சென்ற தமிழ்க் குறவர் (எறுக்கலவாரு அல்லது கொரவாரு) கூட, இன்று தமிழைத் தெலுங்கும் கன்னடமும் போல ஒலித்துப் பேசுவதையும், நோக்குமிடத்துத் தமிழிற் புணர்ச்சியும் பருசொன்னிலையும் தோன்றாத தென்முது காலத்தில், தமிழே இந்தியா முழுதும் தனிப் பேராட்சி பெற்றிருந்தமை புலனாம்.

தட்பவெப்ப நிலையினாலும், ஒளிமுறைச் சோம்பலினாலும், இலக்கிய விலக்கண அணைகரை யின்மையாலும், ஆரியக் கலப்பினாலும், தமிழர் விழிப்பின்மையாலும், நாவலந் தீவு முழுவதும் ஒரு தனியாய் வழங்கிய முதுபழந்தமிழ், பல்வேறு மொழிகளாய்ப் பிரிந்து, வடநாட்டில் ஆரியமயமாயும் தென்னாட்டில் ஆரியக் கலப்பினதாயும் வேறுபட்டதுடன், ஆரியச்சார்பு மிக்க திரவிட மொழிகள் மேன்மேலும் தமிழை நெருக்கித் தெற்கே தள்ளிக்கொண்டே வருகின்றன.

நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன் பெய்வமுந்

தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டு

என்னும் இளங்கோவடிகள் கூற்றால், கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டு வரை வேங்கடத்தை வடவெல்லையாகக் கொண்ட தென்னாடு முழுதும் பிறமொழி வழங்காத தமிழ்நாடாயிருந்தமை புலனாம் (திரவிடத்தாய்:முன்னுரை).

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கொடுத்தமிழ் நாடுகளாயிருந்த பழந்தீபமும் சிங்களமும் கருநடமும் வடுகும் (தெலுங்கமும்) கலிங்கமும் பிற்காலத்தில் பிறமொழி நாடுகளாய் வேறுபட்டு விட்டன. நாவலந் தேயத்திலுள்ள மொழி வேறுபட்ட நாடுகள் தமிழுட்பட மொத்தம் பதினெட்டாகக் கணக்கிடப்பட்டன. அப்பதினெட்டும் பிற்காலத்தில் ஐம்பத்தாறாய்ப் பிரிந்து போனமை புரணங் கூறும். பத்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்த அல்லது அதையடுத்து இருந்த இலக்கணவுரையாசிரியர், அக்கால நிலைக்கேற்ப அற்றைத் தமிழ்நாட்டின் நடுவொழிந்த பெரும்பாகத்தைத் தொகைபற்றிய பழைய மரபை விடாமல் பன்னிரு கொடுத்தமிழ் நாடுகளாகப் பிரித்தனர். அவற்றுள் சேர நாட்டுப் பகுதிகளான குட்டம் குடம் வேண் மலாடு என்பன உள்ளன. அக்காலத்து மலையாள மொழி தோன்றாமையின், நன்னூலார் தங்காலப் பன்னிரு கொடுத்தமிழ் நாடுகளையும் மனத்துட்கொண்டு,

செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்

ஒன்பதிற் றிரண்டினில் தமிழொழி நிலத்தினும்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி

என நூற்பாச் செய்தார். பதினெண் நிலங்களை,

சிங்களம் சோனகம் சாவகம் சீனம் துளுக்குடகம்

கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லம் தெலுங்கம் கலிங்க

கங்கம் மகதம் கடாரம் கவுடம் கடுங்குசலம் வங்கம்

தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்ப னேழ்புதிவி தாயிலையே

என்றும் செய்யுள் கூறும். இதில் கூறிய சாவகம் சீனம் கடாரம் என்பவை முற்காலக் கொடுத்தமிழ் நாடுகளைச் சேர்ந்தவையல்ல. தமிழொழிந்த பதினேழ் நிலங்களிற் பல முற்காலக் கொடுத்தமிழ் நாடுகளா யிருந்தமையின் கொடுத்தமிழ் நாடல்லாத பிறவற்றையுஞ் சேர்த்துக் கூறிவிட்டார் பவணந்தியார் (திராவிடத்தாய் 2009:13-14).

இக்கருத்தினை நோக்குவோர் தமிழ்ப்பற்றுடையவர் கருத்தில் ஒருபுடைச் சார்பே இருக்கும் என்பர். அதற்காகப் பன்மொழிகளை அறிந்தவருடைய கருத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப் பார்ப்பதும் சரியன்று. இவர் தமிழ் மொழியின் தோற்றத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது உலகின் மொழிகளுக்கெல்லாம் தாய் என்றார். அக்கருத்தைச் சிலர் மறுத்தனர். இன்று அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஆய்வறிஞர் அலெக்சு கோலியர் (1995 : கானொலிக்காட்சிக் காண்க) தமிழ்மொழியமைப்பை ஆய்ந்து மொழிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையான மொழி தமிழ்தான் என நிறுவியுள்ளார். இதனைப் பெரும்பான்மையோர் இன்று ஒப்புக் கொள்கின்றனர். எவ்வாறு இருப்பினும் மலையாள மொழியின் இலக்கணிகளும் இக்கருத்தை ஒப்புக் கொள்கின்றனர் என்பதை இங்குச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். ஏனெனின் மலையாளம் தமிழ் மொழியிலிருந்து பிரிந்து செல்லவில்லை எனச் சிலர் கருதுவர். அவர்களுக்கு, இராசராச வர்மாவின் கருத்து தெளிவுபடுத்தும்.

... தமிழ் நாடும் மலையாள நாடும் ஒரே அரசனின்கீழ் அமைந்திருந்த காலம்வரை தமிழ் மொழியும் மலையாள மொழியும் ஒன்றாகவே இருந்தன. கேரளத்து நூற்களில் செந்தமிழிலிருந்து வேறுபட்ட சில வடிவங்களும் (ஒல்லார்) சொற்களும் (பாத்து, பட்டி, கையநில முதலியவை) காணப்படவில்லை. ஆனால் அவைகளெல்லாம் வட்டார வழக்கு வேறுபாடுகள் என்றே கணக்கிடப்பட்டுள்ளன (1977:முகவுரை).

இவ்வாறு தமிழுக்கும் மலையாளத்துக்கும் மொழியடிப்படையிலான உறவு தொன்னெடுங் காலமாகவே இருந்து வருகின்றமையை அறிஞர்கள்வழி அறியமுடிகின்றது. இவ்வுறவு போலவே தெலுங்கின் உறவும் அமைந்துள்ளது. அதனைப் பின்வரும் கருத்தின்வழி உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தெலுங்கு தற்போது மிகுந்த வடமொழிக் கலப்புள்ளதாயிருந்தாலும், ஒரு காலத்தில் வடமொழி மணமேயில்லாத கொடுத்தமிழ் வகையா யிருந்ததே. இன்றும் தெலுங்கு நாட்டிர்ப் பெயர்கள் பல ஊர் (பாலூரு), புரம் (அனந்தபுரம்), மலை (அனிமலை), குடி (தேவகுடி), கோடு (முணுகோடு), கோட்டை (கண்டிகோட்டை), பள்ளி (கொத்தபல்லி), குன்றம் (பெல்லம்கொண்ட), கல் (மின்னுக்கல்லு), பாலம் (நாயனிப்பாலம்), கூடம் (நடிகூடம்), குளம் (ஸ்ரீகாசுளம்), வீடு (பட்டவீடு), மந்தை (எல்லமந்தை), புற (நெமலிபுறி), சாலை (கண்ட்சாலை), பட்டினம் (விசாகப்பட்டினம்), பாடு (தாவிப்பாடு), தலை (குர்ணாதல) எனத் தனித்தமிழ் கூற்றனவாயே யுள்ளன (ஞா.தேவநேயப்பாவாணர் 2009:87).

திராவிடப் பண்பாட்டு உறவு

தமிழருக்கும் தெலுங்கருக்கும் இடையே தொன்னெடுங்காலமாகவே பண்பாடு, அரசியல், மதம், கலை, இலக்கியம், இலக்கணம் பண்பாடு அடிப்படையிலான உறவுகள் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன (மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா 2005:337). புலம்பெயர்வு சூழலிலும் தாய்மொழிக்கான இலக்கண நூல்கள் எழுதிய வரலாறும் உண்டு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமய அடிப்படையிலான பண்பாட்டு உறவு தமிழருக்கும் தெலுங்கருக்கும் தொன்னெடுங்காலமாகவே இருந்து வந்துள்ளமையையும், இருநாட்டுப் புலம்பெயர்வு மக்கள் நல்லுறவைப் பேணி வளர்ப்பதில் நாட்டத்துடன் இருப்பதையும் மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா கருத்துக்கள் தெளிவுபடுத்தும்.

தொன்மைக் காலத்தொட்டு அரசியல் கலாச்சாரங்களில் உறவு பூண்டிருந்த ஆந்திர நாடும், தமிழகமும் இராமானுசுருக்குப் பின் வைணவத்தின் மூலம் நெருங்கிய பிணைப்பினையுற்றது. விஜயநகர சாம்ராஜ்ய மன்னர்கள் காலத்தில் தமிழகமும், ஆந்திரமும், வைணவத்தாலும், அரசியலாலும் நெருங்கிய பிணைப்பினையுற்றன. சமூகங்கள் குடியேறி கலாச்சாரப் பரிவர்த்தனைகள் மூலம் நல்லுறவை வளர்த்தன. இதன் விளைவாக இரு நாடுகட்கும் தார்மீகமான நல்லுறவு நெடுங்காலமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இரு நாட்டின் கலாச்சார கேந்திரங்களாகவே இன்றும் சென்னையும், திருப்பதியும் விளங்கி வருகிறது.

...

தமிழகத்தில் தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட லட்சக்கணக்கான மக்களும், தெலுங்கு நாட்டில் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட லட்சக்கணக்கான மக்களும், தமிழகமும், ஆந்திரமும் என்றென்றும் நெருங்கிய உறவு பூண்டு, உதவியும் நேயமும் மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று உளமார விரும்புகின்றனர் என்பதும் பயணம் மூலம் தெரிந்துகொண்டேன் (2005:399-402).

அவ்வுறவினைப் போன்றே தமிழருக்கும் கேரளத்தவருக்கமான பண்பாட்டுறவு இன்றளவும் இருக்கிறது. பிற திராவிட மொழிகளைக் காட்டிலும் தமிழுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது மலையாளம் (ச.வே.சுப்பிரமணியன் 2004:11) என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திராவிட இலக்கிய உறவு

திராவிட மொழிகளுக்கிடையே எங்ஙனம் கலை, பண்பாடு, மொழிசார்ந்த உறவுகள் உள்ளனவோ, அதனைப் போன்று இலக்கிய அளவிலான கொள்வினைகளையும் கொடுப்பினைகளையும் பரிமாறிக் கொண்டுள்ளன. இங்கு, ச.வே.சுப்பிரமணியனின் கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

மலையாளம் மிக நெடுங்காலம் தமிழின் தொடர்பை விடாது வழங்கிவந்ததால் அதன் தனித்தன்மை காலந்தாழ்த்தியே எழுத்து இலக்கிய உருவிலையில் புலப்படுகின்றது. கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பே மலையாள மொழிக் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. முதல் இலக்கியமாகத் தேர்ந்து கொள்ளப்படும் 12-ஆம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த சீராமனின் இராமசரிதம் மிகுதியான தமிழ்ச் செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றது (திராவிட மொழி இலக்கியங்கள் 2004:26).

இக்கருத்தை வலுச்சேர்க்கும் முகாந்திரம் உடையதாகப் பின்வரும் மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா கருத்தும் அமைந்துள்ளது.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஆந்திர நாட்டுக்குக் குடிபெயர்ந்த இந்த வைணவ அந்தணர்களும் ஆசாரியர்களும் மீண்டும் தமிழகத்துக்கும் குடும்பங்களாக வந்தனர். இவர்களோடு தெலுங்கைத் தாய்மொழி ஆகக் கொண்டவர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். இப்படி வந்தவர்கள் தமிழை மட்டுமின்றி தெலுங்கு எழுத்தையும் இயல்பாகவே கைவரப் பெற்றவர்கள் ஆனார்கள் (2005:177).

இத்தன்மை நிலவியதாலே தமிழின் ஆண்டாள் கதை தெலுங்கில் ஆழக்த மால்யதாவாக மலர்ந்தது என்பது கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியது. இப்புரிதலின் அடிப்படையில் அம்மூன்று மொழி இலக்கண நூல்களுக்கிடையே இருக்கும் கொள்வினை - கொடுப்பினைகளைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

பன்மொழிப்புலமை உடையவர்களாகச் சின்னயசூரியும் இராசராசவர்மாவும் திகழ்கின்றனர். இவர்களுள் புலம்பெயர் சூழலில் உறவை வைத்துக் கொண்டவர் சின்னயசூரி. இவர் மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்பே ஆந்திராவில் இருந்து சென்னையைக்குத் தொழில் காரணமாகப் புலம்பெயர்ந்தவர். சென்னையில் குருகுலத்தில் கல்வி பயின்றவர். அங்குத்

தெலுங்கு, சமசுகிருதம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுப் புலமை தேர்ந்தவரானார். அதனைப்போன்று இராசராசவர்மாவும் கேரளத்தைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு இலக்கணத்தை யாத்தவர். இவரும் மலையாளம், தமிழ், தெலுங்கு, சமசுகிருதம், ஆங்கிலம் போல்வன மொழிகளில் புலமையுடையவர். ஆயின் இவ்விருவருக்கும் தமிழிலக்கணங்களுடனான உறவு இருந்திருக்கின்றமை வெளிப்படை. அப்படியிருக்கும்பொழுது மொழிக்கூற்றில் ஒன்றான இடைச்சொல் அளவில் தங்களின் உறவினை எங்ஙனம் வைத்துள்ளனர் என்பதைப் பின்வரும் அட்டவணையின்வழி அறிந்துகொள்ள முடியும்.

நன்னூல் (தமிழ்)	கேரள பாணினியம் (மலையாளம்)	பாலவியாகரணம் (தெலுங்கு)
ஏ, ஓ, என, என்று, உம், தில், மன், மற்று, கொல், ஒடு, தெய்ய, அந்தில், ஆங்கு, அம்ம, மா, மியா, இக, மேர, மதி, அத்தை, இத்தை, வாழிய, மாள, ஈ, யாழ, யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, இகும், சின், குரை, ஓரும், இட்டு, அன்று, ஆம், தான், இன்று, தின்று)43)	என், என்னு, எனை, எங்கில், என்னால், ஆ, ஆய, ஆகுன்ன, ஆகும், ஆம், ஆயி, ஆயிட்டு, ஆய், ஆக, ஆகில், ஆயால், பொண்டு, குறிச்சு, பற்றி, காணில், காட்டில், காயில், எரெ, காணெ, ஆன், ஈ, ஏ, ஓ, உம்)29)	அரி, ஆடி ³ , இ, இக, இடி ³ , இமி,ஈ, உக, எடு ³ , கத்திய, கா, கொலது ³ , த, தந, ந, பண்டி ³ , ரிக, அக, அவு, இ, இக, இமி, உ, க, கலி,குவ, கீட்ட ³ , ட, நு, டு ³ , த, தங், நநி, ப, பு, பீடி ³ , வடி ³ , வி, வு)42)

இவ்வட்டவணையின்வழித் தமிழும் தெலுங்கும் இடைச்சொல்லின் பட்டியலைத் தருவதில் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் ஒத்துப் போகின்றன. மலையாளம் குறைந்த எண்ணிக்கை இடைச்சொற்களையே தருகின்றது. அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழின் இடைச்சொல் வடிவங்களுள் சிலவற்றைக் கேரள பாணினியம் விளக்கி நிற்பது, அவ்விரு நூல்களுக்கும் இடையேயான உறவை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதுபோன்ற கருத்தியல்களைப் பிறமொழிகளின் உறவாலே விளக்கமுடிந்தது என இராசராசவர்மா தமக்கு உதவிய நூல்களின் பட்டியலை முன்னுரையில் (மா.இணையபெருமாள் 1977:3) தந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பட்டியல் வருமாறு:

இந்த நூலைப் படைப்பதில், பின்வரும் நூற்களும் எனக்குப் பெரிதும் துணைபெய்தன:

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் - அருள்திரு. கால்டுவெல், டி.டி.எல்,எல்.டி.
2. மலையாள இலக்கணம் - அருள்திரு. எச்.குண்டர்ட்டு, டி.பி.எச்.
3. தமிழ் - நன்னூல் மூலம்
4. நன்னூல் - ஆங்கிலம் - ஜாயஸ். சாமுவல் பிள்ளை.
5. கன்னட இலக்கணம் (ஆங்கிலம்) - அருள்திரு. டாக்டர் எப்.கிற்றல்.
6. தெலுங்கு இலக்கணம், ஆந்திரசப்த சிந்தாமணி - நன்னய பட்டாராகப் பிரணீதம்.
7. தெலுங்கு இலக்கணம் ஸூலப வியாகரணம் - வி.சுப்பாராவ்.
8. தெலுங்கு இலக்கணம் (ஆங்கிலம்) - அருள்திரு.எ.எச்.ஆர்டன், எம்.ஏ.
9. தமிழ் ஸ்டூடென்ட்ஸ் - எம். சீனிவாச ஐயங்கார் எம்.ஏ.
10. ஸீலாதிவகம் (கையெழுத்துப் பிரதி)

இவ்வெளிப்படைத் தன்மை பிற இலக்கணிகளிடத்து இல்லை என்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு பன்மொழி இலக்கண உறவு இருந்தமையால்தான் இராசராச வர்மாவால் தன்னைப் பிற இலக்கணிகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்ட முடிந்தது. அதற்கு அவர் சமுச்சய விகற்பம் என இடைச்சொல்லில் புதுமையைப் புகுத்தியமையே சான்றாகும். அதனைப் பின்வரும் நூற்பா கூட்டும்.

சமுச்சய விகல்பங்ஙன்

ஸஜா தீயத்தினே வரு (169)

இந்நூற்பாவில் வரும் சமுச்சயம் என்பதற்குத் தமிழில் கூட்டம், ஐயம் என்று பொருள். ஆக, அவர் ஒரு நீண்ட தொடரில் உம் போன்ற இடைச்சொல்லை எங்ஙனம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

சான்று:

ராமனும் க்ருஷ்ணனும் கோலிந்தனும் மற்றும் வந்து.
(இராமனும் கிருட்டிணனும் கோலிந்தனும் பிறரும் வந்தனர்)
செருப்பக்காரனும் மிடுக்கனும் ஆய ராமன்.
(சிறுவயதினனும் ஆற்றல் மிக்கவனும் ஆகிய இராமன்)

இவை ஒத்த பொருண்மையைக் குறிப்பதற்காகக் கூறப்பட்ட சான்று.

வேலத்தில் விளி கேள்குன்னதினு மனஸ்ஸுள்ள ஆளுகள் அவதி தீவஸம் ஹாஜராயிக் கொள்ளுவானுள்ளதும், ஈயமண்ணினெ விலக்கு வரங்கிக்குன்னவர் அதினெ... ராஜபோகம் கொடுத்து கொண்டு போகுவானுள்ளதாகயால் ஆ விவரவும் இதினால் பரஸ்யம் செய்திர்க்குன்னு (1977:317)

எனும் சான்றைக் காட்டி இதிலுள்ள, 'கொள்ளுவானுள்ளதும்', 'ஆ விவரவும்' என்றாயிரு சொற்களில் இடம்பெறக் கூடிய உம் எனும் இடைச்சொல் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்பில்லாதவை. ஆதலின் இது தவறான தொடர் எனச் சுட்டிக்காட்டி, அது எங்ஙனம் எழுதப்பெற வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மனஸ்ஸுள்ள ஆளுகள் அவதி, தீவஸம் ஹாஜராயிக் கொள்ளேண்டதாடுண்ணெனும்... கொண்டுபோகுவானுள்ளதும் ஈய்ய மண்ணினெ... கொண்டுபோகுவானுள்ள தாடுண்ணெனும் (உள்ள) விவரம் இதினால் பரஸ்யம் செய்திர்க்குன்னு.
மனஸ்ஸுள்ளவர்... ஹாஜராயிக்கொள்ளுவானுள்ளதும்... ஈய்யமண்ணினெ கொண்டுபோகுவானுள்ளதும் ஆகயால் விவரம் இதினால் பரஸ்யம் செய்திர்க்குன்னு (1977:317).

ஆக, ஒருமொழி பேசும் இனம் பிறிதொரு மொழி பேசும் இனத்துடன் அரசியல், பொருளாதார அடிப்படையில் தொடர்பு கொள்ளும் பொழுது பண்பாடு, மொழி, இலக்கிய, இலக்கணக் கலப்புகளும் நிகழ்கின்றன. இதன் அடிப்படையிலே ஒரு மொழிக்குரிய எழுத்து உருவாக்கத்திலும், தரப்படுத்தலிலும், திட்டமிடலிலும் பிறிதொரு மொழி முன்மாதிரியாக அமைந்து விடுகின்றது என்பார் இரா.அறவேந்தன் (2003:73-74). இதனையே இருமொழி இலக்கணக் கலைஞரிடத்தும் அமைந்து கிடக்கும் இலக்கணக்கூற்றின் உறவுமுறை எனவும் சுட்டிவிடலாம். இவ்விருமொழி இலக்கணக் கலைஞர்களும் கி.பி.பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினர். எனவே, இக்கலைஞர்களுக்கு முன்பு இதுபோன்ற உறவு இருந்துள்ளதா? எனின் ஆம் என்ற பதிலைத்தான் கூறவேண்டும். அதற்கு மலையாள மொழியின் முதல் இலக்கணநூலான லீலாதிலகம் பிற திராவிட மொழியான தமிழின் தொல்காப்பியக் கருத்துடன் இருந்துள்ள உறவினைச் சான்று காட்டலாம். அதனைப் பின்வரும் கருத்துக்கள் விளக்கி நிற்கும்.

... வேலாயுதன் பிள்ளை (1966.33) லீலாதிலக ஆசிரியர் தன் செந்தமிழ் இலக்கண அறிவைக் கேரளபாஷா இலக்கணத்தின் மேல் ஏற்றி திருப்தி அமைந்துவிட்டார் என்னும் வாகதேவப்பட்டத்திரி (1978.19), தொல்காப்பியரைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு லீலாதிலகம் பின்பற்றியுள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

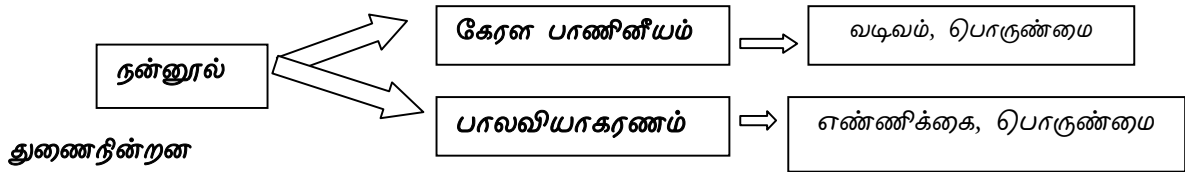
...

ஒரு என்பதை மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாகக் கூறியது தொல்காப்பியச் செல்வாக்கு என்பார் பிரபாகரவரையார் (1978:145) உண்ணிநீலி சந்தேசத்திலும் (சுமேரப் பிள்ளை, 1985:76), கிருஷ்ண கதாவிலும் (பிரபோத சந்திரன் நாயர் 1977: தண்ணெடு, போன்ற உதாரணங்கள்) ஓடு மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாக வந்துள்ளன.

...

லீலாதிலக சூத்திரம் 50, 51, 52 ஆகிய மூன்றும் தொல்காப்பிய சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்றும் உதாரணங்கள் தொல்காப்பியத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை என்றும் வாகதேவ பட்டத்திரியின் (1978:182) கருத்து (செ.வை.சண்முகம் 1992:70-71).

இக்கருத்துக்களை நோக்கினால் ஓரிலக்கணக் கலைஞனுக்கு இருக்கும் அறிவைப் புரிந்துகொள்ளலாம். இதன்வழி மும்மொழி இலக்கணக் கலைஞர்களின் உறவுகளை அறியமுடிகின்றது. அதனைப் பின்வரும் வரைபடம் சுட்டிக்காட்டும்.

1. அகத்தியலிங்கம் ச., 2011, தமிழ்மொழி அமைப்பியல், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சென்னை.
2. அறவேந்தன் இரா., 2009, செவ்வியல் அழகியல், பாவை பதிப்பகம், சென்னை.
3. ஆனைவாரி ஆனந்தன் (மொ.ஆ.), 1999, பரவஸ்து சின்னையா சூரி, சாகித்திய அக்காதெமி, சென்னை.
4. இளையபெருமாள் மா., 1977, கேரள பாணினீயம், கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்.
5. சண்முகம் செ.வை., 1992, மலையாள மொழியின் முதல் இலக்கணம் (சமூக மொழியியல் ஆய்வு), மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
6. சத்தியராஜ் த., இலக்கணவியல் ஒப்பியல் அடிப்படையில் தொல்காப்பியமும் பாலவியாகரணமும் (அச்சில்)
7. சுப்பிரமணியன் ச.வே. (பதி.), 2009, தமிழ் இலக்கண நூல்கள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.
8. சுப்பிரமணியன் ச.வே. (பதி.), 2004, திராவிட மொழி இலக்கியங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
9. சுப்பிரமணியன் ஜே.பி.(பதி.), 1947, நன்னூல் விருத்தியுரை, வித்தியாநுபாலன யந்திர சாலை, சென்னை.
10. தேவநேயப் பாவாணர் ஞா., 2009, திரவிடத்தாய், தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
11. நீலாம்பிகை யம்மையார் தி., 1938, வடசொல் தமிழ் அகர வரிசைச் சுருக்கம், தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம், சென்னை.
12. பரவத்து சின்னையசூரி, 2002, பாலவியாகரணம், பாலசரசுவதி புத்தகாலயம், சென்னை.
13. ஜகந்நாத ராஜா மு.கு., 2005, தமிழக ஆந்திர வைணவத் தொடர்புகள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

கண்மணி குணசேகரனின் “நெடுஞ்சாலை” சேற்றில் புதைந்த பேருந்தை இழுக்க உதவும் இழுவைக் கயிறாய்...

முனைவர் இரா. இராஜா
உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழாய்வுத்துறை
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி - 17
9865767721
sengolan84@gmail.com

மனித வாழ்க்கையில் பயணங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு மனிதர்கள் இடப்பெயர்வுக்கு ஆளாகி வருகின்றனர். கடல்வழி, வான்வழிப் பயணங்களை விடத் தரைவழிப் பயணங்கள் தொன்மையானவை. தொடக்க காலங்களில் பொதுமக்கள் யாவருக்குமான பொதுப்போக்குவரத்து ஊர்திகள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதற்கான ஒரு தேவையும் அன்று இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால், தொழிற்புரட்சி ஏற்பட்ட பின்னர், பயணங்கள் பெருக்கமடைந்தன. குறிப்பாக, ஐரோப்பியர்களின் கடல்பயணங்கள், உலகின் பல பகுதிகளில் காலனியாதிக்கத்தை நிலைநாட்டக் காரணமாக விளங்கின. இந்தியாவிற்குக் கடல்வழியாக வந்த ஆங்கிலேயர்கள், தங்கள் வணிக நலன்களுக்காகத் தரைவழிப் பயணத்தில் பல புதுமைகளைக் கொண்டுவந்தனர். அதனால், இரயில், கார், பஸ் போன்றவை இங்குள்ள மக்களுக்கு அறிமுகமாயின. இந்திய விடுதலைக்குப் பிந்தைய நூற்றாண்டுகளில் மேற்சொன்ன வாகனங்கள் எதிலும் பயணம் செய்யாத குடிமக்கள் இருப்பது அரிதினும் அரிது. அந்த அளவிற்குத் தரைவழிப்பயணம் எல்லோர் வாழ்விலும் இரண்டறக் கலந்துள்ளது.

தமிழில் பயண இலக்கியங்கள் பல உண்டு. ஆனால், பயணத்தை நிகழ்த்துவதற்குக் காரணமான பொதுப்போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் / அதன் அங்கங்கள் குறித்த நுட்பமான பதிவுகள் மிகவும் குறைவு. அதுவும் பேருந்து போக்குவரத்துக் குறித்துத் தனிச்சிறப்பான படைப்புகள் ஏதும் இதுவரை தமிழில் வெளிவந்துள்ளனவா எனத் தெரியவில்லை. அவ்வகையில் 2009 டிசம்பரில் வெளிவந்த கண்மணி குணசேகரனின் ‘நெடுஞ்சாலை’ நாவல் தனித்துவம் மிக்க ஒரு படைப்பு.

இன்றைய சிறந்த தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுள் கண்மணி குணசேகரனும் ஒருவர். அவர் எளிமையான மொழியில் செறிவான கதைகளை எழுதுவதில் வல்லவர். அவரின் முதல் நாவலான அஞ்சலையே தமிழ் அறிவுலகினரை அவர்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கும்படிச் செய்தது. அதுவரை தமிழ் எழுத்தாளர்கள் / படைப்பாளர்கள் பெரிதும் கவனிக்காமல் விட்டிருந்த தமிழகப் பகுதிகளில் ஒன்றான விருத்தாசலம், நெய்வேலி, சிதம்பரம், திட்டக்குடிவட்டார மக்களின் வாழ்வியலைக்

கண்மணி, துல்லியமாகவும், நேர்த்தியாகவும் வெளியுலகிற்குப் படைத்துக் காட்டினார். அதற்கு மேலாக அவரின் மொழிநடையும், யதார்த்தமுறையிலான கதைப்பின்னலும் பல தரப்பினரையும் கவர்ந்திழுத்துக் கொண்டன. அவரின் படைப்பாளுமை குறித்த பல தகவல்கள், ஏடுகளிலும் தளங்களிலும் வலம் வந்தன; இன்றும் வருகின்றன. இங்குப் பேசப்படும் நெடுஞ்சாலை நாவல் பற்றிய அறிமுகம், விமர்சனங்களைத் தாங்கிப் பத்திற்கும் மேற்பட்ட வலைப்பூப்பதிவுகள் காணப்படுகின்றன (பார்க்க : துணையன் பகுதி).

நெடுஞ்சாலை : கதைக்களமும் பாத்திர வார்ப்பும்

கதைப்பொருளைப் பற்றி முகாமிட்டும் கண்டும் கேட்டும் படித்தும் ஆராய்ந்தும் எழுதும் படைப்பாளர்கள் பலர் உள்ளனர். ஆனால், அனுபவ பூர்வமாக நெடுங்காலம் உணர்ந்த தம் துறை சார்ந்த பொருண்மையை நுட்பமாக எழுதும் படைப்பாளிகள் மிகச் சிலரே. அவர்களுள் கண்மணி குணசேகரனும் ஒருவர். அவர் விருத்தாசலம் அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகத்தில் கம்மியராகப் (மெக்கானிக்) பணியாற்றி வருபவர். அவரின் பல்லாண்டு கால பணியனுபவமும் கலைமனமும் தாம் இந்நாவல் உருவாவதற்கு அடிப்படையாக இருந்துள்ளன. போக்குவரத்துத் துறை ஊழியர்களின் அவலத்தை – குறிப்பாக, தற்காலிகப் பணியாளரின் பேரவலத்தை இந்நாவல் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றம் போல் காட்டுகிறது. சக்கரங்களுக்கு அடியில் நசங்கும் எலுமிச்சைப் பழங்களைப்போல் வதைபடும் ஊழியர்களின், வேர்வையையும் இரத்தத்தையும் இயன்றவரை நாவல் பக்கங்களில் ஆசிரியர் மணக்கச் செய்துள்ளார்.

நாவலாசிரியர், தாம் பணியாற்றும் விருத்தாசலம் பகுதியை மையமாக வைத்தே கதையை உருவாக்கியுள்ளார். விருத்தாசலம் சுற்று வட்டாரத்தில் இருக்கும் கடைகள், பள்ளிகள், கோயில்கள், மருத்துவமனைகள், பாலங்கள், சந்துபொந்துகள், ஓடும் பேருந்துகளின் பெயர்கள் என இடக்குறிகள் (Land marks) எல்லாவற்றையும் உள்ளது உள்ளவாறே பதிவுசெய்துள்ளார். நாவலின் முதன்மைக் கதைமாந்தர்களான அய்யனார், ஏழைமுத்து, தமிழரசன் ஆகிய மூவரும் அதே வட்டாரத்தைச் சார்ந்தவர்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் முறையே கம்மியர், ஓட்டுநர், நடத்துநர் என்னும் பிரிவுகளின்கீழ்ப் பணியாற்றும் தற்கால ஊழியர்களாக இடம்பெறுகின்றனர். அம்மூவரின் கதையைச்சரடாக வைத்துத்தான் அப்பகுதி மக்களின் வாழ்வியலையும் அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகத்தின் நிலைப்பாட்டையும் ஆசிரியர் புனைந்துள்ளார்.

கதைமாந்தர்கள், எளிய குடும்பப் பின்னணி கொண்டவர்களாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளனர். முதன்மை மாந்தர் மூவருக்கும் பெரியார் போக்குவரத்துக் கழகத்தில் நிரந்தரப் பணி பெறுவதே இலக்கு. அதற்கான போரட்டமாகவே கதைநகர்த்தப்பட்டுள்ளது. இந்நாவல், வீடு, நாடு என இரு பகுதிகளாக 39 அத்தியாயங்களைக் கொண்டு 384 பக்கங்களில் அமைகிறது. கதையில் அய்யனார், ஏழைமுத்து, தமிழரசன் ஆகிய மூவரின் வாழ்க்கையையும் இணைக்கும் பாலமாகப் போக்குவரத்துக் கழகப் பணிமனையே அமைகிறது. ஓட்டுநர், நடத்துநர்கள் அன்றாடம் வந்துசெல்லும் இடமாகப் பணிமனை இருக்கிறது. அதனால், போக்குவரத்துத் துறை பற்றிய

நுட்பமான புனைவுக்கு ஓடும் பேருந்தை விடவும், பணிமனையே சிறந்த களமாக அமைகிறது. அதற்கேற்றவாறு கதையின் பெரும்பகுதி, தடத்தில் ஓடும் பேருந்தை விடப் பணிமனைப் பின்புலத்தில் வைத்துத்தான் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இயல்பாக இந்நாவலாசிரியர் ஒரு கம்மியர் என்பதால், அது கதையாடலுக்கு ஒரு கூடுதல் வாய்ப்பாக அமைந்து கதைக்குச் சிறப்பைப் பெற்றுத் தந்துள்ளது. கதையிலும் கம்மியராக வரும் அய்யனார் பாத்திரம், பிற பாத்திரங்களை விடச் சற்று மெருகுடன் யாக்கப்பட்டுள்ளது. அய்யனாரை மட்டும் முன்னிறுத்தும் தனி அத்தியாயங்கள் பதின்மூன்று. ஏனையோர் ஒவ்வொருவருக்கும் தலா ஐந்து அத்தியாயங்களே அவ்வாறு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

இது, போக்குவரத்துத் துறை சார்ந்த நாவல் என்பதால் அவ்வட்டார ஊர்ப்பெயர்கள், தனியார் பேருந்துப் பெயர்கள், பணிமனையில் உள்ள ஊழியர்களின் பதவிப்பெயர்கள், அவர்களின் ஆள் பெயர்கள், பிற கோட்டங்களின் பெயர்கள் ஊர்கள், பேருந்தின் தடம் எண்கள், பேருந்து எண்கள், பேருந்தின் உதிரிபாகங்கள், பழுதுநீக்கு கருவிகள், நீக்கும் முறைமைகள், போக்குவரத்து நடைமுறைகள், தொழில்சார் கலைச்சொற்கள் என அடையாளக் குறிகள் ஏராளம் உண்டு. எல்லாவற்றையும் நாவலைப் படித்து முடிக்கும்வரை கூட வாசகர்கள் நினைவில் இருத்திக்கொள்வது கடினம். ஆனால், நாவலின் கதையோட்டத்தை உயிர்ப்புடையதாக்க இத்தரவுகள் மிக முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளன. நாவலின் பின்பகுதியில் சில கலைச்சொற்களுக்கு ஆசிரியரே விளக்கமளித்துள்ளார். அதனை இன்னும் கூடுதலாகக் கூடத் தந்திருக்கலாம். மேலும், பணிமனையில் உள்ள அதிகாரிகள், தொழிற்பிரிவினர்களின் படிநிலையைக் காட்டும் விளக்கப்படம் ஒன்றையும் சேர்த்திருக்கலாம். கட்டிடத் தொழில் பற்றிய சிலநுண்தகவல்களும் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. நாவலில் முழுநீளப் பாத்திரங்களை விட ஒரே முறை வந்துபோகும் அல்லது சுட்டப்படும் பாத்திரங்கள் மிகுதி. கதையின் பிற்பகுதியில் வரும் TN 31 / N 0064 என்னும் பேருந்து ஒரு கதாபாத்திரத்திற்குரிய முக்கியத்துவத்தைப் பெறும்படிக் கண்மணி படைத்துக் காட்டியுள்ளார். அரசுப் பேருந்துகளைக் குறிப்பிடும்போது 263, 32, 23, 259, 16 முதலான எண்ணுப்பெயர்களைச் சுட்டும் ஆசிரியர், தனியார் பேருந்துகளைக் குறிப்பிடும்போது சாஸ்தா, நவீன், ராஜேஸ்வரி, கடல்புறா, நாட்டியக் குதிரை, தேன்சிட்டு முதலான பெயர்களைச் சுட்டுகிறார். இது யதார்த்தத்துடன் கூடிய அழகியலாக விளங்குகிறது.

இந்நாவலின் கதைக்களமே பெண்பாத்திரச் சித்திரிப்பிற்குப் பெருவாய்ப்பை நல்காத வகையில் அமைந்துள்ளது. தமிழ் நாடு அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகத்தில் பெண் ஊழியர்கள் மிகக் குறைவாகவே பணியாற்றுகின்றனர். இது கர்நாடகம் போன்ற மாநிலங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நன்கு விளங்கும். பெங்களூரு போன்ற மாநகரங்களில் ஓடும் பல பேருந்துகளில் பெண்களே நடத்துநராக உள்ளனர். இந்நாவலில் பெண்பாத்திரங்கள் குறைவு. அவர்களும் முதன்மை மாந்தர்களின் குடும்பப் பின்னணியில்தாம் காட்டப்படுகின்றனர். ஏழைமுத்து, தமிழரசன் ஆகியோர் பணியிழப்பதற்கு முறையே கனகா, கலைச்செல்வி என்னும் அவர்களின் பழைய, புதிய காதலிகளே காரணமாகக் காட்டப்படுகின்றனர். கதையோட்டத்திற்கு அதுதான்

இனிமைபயக்கும் என்பது படைப்பாளியின் எண்ணம். கண்மணியின் பெண்பாத்திரச் சித்திரிப்புத் திறனை அஞ்சலை நாவல் அழகுறக் காட்டும். 'கதையின் பொருட்தெரிவிற்கு ஏற்பவே பாத்திர வார்ப்பு இருக்க வேண்டும்' என்பதைஇயல்பாகக் கண்மணி கடைபிடித்துள்ளார்.

கதை நிகழ்வின் காலம்

புனைகதையாக்கத்தில் காலத்தைப் புலப்படுத்துதல் இன்றியமையாத ஒன்று. ஆசிரியரின் முதல் படைப்பான அஞ்சலையை வெளியிடக் கருதியபோது, அதில் காலக்குறிப்புச் சரிவரக் காட்டப்படாததை நண்பர்கள் சுட்டிக்காட்டியதையும், பின்னர் அதனைத் தாம் சரிசெய்ததையும் வலைப்பக்கமொன்றில் அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். 2009 இல் வெளியான இக்கதையும் எந்த காலத்தையொட்டி நிகழ்ந்தது என்பதை அறிய வேண்டும். பொதுவாகக் கதையாசிரியர்கள், காலத்தை நேரடியாகச் சுட்டுவதும் உண்டு; குறிப்பாக உணர்த்துவதும் உண்டு. கண்மணி இந்நாவலில் இரண்டாம் வழிமுறையைக் கையாண்டுள்ளார். நெடுஞ்சாலையின் காலப்பின்னணி குறித்து ச. முத்துவேல்,

இந்நாவல் நடைபெறும் காலக்கட்டம், நாவல் வெளியாகியிருக்கும் 2010லிருந்து குறைந்தது 10 ஆண்டுகள் பின்னோக்கிய காலக்கட்டம் என்று அறியமுடிகிறது. எனில் இந்த நாவலை ஆசிரியர் எப்போது எழுதத்துவங்கினார் என்ற ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது. செல்பேசிகள் இல்லாத காலக்கட்டம். தீரன், பெரியார், நேசமணி JJTC என்று போக்குவரத்து வட்டாரங்கள் நிலவிய காலக்கட்டம். ஹீரா, தேவயானி, ரம்பா ஆகியோர்களுக்கு நட்சத்திரத்தகுதி உச்சத்திலிருந்த கட் அவுட்டுகள் வைக்கப்பட்டிருந்த காலக்கட்டம். இந்த நாவலில் கிரிக்கெட் ரசிகர்களையும் சினிமா ரசிகர்களையும் நையாண்டி செய்யும் கட்டங்கள் பதிவாகியிருக்கிறது.

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (http://thooralkavithai.blogspot.in/2011/02/blog-post_20.html). இக்கணிப்புச் சரியானது என்பதை நாவலை வாசிக்கும்போது உணரமுடியும். அதற்கு,

நான்கு பில்டர் ஆறு ரூபாய் (ப.53)

நீ ஒரு அசப்புல பாத்தா ஆசை சினிமாவுல வற்ற அஜித் மாதிரியே இருக்க.. (ப.87)

ஒரு முழு செங்கல்லு ரெண்டு ரூவா (ப.179)

கொத்தனார் வேலதான. அதையே போயி செய்யி. சம்பயந்தான் நூத்தி அம்பதுரூபாய்க்கு மேலயாமே.. (ப.199)

"வாழ்க்கைய எட்டு எட்டா பிரச்சிக்கோ.." பாடல் ஒலிபெருக்கியில் அதம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. (ப.303)

போன்ற நாவல் பகுதிகளைச் சான்று காட்டலாம். இவற்றில் காணப்படும் பொருளியல் மற்றும் பொழுதுபோக்குக் குறிப்புகளைக் கொண்டு கதைநிகழ்விற்கான கீழ் மேல் எல்லைகளை ஒருவாறு உய்த்துணரலாம். அது முத்துவேலின் கணிப்போடு ஒத்துப்போகிறது.

அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகமும் அதன் ஊழியர்களும்

ஒரே பேருந்து நிலையத்தில், அரசு மற்றும் தனியார் பேருந்துகள் அருகருகே நிற்குகொண்டிருக்கும். தனியார் வண்டிகள் எடுப்பானவையாகவும், தனியார் நிருவாகமே சிறந்ததைப் போலவும் தோற்றமளிக்கும். ஆனால், அதுவொரு மேலோட்டமான புரிதல்தான். அதற்குப் பின்னால் இருக்கும் உள் அரசியல் பற்றியெல்லாம் பொதுமக்களுக்குத் தெரியாது. பல படித்த மேதாவினருக்கே புரியாது. தனியார் வண்டிகள் எந்தெந்தத் தடங்களில் எந்தெந்த

நேரங்களில் மட்டும் இயங்குகின்றன? அரசு வண்டிகளின் இயக்கமென்ன? என்பதை விரிவாக உணர்ந்துகொண்டால்தான், போக்குவரத்துச்சேவை என்பதற்கும், வணிகம் என்பதற்கும் இடையிலான வேறுபாடு தெற்றென விளங்கும். நெடுஞ்சாலை என்பது இருவகை வண்டிகளும் ஊர்ந்து போக இடம்தருவதுதானே. இக்கதையிலும் அரசு மற்றும் தனியார் வண்டிகளுக்கு இடையிலான ஒப்பீடுகள் பல இடங்களில் உண்டு. முதல் அத்தியாயத்திலேயே தனியார் வண்டிகளைப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் பயணிகளிடம்,

ஓட்டுவான் ஓட்டுவான். ராத்திரி பத்தரைக்கி கடைசிசங்கிளு ஒண்ணு எடுக்கணும். போயி கேட்டு, ஓட்டச்சொல்லம் பாப்பும். நொள்ள நாலு பேருக்கு பத்து லட்ட ரூவா வண்டி கேக்குதான்னு, ஓனரு நாய அலுத்துவுட்டு தொறத்துவான். பெரியார்னா தொட்டுதான், வட்டம் பேசுறன், மாவட்டம் பேசுறன்னு போனு மேல போனு. வைனுக்கு வண்டி வல்லன்னா, கொளுத்திடுவன்னு மெரட்டல் மயிரு வேற. செத்தாதாந் தெரியும் செட்டியார் வாழ்வுங்க மாதிரி, இந்த கெவுருமண்டு வண்டிவோ இல்லன்னாதான் தெரியும், இந்த தனியார்க்காரனுலோ வேகமா போறதும், கைய காட்ற எடத்துல நிறுத்தற கதையும் ... (ப.12)

என ஓட்டுநர் ஒருவர் கடிந்து சொல்வதாகக் கண்மணி குறிப்பிடுகிறார். இக்கூற்று அந்த இரு பயணிகளுக்கு மட்டுமல்ல; விசயம் புரியாத எல்லா வாசகர்களுக்கும் தான். ஆனால், அதே நேரத்தில் அரசு வண்டிகளை அவர் மிகைப்படுத்தியும் கொண்டாடவில்லை.

டவுன் வண்டியில ஒரு சிலது இப்படித்தான். பிரேக் வைச்சா புடிச்சிக்கும். லேசா லுஸ் வைச்சா சுத்தமா புடிக்காது. இத வைச்சியும் ஓட்டி பேர் சொல்லிதான் ஆவணும். கெவுருமெண்டுன்னா அப்படிதாம் இருக்கும். (ப.66)

ஃபர்ஸ்ட் எய்டு பாக்க இல்லன்னு கொண்டாந்து வுட்டுட்டு என்னாய்யா வேடிக்கைக் காட்ற! கார்ப்பரேஷனல் எந்த வண்டியில ஃபர்ஸ்ட் எய்டு பாக்கஸ் இருக்கு? (ப.282)

இந்த வண்டிய ரூட்ல ஓட்டுமன்னா டிரைவர் கண்டக்டரோட ஒரு மெக்கானிக்கலும் வேணும் போலருக்கு ... (ப.305)

இப்படி நாவலின் ஏராளமான பகுதிகளைக் கண்மணி இயல்பு நவீனசியாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். உதிரி பாகங்களையும் தொழிலாளர்களையும் பற்றாக்குறையில் வைத்துக்கொண்டே அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகம் உருண்டுகொண்டிருப்பதை வாசகர்கள் உணர முடியும். ஒரு வண்டி டயரைக் கழற்றி இன்னொன்றில், இன்னொன்றைக் கழற்றி மற்றொன்றில் என எப்படியோ உருண்டுகொண்டுதான் இருக்கிறது. இதனை நினைத்து மகிழ்வதா? துக்கப்படுவதா? என்று முடிவு செய்வதைக் கண்மணி, வாசகர்கள் பொறுப்பிலேயே விட்டுவிடுகிறார்.

போக்குவரத்துக் கழகம், அரசின் நேரடியான கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டதாக இல்லாமல், மின்வாரியம் போலக் கழகம் என்னும் தன்னாட்சி அமைப்பின் கீழ் இயங்கி வருகிறது. அது இன்று சீர்கெட்டுப்போய் இருப்பது கண்கூடான உண்மை. போக்குவரத்துக் கழகம் மட்டுமல்ல. தொலைத்தொடர்பு (BSNL), தூர்தர்ஷன், மின்வாரியம், ஆவின்பால் என அரசின்கீழ் இயங்கும் பல சேவைத்துறைகளின் வீழ்ச்சிக்குரிய காரணங்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியவை. அவற்றைத் தற்செயலானவையாகக் கருதிவிட முடியாது. நெடுஞ்சாலை நாவலில் ஓரிடத்தில்,

ஒரு குடும்பத்த வச்சி சண்ட சாடி இல்லாம நம்பளால ஓட்ட முடியில. ஆயிரம் சிக்கல் முக்கலு இருக்கு. அதே மாதிரிதான் கெவுருமெண்டும். ஆயிரக்கணக்கான வண்டி. லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர். எல்லாத்தையும் வைச்சி மேய்க்கறதுங்கறது அம்மாஞ்சாமானியம் இல்ல. அதிகாரியா இருக்கறவன் ஆயிரம் சட்டதிட்டம் போடுவான், பேசுவாந்தான். எதுக்க வேண்டியத எதுக்கணும். கேக்க வேண்டியத கேக்கணும்.

என்று கதாபாத்திரத்தின் குரலில் கண்மணி பேசுகிறார். இப்படி கடைக்கோடியில் இருக்கும் தொழிலாளிகளுக்கான நன்னடத்தைகளை நயமாகப் பேசும் படைப்பாளி, மேல் மட்டத்தில் நடக்கும் தில்லுமுல்லுகளை மௌனமாகவே பேசுகிறார். போக்குவரத்துக் கழகத்தில் நடக்கும் அரசியல் குறுக்கீடுகளைப் பற்றி விரிவான பதிவுகள் இல்லை. ஆளுங்கட்சித் தொழிற்சங்கத் தலைவர், தம் சங்க ஊழியர் ஒருவருக்காகச் சிபாரிசு செய்ய வருவதை மட்டும் ஓரிடத்தில் ஆசிரியர் காட்டுகிறார்(அத்தியாயம் 12). ஆனால், ஆளுங்கட்சி மாநாடுகளுக்குப் பல அரசுப் பேருந்துகளை எடுத்துக்கொண்டு போதல், கட்சி மற்றும் சாதிய அடிப்படையில் தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தி வைத்திருத்தல், பல ஆண்டுகளாகப் போக்குவரத்துக் கழகங்களைக் கடன்காரக் கழங்களாக – நட்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் கழகங்களாக வைத்திருக்கும் அல்லது காட்டும் 'கழக' ஆட்சிகளின் பின்னணிகள் போன்றவை கதைக்களத்திற்கு உள்ளும், உரையாடல்களுக்கு இடையும் வரவே இல்லை. எல்லாவற்றையும் ஒரே நாவலில் சொல்லிவிட முடியாதுதான். ஆனால், குறிப்பாகவேனும் காட்டியிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும். போக்குவரத்துக் கழகம் சார்ந்த இத்தகைய அரசியல் நாடகங்களைக் கண்மணி போன்றோரே வெளியுலகிற்குக் கலைநயத்துடன் அம்பலப்படுத்த முடியும். அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகத்தின் அவல நிலையைப் பாவெல் இன்பன்,

தினந்தோறும் மொத்தமாக 80 லட்சம் கி.மீ. பயணிக்கும், சுமார் 1,40,000 பேர் பணிபுரியும், நாளொன்றுக்கு 1 கோடிக்கும் மேலான மக்களுக்கு பயன்படும் மக்கள் பயணாளனான அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகம் கண்முன்னால் சிதைவது கண்டு உள்ளம் பதைக்கிறது. அரசின் பாராமுகமும், சமூக பிரக்ஞையற்ற, உண்டு கொழுத்த உயரதிகாரிகளின் அலட்சியப் போக்கும் அதிர் வைக்கின்றன...

தனியார் பேருந்துகள் ஆண்டுதொன்றுக்கு சுமார் 1 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு லாபமீட்டுப்போது அரசுப் பேருந்துகளில் உள்ள 8 மண்டலங்களையும் சேர்த்து நாளொன்றுக்கு சுமார் 5 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நட்டமடைவதாக குறிப்பிடுவது ஆச்சர்யமே.....எல்.எஸ்.எஸ், எக்ஸ்பிரஸ், பாயின்ட் டீ பாய்ன்ட் என விதவிதமான பேருந்துகளும், தாறுமாறான கட்டணங்களும் வந்தும் கூட நட்டக் கணக்கு மட்டும் ஆண்டுதோறும் கூடிக்கொண்டே போகிறது. 2012ம் ஆண்டு 750 கோடியாக இருந்த நட்டக் கணக்கு 2013ல் 850 கோடியாகவும், 2014ல் 1000 கோடி எனவும் உயர்ந்து நம்மைத் தலைசுற்ற வைக்கிறது. கடந்த 2014 ஏப்ரல்வரை 3860 கோடியாக இருந்த அரசுப் போக்குவரத்தின் மொத்தக் கடன் தொகை நடப்பாண்டில் 5000 கோடியையும் தாண்டிவிட்டது.

8 மண்டலங்களுக்கு உட்பட்ட 19 உட்கோட்டங்களிலும் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான பணிமனை நிலங்களையும் வங்கிகளில் அடகு வைத்து வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கட்ட முடியாமல் தவிக்கும் போக்குவரத்துக் கழகம், நிலங்களின் மதிப்பைக் கூட்டி மேலும் மேலும் கடன் வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. லிபத்துக்களில் இழப்பீடு வழங்காததால் நீதிமன்ற உத்திரவுபடி நூற்றுக்கணக்கான பேருந்துகள் ஜப்தியில் உள்ளன.

எனப் பதிவுசெய்துள்ளார் (<http://keetru.com/index.php/2014-03-08-04-35-27/2014-03-08-12-18-14/28666-2015-06-12-13-32-17>).

போக்குவரத்துக் கழகத்தில் பணியாற்றும் ஊழியர்களின் பணிச்சுமை குறித்து மிக விரிவாக ஆசிரியர் பதிவுசெய்துள்ளார். இந்நாவலைப் படித்து முடித்த பிறகு, போக்குவரத்துக் கழக ஊழியர்களின் மீது ஓர் இனம்புரியாத அன்பும் மரியாதையும் இரக்கமும் வாசகர்களிடம் தொற்றிக்கொள்ளும். அதுதான் இப்படைப்பின் மகத்தான வெற்றி.

ஓட்டுநர்களுக்கு டீசல் கணக்கும் (KMPL), நடத்துநர்களுக்கு வசூல் கணக்கும் (EPKM) மேலதிகாரிகளால் கடுமையாக வரையறுக்கப்படுகின்றன. அதாவது, குறைவாக டீசல் பிடிக்கவும் மிகுதியாக வசூல் செய்யவும் இலக்குகள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. தவறும் ஊழியர்கள் மீது கடும் நடவடிக்கைகள் பாய்கின்றன. கம்மியர்கள், தங்கள் வேலையைச் சரியாகச் செய்ய, போதுமான உதிரிபாகங்களும் ஊழியர்களும் இல்லாததால் மிகுந்த உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர்.

மிகுதியாக டீசல் பிடித்ததாகச் சொல்லி, “பார்க்கிங் டீட்டிக்குப் போட்டுடுவன்” என மிரட்டும் மேலதிகாரியிடம், அனுபவமும் நேர்மையும் மிக்க ஓட்டுநர் ஒருவர்,

பார்க்கிங் என்னா சார். என்ன வாஷிங்குல போடுங்க சார்... இன்னம் முன்னு மாசம்தான் ரிட்டையருக்கு. மீலிட்டிரியில பாஞ்சி வருசம், இங்க பாஞ்சி வருசம். முப்பது வருசத்துல ஓட்டி சிக்கனமா புடிக்காததையா இனிமே இந்த முன்னு மாசத்தல புடிக்கப் போறன். என்ன வாஷிங்குல போடுங்க சார். (ப.20)

எனச் சொல்வது வாசிப்பவர் மனதை நெருடுகிறது. செய்யாத குற்றத்திற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டு நிற்கும் அய்யனாருக்கு,

இதுலாம் மோட்டார்ல சகஜம் அய்யனாரு. தப்பு செய்றவன் ஒருத்தனா இருக்கும், தண்டன அனுபவிக்கிறவன் இன்னொருத்தனா இருக்கும். இன்னம் சொல்லப் போனா, தப்பு செய்ய வைச்சவனே தண்டனையும் குடுப்பான்....என்னாதான் நம்ப மேல குத்தம் இல்லன்னாலும், கடைசியில நம்ப மேலதான் நிர்வாகத்துல ஆக்சன் எடுப்பான். கார்ப்பரேஷன் நெலம் இதன்னு போக வேண்டியது தான். (பக்.187-188)

எனப் பச்சமுத்து ஆறுதல் கூறுவதாகக் கண்மணி படைத்துக்காட்டுகிறார். நாவலாசிரியர் ஒரு கம்மியராக இருந்தபோதும், சக ஊழியர்களான ஓட்டுநர், நடத்துநர்களின் துன்பங்களை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டவர் என்பதற்கு,

டெப்போவுல நாலு காம்பவுண்டு செவுத்துக்குள்ள வேல செய்ற நம்பளே இப்படி நெனச்சா, லைன்ல போற டிரைவர், கண்டக்டர் பாரு. டீசல் அதிகம், கலக்ஷன் இல்லன்னு ஏயிலோ குடுக்குற கொடைச்சல தாங்கிகிட்டு, லைன்ல பள்ளிக்குகிட்டயும் வாங்கிக் கட்டிக்கிட்டு...அவுங்கல நெனச்சிப் பாரு.(ப.188)

என்னும் நாவல் பகுதியே சான்று. இந்நாவலை,

*ராப்பகலாய் கண்ணோரது
தன்னுயிராய்
பயணியர் உயிர் பேணும்
பேருந்து ஓட்டுநர்களுக்கு ...*

எனக் கண்மணியார் படையல் செய்திருப்பது எவ்வளவு பொருத்தமானதென்பதைச் சொல்லில் விளக்குவது அரிது. இப்படிப் போக்குவரத்து ஊழியர்களின் தியாகத்தைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இந்நாவலைப் படித்து முடிக்கும்போது, போக்குவரத்து ஊழியர்கள் மீது கழிபேரிரக்கம் மிஞ்சி நிற்கிறது. ஊழியர்களின் ஒற்றுமை உணர்வு, போராட்டக் குணம் போன்றவற்றையும் இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்திருக்கலாம். அப்படிச்

செய்திருந்தால் மட்டும் என்ன விளைவு ஏற்பட்டுவிடும் என்ற வினாவிற்கு இதே நாவலைப் பற்றிநாஞ்சில் நாடன் கூறியிருக்கும் கீழ்க்காணும் விளக்கம் ஆறுதல் விடையாக அமையக் கூடும்.

ஒருமுற்போக்கு முகாம் எழுத்தாளனைப் போல, பொறுப்பைக் கைமாற்றிவிட, நிர்வாகத்தின் மீது காரசாரமான குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்க அவர் முயலவில்லை. ஊழல் பேசப்படுவதில்லை, உணர்த்தப்படுகிறது. யாரோடும் பகையின்றி, காப்பின்றி, சூழலின் அவலம் உணர்த்தப் பெறுகிறது. சீர்கெட்டுப்போன, இனி சீர்திருத்தவே முடியாதோ எனும் அச்சம் துளிர்க்கும் உணர்வும் எழுப்பிக் காட்டப்படுகிறது. அரசுத்துறை ஒன்றின் இயந்திரத்தின் திருகாணி ஒன்றை மட்டும் கழற்றி வாசகனுக்குக் காட்டிவிட்டு திரும்பப் பொருத்திவிட்டு நகர்ந்து விடுகிறார், யானறியேன் பராபரமே என. இன்றைய சூழலில் படைப்பாளி என்ன செய்வான் பாவம்? போராடும் எழுத்து, யுத்தகால எழுத்து எனக் கெட்டகனவு மயக்கத்தில் எத்தனை நாள் ஆழ்ந்திருப்போம்? பேனாவால் புரட்சி சமைக்க எல்லோருக்கும் ஆசை இருக்கிறது, ஆனால் பேன் குத்துவதுதான் சாத்தியமாகும் இன்று. (<http://nanjilnadan.com/2010/11/03>)

நகைச்சுவைப் பாங்கு

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக என்பதற்கு இணங்க, தொழிலாளர்களின் அவலங்களைப் பேசும் இந்நாவலில் ஆங்காங்கு நகைச்சுவைத் தெரிப்புகள் கொட்டிக்கிடக்கின்றன. உண்மையில் அவை தாம் இப்படைப்பைக் கலைத்தன்மை கொண்டதாக ஆக்குகின்றன. இல்லையென்றால் இது வெறும் தொழில்நுட்ப ஆவணப் பதிவாக மட்டும் சுருங்கிப் போயிருக்க வாய்ப்புண்டு. இயல்பாகவே கண்மணி குணசேகரன் ஒரு நகைச்சுவை உணர்வு நிரம்பிய படைப்பாளி என்பதற்குப் பல பக்கங்கள் கட்டியம் கூறுகின்றன.

“கடைசியில் நீ நம்ப செட்டியார் மொவனா...” என்றொருவர் கேட்பதற்கு **“கடைசியில் இல்ல. நா...ஆரம்பத்திலிருந்தே செட்டியார் மொவந்தான்”** எனத் தமிழரசன் பதிலளிக்கிறான் (ப.17). சரியாக பஸ் ஓட்டிக் காட்டாத ஏழைமுத்துவை நல்ல பையன் என சிபாரிசு செய்யும் பெரியசாமியிடம், **“பையன் நெல்ல பையனா இருந்து என்னா புண்ணியம்? நாம என்னா பொண்ணா குடுக்கப் போறம். ஓடறது சரியில்ல..”** என ஏ.இ. பதிலளிக்கிறார் (ப.38).

அங்கமுத்து என்னும் ஓட்டுநர் லாக் சீட்டில், **‘பிரேக் அடித்தால் முன்னால் போய் நிற்கிறது’** என எழுவதற்குப் பதிலாக, **“பிரேக் அடித்தால் முன்னால் பேய் நிற்கிறது”** என எழுத்துப்பிழையுடன் எழுத, அய்யனார் அதிர்ந்துபோக, விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஏ.இ., **“வேப்பிலைக் கொத்து ஒன்றை வண்டிக்கு முன்னால் தொங்கவிட்டுக் கொள்ளவும்னு இங்காண்ட எழுது”** எனச் சொல்கிறார் (ப.257).

கண்டமான வண்டியை மாற்றிக்கொண்டு, ஏதாவது புதுவண்டி கிடைத்தால் எடுத்துக்கொண்டு லைனுக்குப் போகலாம் என்ற உள்நோக்கத்துடன், டி.எஸ்.சுப்ரமணி என்னும் ஓட்டுநர் வந்து, பிரேக் சரியில்லை என்ற காரணத்துடன்பணிமனைக்கு வண்டியைக் கொண்டு வருகிறார். புதுவண்டி ஏதுமில்லை. அய்யனாரிடம், வந்த வண்டிக்கு பிரேக் வைக்கும்படி

பி.எம்.சொல்கிறார். பிரேக் சரியாகவே இருக்கிறது. சூழலைப் புரிந்துகொண்ட அய்யனார் ஏதும் செய்யாமல், சத்தம் கேட்கும்படி வெறுமனே தட்டிவிட்டு ஓட்டுநரைச் சரிபார்க்கச் சொல்ல, அவரும் பிரேக் அடித்துப் பார்த்துவிட்டு “நச்சுன்னு புடிக்குதுப்பா” என்கிறார். வண்டி போன பிறகு பி.எம்.,

ஏம்பா, இம்மாம் சுருறாவா பிரேக் வைக்கறது? பாரு எனுமா டயர் தேய்ஞ்சிருக்குன்னு. இதுமாதிரி பிரேக் அடிச்சா அந்த டயர் எத்தினி நாளைக்கு வாழும்? (ப.264)

என அய்யனாரைச் சத்தம் போடுகிறார். ஸ்டார்ட் ஆகாத பஸ் ஒன்றைத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் தேவேந்திரன்,

ஏர் இருக்கான்னு பாத்துக்க அண்ண. நீ பாட்டுக்கும் ஸ்டார்ட் பண்ணி நேரா செவுத்த தள்ளிட்டு, அங்காண்ட டான்காஃபுல போயி நின்னுடாதீங்க. நின்னுக்கிட்டு இருக்கிற வண்டிய தள்ளி ஸ்டார்ட் பண்ணுக்குதான் நம்பகிட்ட சக்தி இருக்கு. ஸ்டார்ட் ஆன வண்டிய இழுத்துப்புடிச்சி நிறுத்துறதுக்கு சக்தி இல்ல. முடறத வேடிக்கதான் பாக்கலாம்.(ப.324)

எனக் கூறுகிறார். குண்டாக இருக்கும் ஒரு பையனை அறிமுகப்படுத்த வந்த கண்மணி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

தாண்டிய வயதில் முயன்றிருக்க வேண்டும். குண்டானை வழித்து ஊற்றிய கடைசி தோசையைப் போல சற்று உப்பலாகத் தெரிந்தான்.(ப.332)

மழை நேரத்தில் கண்டமான அரசுப் பேருந்தில் பயணிக்கும் ஒருவர், “சரி சரி, நாளைக்கு இந்தக் கூரையிலாவது நாலு செத்தைய வைக்கச் சொல்லு” எனக் கூறுகிறார் (ப.360). இப்படி நாவலின் பல இடங்களில் நகைச்சுவைகள் காணக்கிடைக்கின்றன. தேவேந்திரன் என்னும் பாத்திரம் முழுக்க முழுக்கக் குசம்பு பிடித்ததாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் பாகத்தில் நடக்கும் கதையின் இறுக்கத்தைத் தளர்த்தி, வாசகர்களை முழுவதுமாகப் படிக்கச் செய்ய, ஆசிரியருக்கு நகைச்சுவை என்னும் அஸ்திரமே கைகொடுத்திருக்கிறது.

மொழிநடையும் குறியீடு

தங்கர்பச்சான், கண்மணி குணசேகரன், இமையம் போன்ற வெகுசிலரே கடலூர் மாவட்ட மக்களின் பேச்சுமொழியைக் கலைப்படைப்புகளில் நேர்த்தியாகக் கையாள்கின்றனர். அதிலும் ‘நடுநாட்டுச் சொல்லகராதி’ என்னும் சிறந்த ஆவணப்பதிவைச் செய்த பெருமை கண்மணி குணசேகரனையே சாரும். அவ்வகராதி பலரின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் கல்லூரிகளில் நடைபெறும் பல முனைவர்பட்ட ஆய்வுகளின் தரமே கேள்விக்கும் கேலிக்கும் உள்ளாகித் தவிக்கும் சூழலில், கண்மணி போன்றோரின் பணிகள் வணக்கத்திற்கு உரியன. அதற்காகவே ஏதேனும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு முனைவர் பட்டம் கொடுத்துத் தங்களுக்குக் கௌரவம் தேடிக்கொள்ளலாம். நெடுஞ்சாலை நாவலிலும் நடுநாட்டு வட்டார மொழி, சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. அதனைச் சொற்கள் மற்றும் சொல்லுருபுகள் நிலையில் விரிவாகப் பகுத்தாராய முடியும். நாவலின் மொழிநடைக்குப் பதச்சோறாகச் சில சான்றுகள் வருமாறு.

பூரா - முழுவதும் (39), கெடாசிட்டு - விட்டுடறிந்துவிட்டு (40), ஒண்ணையாச்சும் - உண்ணையாவது (77), மள்ளாட்ட - மணிலாக்கொட்டை (77), திரும்புகால்ல - திரும்பும்போது (77), போறங்காட்டியும் - போவதற்குள் (77), பிரிகட்டிக்கிட்டு -

விடாப்பிடியாக (78), இவனாட்டம் - இவனைப் போல் (85), அங்காண்டையும்
இங்காண்டையும் - அங்கும் இங்கும் (88), சேர்மானம் - வைப்பாட்டி (120), தெறவுசி -
ஒழுங்கு? (147), பூட்டுது - போய்விட்டது (149), இட்டுக்கிட்டு - அழைத்துக்கொண்டு (149),
பங்கப்பல - அவமானப்பல (159), ரவ - கொஞ்சம் (163), மொண்டாம்மா - முகந்து வா
அம்மா (213), சாத்திட்டானுவோ - முடிவிட்டார்கள் (240), மின்ன - முன்னர் (268)

பாமர மக்களின் பேச்சுமொழியைக் கையாள்வதில் மட்டுமல்ல, இலக்கிய நயமான குறியீடுகளைப்
படைத்துக்கொள்வதிலும் தேர்ச்சி மிக்கவராகக் கண்மணி விளங்குகிறார். 1967 முதல் தமிழகப்
பேருந்துகளில், பணிமனைகளில் திருக்குறளைப் பதிந்து வைக்கும் வழக்கம் நிலவி வருகிறது.
இக்கதையும் பேருந்துகளை மையமிட்டு அமைவதால் பல இடங்களில் குறட்பாக்கள்
காட்டப்படுகின்றன. மொத்தம் ஆறு குறட்பாக்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. அவை கதையின்
குழலுக்கு ஏற்பப் பொருள்வீச்சுடன் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதல் நாள், சீட்டு போடத்
தெரியாமல் தவிக்கும் தமிழரசன் வேலை பார்க்கும் வண்டியில்,

இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்

என்னும் குறள் (517) இடம்பெறுவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது (ப.17). வேலை செய்துவிட்டுத்
தூங்கும் உழைப்பாளிகளும், இரவுப்பணியில் ஏய்ப்பதற்காகத் தூங்கும் பணியாளர்களுக்கும்
பொருந்தும் வகையில் ஓய்வறையில் இடம்பெற்றிருக்கும்,

தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை

என்னும் குறளைக் (672) காட்டுகிறார் (ப.100). காதல் மயக்கத்தில், கவனமின்றித் தமிழரசன்
வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வண்டியில்,

பெரியாரைப் பேணாது ஒழுகின் பெரியாரால்
பேரா இடும்பை தரும்

என்னும் குறள்(892) எழுதியிருப்பதாகச் சித்திரித்துள்ளார் (ப.106). இங்குப் பெரியார் என்பது
டெப்போ பெயருடன் பொருந்தி, அதன் பேருந்துப்பணியைச் சரியாகச் செய்யாமல், பின்னால்
அவன் படவிருக்கும் இடும்பையைக் குறிப்புமொழியாக உணர்த்தி நிற்கிறது. இந்நாவலின்
இரண்டாம் பகுதியான 'நாடு' என்பதைப் பற்றி சாம்ராஜ்,

நாவலின் "வீடு" பகுதியில் இருக்கும் செறிவு, "நாடு" பாகத்தில் குறிப்பாக அந்த பேருந்தின்
சென்னை நோக்கிய பயணத்தில் வெகுவாக குறைகிறது. நம்மை மிகவும்
பதற்றத்துக்குள்ளாக்க வேண்டிய பகுதி அது. ஒரு அறுபது எழுபது பயணிகளின்
உயிரோடு விளையாடும் பயணம் அது. ஆனால் அந்த பதற்றம் பின் தள்ளப்பட்டு
நகைச்சுவையே முன் வந்து நிற்கிறது. பெரும் மனநெருக்கடியை உருவாக்கும் வகையில்
கண்மணி அதை சித்தரித்து இருக்க வேண்டும். நிச்சயமாக இது ஒரு பெரும்
குறையே. (http://kanmanigunasekaran.blogspot.in/2011/03/blog-post_11.html)

என்னும் குற்றச்சாட்டை முன்வைக்கிறார். ஆனால், இதற்கான பதிலை நாவலுக்கு உள்ளேயே
கண்மணி வைத்திருக்கிறார். அது நுட்பமாகப் பார்க்கும்போது புலப்படும். மிகவும் கண்டமான
அப்பேருந்தில் ஏராளமான நகைச்சுவைகள் நடக்கின்றன. அப்பேருந்திலேயே,

இடுக்கண் வருங்கால் நுகு அதனை
அடுத்தார்வது அஃதொப்பது இல்

என்னும் குறட்பா (621) இடம்பெறுவதாகவும், அதனை ஒரு குடிகாரன், ஓட்டுநருக்குப் படித்துக் காட்டுவதாகவும் ஆசிரியர் படைத்துமொழிந்துள்ளார் (ப.331). இதுதான் படைப்பாளியின் திறமை. தரமற்ற தடத்தில் ஓடும் பேருந்திற்கு, நேர்வதற்கு வாய்ப்பான ஆபத்துகள் விளங்கக் கூடியவை. அவற்றிற்காக நாம் பதட்டப்படலாம். ஆனால், அரசின் மெத்தனத்தால் கண்ணுக்குத் தெரியாத எத்தனை எத்தனை ஆபத்துகளை நாம் பல துறைகளிலும் அன்றாடம் உணரக் கூடத் திராணியற்றுக் கடந்து போய்க்கொண்டு இருக்கிறோம். 'அறிவுக்கு எட்டினால் பதட்டம், இல்லையென்றால் வழக்கம்' இதுதான் நம் பலரின் யதார்த்த நடைமுறை.

நாவலின் தலைப்பு எத்தகைய குறியீட்டுநயம் மிக்கது என்பதை ச.முத்துவேலின் கீழ்க்காணும் வலைப்பூப் பதிவு உணர்த்தும்.

இந்த நாவலின் மையமாக இருப்பது பேருந்தா? ஓட்டுனர், நடத்துனர், கம்மியர் எனப்படும் தொழிலாளர்களா? போக்குவரத்துத் துறையா? தனியார் வாகனங்களா? இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாக இருக்கும் நெடுஞ்சாலைதான். பொருத்தமான தலைப்பை இட்டிருக்கிறார் ஆசிரியர் (http://thooralkavithai.blogspot.in/2011/02/blog-post_20.html).

நாவலின் மிக முக்கியமான அழகியல் கூறுகளில் ஒன்று அதன் முடிப்பு. இந்நாவலின் கதை முடிவை இதை விட வேறெந்தப் படைப்பாளியும் சிறப்பாகச் செய்திருக்க முடியாது. அத்தகைய ஓர் நேர்த்தியான முடிவு. ஆசிரியர்,

அய்யனாரும், தமிழரசனும் பின்னே தொடர், ஏழை தனது தோளில் இருக்கும் கனத்த இரும்புத் தண்டான ரீயர் ஜாயிண்டால், சரிந்து கிடக்கும் இந்த நாட்டையே நெம்பித் தூக்கி நிறுத்திவிடுகிற மாதிரியான உற்சாகத்தில் ரோட்டை நோக்கித் திரும்பினான். பளீர் என்று விளக்கிற வெளிச்சத்தோடும் வண்ண வண்ண அலங்கார விளக்குகளின் ஆரவாரங்களோடும் தனியார் சொகுசுப் பேருந்து ஒன்று வீச்செனக் கடந்து போனது. எதிரே ரோட்டுக்கும் அந்தாண்ட், இருட்டில் பரிதாபமாக நின்றுகொண்டிருந்தது 0064. இடையே காலநேரம் கடந்த இருட்டில் கருப்பு நதி போல ஓடிக்கொண்டிருந்தது நெடுஞ்சாலை.

எனக் கதையை முடித்துள்ளார். பொதுவாகப் பல சிறுகதை முடிவுகள்தாம் நெஞ்சைக் கவ்விக்கொள்ளும். அவற்றுக்கு இணையானது இம்முடிவும். கண்மணி குணசேகரனின் நெடுஞ்சாலை நாவல், தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய உலகிற்குப் புதுத்தடம் ஒன்றை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. வாசகர்கள் மறக்க முடியாத இலக்கிய அனுபவத்தை நிச்சயம் நெடுஞ்சாலை ஏற்படுத்தும்.

துணையன்கள்

1. கண்மணி குணசேகரன், நெடுஞ்சாலை, தமிழினி, சென்னை. இரண்டாம் பதிப்பு - 2012
2. http://thooralkavithai.blogspot.in/2011/02/blog-post_20.html
3. <http://nanjilnadan.com/2010/11/03>
4. http://kanmanigunasekaran.blogspot.in/2011/03/blog-post_11.html
5. <http://vidhyascribbles.blogspot.in/2011/05/blog-post.html>
6. <http://maduraivaasagan.wordpress.com/tag/கண்மணி-குணசேகரன்/>
7. <http://yalisai.blogspot.in/2012/12/blog-post.html>
8. <http://vasagarkoodam.blogspot.com/2014/05/blog-post.html>
9. <http://puthu.thinnai.com/?p=30361>
10. http://vazhippokkann.blogspot.in/2015/01/blog-post_23.html
11. <http://keetru.com/index.php/2014-03-08-04-35-27>

உ
சிவமயம்

திருவிளையாடற் புராணம்

மதுரைக் காண்டம்

ஆசிரியர் :

பரஞ்சோதி முனிவர்

பதிப்பாசிரியர் :

“ தமிழ்க்கடல் ” “ சிவமணி ” “ சிவம்பெருக்கும் சீலர் ”

“ வ ண் க வி வ ள் ள ல் ”

இராய. சொ.

குறிப்புரையுடன்

வெளியீடு :

மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

மதுரை

பிரமாதீச மார்கழி 2

17—12—1973